Agatha Christie

Örök éj

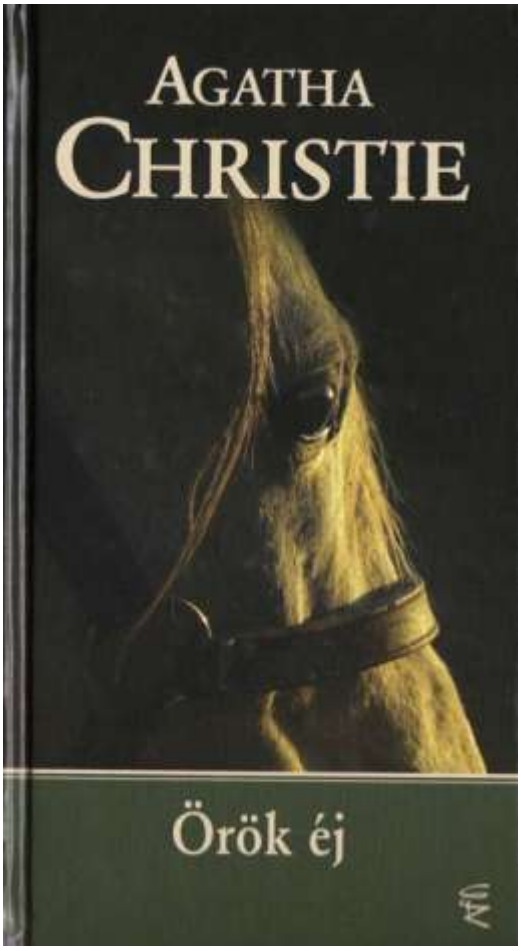

Európa Könyvkiadó
Budapest, 2009

Agatha Christie: Endless Night

Endless Night © 1967 Agatha Christie Limited,
a Chorion Company.
All rights reserved.
Translation entitled „Örök éj”
© 2009 Agatha Christie Limited,
a Chorion Company. All rights reserved.

Magyar fordítás: Molnár Katalin, 2009

HU ISSN 0865–980X

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál a közelmúltban megjelent:

A Bertram Szálló
A ferde ház
A fogorvos széke
A titokzatos stylesi eset
A vád tanúja
Az ABC–gyilkosságok
Az Ackroyd–gyilkosság
Az alibi
Az órák
Cipruskoporsó
Bűbájos gyilkosok
Egy marék rozs
Éjféltájt
És eljő a halál…
Függöny
Gyilkolni könnyű
Gyilkosság a diákszállóban
Gyilkosság a paplakban
Gyilkosság az Orient expresszen
Gyilkosság Mezopotámiában
Halál a Níluson
Három vak egér
Ház a sziklán
Herkules munkái
Holttest a könyvtárszobában
Lord Edgware meghal
Macska a galambok között
Nem csalás, nem ámítás
Nemezis
Nyaraló gyilkosok
Nyílt kártyákkal
Öt kismalac
Paddington 16.50
Poirot első esetei
Poirot nyomoz
Pókháló
Rejtély az Antillákon
Szunnyadó gyilkosság
Találkozás a halállal
Temetni veszélyes
Tíz kicsi néger
Tragédia három felvonásban

Nora Prichardnak, akitől először hallottam a Cigánytanya legendájáról

Ahány éjjel, annyi nap
Szülhet nyomorogni csak,
Ahány nappal, annyi éj
Szül olyat, ki élvnek él,
Szül olyat, ki élűnek él,
S szüli prédád, örök éj.

William Blake:
Az ártatlanság jövendölései
(N. Kiss Zsuzsa fordítása.)

ELSŐ KÖNYV

1

Minden végben ott a *kezdet*... Gyakran hallottam, hogy az emberek ezt idézik. Jól hangzik – de vajon mit jelent igazából?

Vajon van–e valaha is egyetlen konkrét pont, amire az ember rámutathat, és azt mondja: – Azon a napon kezdődött minden, ekkor és ekkor, itt és itt, ezzel és ezzel az eseménnyel?

Vajon az én történetem talán akkor kezdődött, amikor a György és a Sárkány falán megpillantottam az „Árverés útján eladó" hirdetést a „Tornyosról", arról az értékes ingatlanról, benne konkrét adatokkal a hektárokról, a hosszáról és a széléről, valamint a „Tornyos" meglehetősen idealizált képével, ahogyan az fénykorában, úgy nyolcvan–száz évvel ezelőtt kinézhetett.

Semmi különöset nem csináltam, csak sétálgattam Kingston Bishop, egy jelentéktelen kisváros főutcáján, hogy valamivel elüssem az időt. Észrevettem az Árverési Értesítést. Hogy miért? Talán a sors piszkos machinációja volt? Avagy a jó szerencse nyújtotta kezét egy aranyló parolára? Így is, úgy is fel lehet fogni.

Vagy talán azt is lehetne mondani, hogy az egész akkor kezdődött, amikor találkoztam Santonixszal, a vele folytatott beszélgetésekkel; lehunyom a szemem és szinte látom: felhevült arcát, túlságosan csillogó szemét, erős, de mégis finom kezének mozgását, amellyel odavetette a házak, homlokzatok skicceit. Különösen egy házét, egy gyönyörű házét, melyet oly csodálatos lenne birtokolni!

Ház utáni sóvárgásom, egy olyan remek, szép ház után, melyet soha nem remélhettem magamnak, akkor szökkent szárba. Boldog álomkép volt ez, melyben osztoztunk, a házé, melyet Santonix épít majd nekem – ha megéri…

Egy olyan házé, melyben azzal a lánnyal élnék, akit szeretek, a ház, melyben mint a butuska gyerekmesében, „boldogan élünk, amíg meg nem halunk". Merő fantáziálás, merő képtelenség, de hullámot vetett tőle bennem a sóvárgás. Sóvárgás valami olyan után, ami soha nem lesz az enyém.

És ha ez egy szerelmi történet – és *az,* esküszöm! –, akkor kezdhetném azzal, amikor először pillantottam meg Ellie–t a Cigánytanya sötét fenyői között.

Cigánytanya. Igen, talán az lesz a legjobb, ha ott kezdem, annál a pillanatnál, amikor, kicsit megborzongva, mert sötét felhő futott át a nap előtt, elfordultam a hirdetőtáblától, és hanyagul odavetettem egy kérdést az egyik helybélinek, aki, eléggé hanyagul, a sövényét nyírta.

– Mi ez a ház, ez a Tornyos?

Még mindig magam előtt látom, milyen fura arcot vágott az öregember, ahogy oldalvást rám nézett, és azt mondta:

– Mink idevalósiak nem így hívjuk. Miféle név az? – horkant fel helytelenítően. – Sok éve már annak, hogy olyan népek laktak benne, akik Tornyosnak hívták. – Ismét felhorkantott.

Erre megkérdeztem, hogy *ő* hogy hívja, mire ráncos, öreg arcában odébb siklott rólam a szeme, a vidéki embereknek azon a fura módján, amikor nem akarnak az emberrel szemtől szembe beszélni, ezért elnéznek a vállad felett vagy az utcasarkot kémlelik, mintha valami olyat látnának, amit te nem látsz; és azt mondta:

– Errefelé Cigánytanyának hívják.

– Miért hívják így? – kérdeztem.

– Van valami története. Nem is tudom igazából. Az egyik ezt mondja, a másik azt. – Majd folytatta: – Egyébként ez az a hely, ahol a balesetek szoktak történni.

– Autóbalesetek?

– Mindenféle balesetek. Mostanság főleg autóbalesetek. Van ott egy ronda sarok, tuggya.

– Hát – mondtam –, ha ronda az a kanyar, nem csoda, ha balesetek vannak.

– A Községi Tanács kirakott egy veszélyjelző táblát, de hát az nem sokat segített, de nem ám. Ugyanúgy vannak balesetek.

– Miért Cigány? – kérdeztem.

A pillantása megint lecsúszott rólam, és a válasz megint ködös volt.

– Valami mendemonda. Aszongyák, hogy valamikor cigányoké volt a föld, akiket elzavartak onnan, mire rontást tettek rá.

Felnevettem.

– Hát biza – mondta az öregember –, csak nevessen, de akkor is vannak elátkozott helyek. Maguk városi okostóbiások nem ismerik őket. De attul még igenis vannak ilyenek, és ez a hely el van átkozva. Azok az emberek, akik a kőbányából a követ hozták az építkezéshez, meghaltak. Meg ott volt az öreg Geordie, aki egyik éjjel beleesett a szélirűl és kitörte a nyakát.

– Részeg volt? – vetettem fel.

– Meglehet. Nem vetette meg az italt, ammán biztos. De sok részeg van, aki elesik – méghozzá nagyot esik –, osztán mégse lesz belőle bajuk. De Geordie kitörte a nyakát. Ott benn – mutatott a háta mögé, a fenyő borította hegyoldalra –, a Cigánytanyán.

Igen, azt hiszem, így kezdődött. Nem mintha akkor különösebben odafigyeltem volna rá. Csak véletlenül megragadt az eszemben. Ez minden, ügy gondolom – mármint amikor normálisan gondolkodom –, hogy valószínűleg egy kicsit kiszíneztem az emlékezetemben. Nem is tudom, hogy ez előtt vagy ez után kérdeztem meg, hogy vannak–e még cigányok errefelé. Azt mondta, manapság már sehol nincsenek sokan. A rendőrség mindig továbbnoszogatja őket, mondta. Megkérdeztem:

– Miért nem szereti senki a cigányokat?

– Lopós banda – mondta elítélően. Aztán alaposabban szemügyre vett. – Csak nem véletlenül cigány vér folyik magában is? – érdeklődött szúrós pillantással.

Mondtam, hogy tudtommal nem. Az igaz, hogy egy kicsit cigányos a külsőm. Talán ez ragadott meg a Cigánytanya elnevezésben. Ahogy ott álldogáltam és a beszélgetésünkön mulatva visszamosolyogtam az öregemberre, azt gondoltam magamban, hogy lehet, hogy talán *tényleg* folyik bennem egy kis cigány vér.

Cigánytanya. Végigsétáltam a faluból kivezető kacskaringós úton, mely a sötét fák között kanyargott, és végül kiértem a hegytetőre, ahonnan elláttam a tengerre és a hajókra. Csodás volt a kilátás, és az jutott eszembe, ahogy már az embernek mindenféle eszébe jut: Milyen is lenne, ha a Cigánytanya az *én* tanyám lenne… Csak így… Csak egy nevetséges gondolat volt. Amikor ismét elhaladtam az én sövénynyíróm mellett, azt mondta:

– Ha cigányokat akar, hát ott van persze az öreg Leené. Az Őrnagy adott neki egy házikót, hogy ott meghúzhassa magát.

– És kicsoda az Őrnagy? – kérdeztem. Döbbent hangon válaszolt: – Hát Phillpot őrnagy, természetesen. – Egészen odavolt, hogy ilyet kérdezek! Ebből azt szűrtem le, hogy errefelé Phillpot őrnagy az atyaúristen. Leené valamilyen retyerutyája volt, akiről gondoskodott. Úgy látszott, Phillpoték egész életükben itt laktak, és többé–kevésbé uralták a terepet.

Amikor elköszöntem az öregfiútól és megfordultam, utánam szólt:

– Az utolsó ház az utcában, az az övé. Odakint találja az öregasszonyt, gondulom. Nemigen szereti a házak belsejét. Az ilyen cigányféle egy se szereti.

Így aztán fütyörészve elindultam végig az utcán, és közben a Cigánytanya járt az eszemben. Szinte el is felejtettem, hogy mit mesélt az öreg, amikor egy öregasszonyt vettem észre, aki a kerítés sövénye mögül meredt rám. Egyből tudtam, hogy csakis Mrs. Lee lehet. Megálltam és megszólítottam.

– Azt hallottam, maga tud mesélni nekem a Cigánytanyáról odafenn – mondtam.

Kusza fekete haja függönye mögül rám bámulva így szólt: – Eszébe se jusson, fiatalember. Hallgasson rám. Maga jóképű legény. Még soha semmi jó nem származott a Cigánytanyáról, és soha nem is fog.

– Látom, eladó – mondtam.

– Ajjaj, bizony, és mekkora bolond az, aki megveszi.

– Ki venné meg?

– Van itt egy építőmester, aki jár utána. Nem is egy. Olcsón fog elkelni. Majd meglátja.

– Miért kelne el olcsón? – kérdeztem kíváncsian. – Remek hely.

Nem is méltatott válaszra.

– Na és ha olcsón megveszi egy építési vállalkozó, mihez kezd vele?

Az asszony felvihogott. Rosszindulatú, kellemetlen nevetés volt.

– Lebontja a régi, romos házat, és természetesen építkezni fog. Húsz, talán harminc házat is – és mindegyiken ott lesz az átok.

A mondat végére rá se hederítettem. Mielőtt meggondolhattam volna, mit mondok, kiszaladt a számon:

– Az nagy kár lenne. Nagyon nagy kár.

– Á, sose aggóggyon. Örömük, az nem lesz benne, se azoknak, akik megveszik, se azoknak, akik a téglát meg a vakolatot rakják. Majd lesz egy láb, ami megcsúszik a létrán, egy megrakott teherautó, ami karambolozik, a pala, ami lecsúszik a tetőről és telibe talál valakit. Meg a fák is. Mondjuk, kiszakítja őket valami hatalmas szélvihar. A, majd meglássa! A Cigánytanya még senkinek nem hozott semmi jót. Az lenne a legjobb, ha hagynák a csudába. Maj' meglássa! Meg fogja látni. – Hevesen bólogatott, majd csöndben azt suttogta maga elé: – *Rosszul jár az, aki a Cigány tanyát bolygassa.* Mindig is rosszul járt.

Elnevettem magamat. Az asszony élesen rám szólt.

– Csak ne nevessen, fiatalember. Nekem úgy teccik, jöhet még olyan idő, amikor megkeseredik a szájában a nevetés. Sose vót ott szerencséje senkinek, se a házban, se a fődön.

– Mi történt a házban? – kérdeztem. – Miért áll ilyen régóta üresen? Miért hagyták összedőlni?

– Akik legutóbb ott laktak, mind meghóttak. Mind egy szálig.

– Hogyan haltak meg? – kíváncsiskodtam.

– Jobb azt nem fölemlegetni. De azóta senkinek nem akaródzott odamenni lakni. Penész és enyészet kerítette hatalmába. Megfeledkeztek róla, és úgy is van jól.

– De maga el tudná mondani nekem a történetét – hízelkedtem. – Maga mindent tud róla.

– Én nem pletykálok a Cigánytanyárul. –Majd amolyan álságos kolduskántálásba váltott a hangja. – Megmondom a szerencséjit, ha akarja, szép fiatalúr. Kenje meg ezüsttel a tenyeremet, és én megmondom a szerencséjit. Maga egy szép napon még sokra viszi.

– Nem hiszek a jövendőmondásban – válaszoltam –, és nincs ezüstöm se. Legalábbis olyan nincs, amit kidobhatnék.

Erre közelebb jött hozzám, és tovább kántált. – Akkor hat pennyért. Most csak egy hato–sér'. Hat pennyért megmondom. Hát mennyi az? Semennyi se. Egy hatosér' megmondom, mer' maga jóképű fiatalember, fölvágták a nyelvit, és jól forgattya magát. Lehet, hogy maga még sokra viszi.

Kihalásztam egy hatpennyst a zsebemből, nem mintha hittem volna a buta babonáiban, hanem azért, mert valami okból megkedveltem a vén csalót, még ha keresztül is láttam rajta. Az öregasszony elkapta a pénzt, és azt mondta:

– Aggyá ide a kézit. Mind a kettőt.

Aszott karmai közé fogta a kezemet, és belebámult a nyitott tenyerembe… néhány pillanatig hallgatott, csak bámult. Majd hirtelen ledobta a kezemet, szinte még el is taszította őket magától. Hátralépett egyet, és rekedten így szólt:

– Ha jót akar, eltakarodik a Cigánytanyárul, de azonnal, és vissza se jön. Ez a legjobb tanács, amit adhatok magának. Ne jöjjön vissza.

– Miért ne? Miért ne jöjjek vissza?

– Mer' ha visszajön, bánatra, veszteségre és tán még veszélyre is fog visszatérni. Baj vár magára, fekete baj. Még azt is felejtse el, hogy valaha is látta ezt a helyet. Figyelmeztetem.

– Na de még ilyen…

De az öregasszony már sarkon is fordult és a ház felé indult. Bement és jól bevágta maga mögött az ajtót. Nem vagyok babonás, a szerencsében, persze, hiszek, de hát ki nem? De romba dőlt és elátkozott házakról szóló babonás zagyvaságban nem. És mégis, valami kellemetlen érzésem támadt, hogy a baljóslatú vénasszony *tényleg* látott valamit a kezemben. Jól megnéztem én is a tenyerem. Mit láthat bárki is az ember tenyerében? A jövendőmondás szemenszedett ostobaság – csak egy trükk, hogy megvágják az embert – hogy a buta hiszékenysége miatt elszedjék a pénzét. Felnéztem az égre. A nap elbújt, ettől másnak tűnt minden. Mintha árnyék, valamilyen fenyegetés borult volna fölénk. Csak a közelgő vihar, gondoltam. A szél feltámadt, a falevelek a hátuljukat mutatták. Fütyülni kezdtem, hogy el ne veszítsem a jókedvemet, és az úton visszasétáltam a faluba.

Ismét megnéztem a Tornyos árveréséről kiragasztott hirdetést. Még a dátumot is megjegyeztem. Még életemben nem vettem részt ingatlanárverésen, azt gondoltam magamban, erre el fogok jönni. Érdekes lesz látni, ki veszi meg a Tornyost. Mármint érdekes lesz látni, ki lesz a Cigánytanya tulajdonosa. Igen, azt hiszem, igazából itt kezdődött minden… Fantasztikus ötlet villant az agyamba. Eljövök, és úgy teszek, mintha én lennék az, aki licitál a Cigánytanyára! Rálicitálok a helybéli építőkre! Majd szépen lemorzsolódnak, mert csalódnak a várakozásukban, hogy olcsón meg tudják venni. *Én* veszem meg, és odamegyek Rudolf Santonixhoz, és azt mondom neki: – Építsen nekem egy házat. Megvettem hozzá a házhelyet. – És keresek egy lányt, egy csodálatos lányt, és majd boldogan élünk benne, amíg meg nem halunk.

Gyakran álmodoztam ilyesmiről. Persze, soha nem lett belőlük semmi, de azért jól elmulattam velük. Akkor ezt gondoltam. Mulatság! Mulatság, uramisten! Ha tudtam volna!

2

Merő véletlen volt, hogy aznap a Cigánytanya környékén jártam. Egy bérelt kocsit vezettem, amellyel egy kiárusításra vittem érdeklődőket, nem egy ház, hanem a berendezésének az eladására. Hatalmas ház volt a város határában, egy különösen ronda ház. Egy idős házaspár fogadott fel, akiket, mint a beszélgetésükből kivettem, egy papírmasé–gyűjtemény érdekelt, bármi legyen is az a papírmasé. Egyetlenegy alkalommal hallottam azelőtt ezt a szót, amikor az anyám említette mosogatódézsa–kontextusban. Azt mondta, hogy egy papírmasé dézsa százszor jobb egy műanyagnál! Fura dolognak tűnt, hogy gazdag emberek ezért lejönnek ide, hogy ilyen holmit vegyenek.

Mindenesetre elraktároztam emlékezetemben a tényt, és elhatároztam, hogy megnézem a szótárban, vagy utánaolvasok valahol, hogy mi is az a papírmasé. Valami olyasmi lehet, amiért egyesek érdemesnek tartják kocsit bérelni és elmenni egy vidéki árverésre, hogy licitáljanak rá. Szerettem tudni dolgokat. Akkoriban huszonkét éves voltam, és így vagy úgy, elég sok tudást felcsipegettem. Jó sokat tudtam az autókról, tűrhető szerelő és óvatos sofőr voltam. Régebben lovakkal dolgoztam Írországban. Majdnem belekeveredtem egy kábítószeres bandába, de megjött az eszem és időben otthagytam őket. Egy flancos bérautócég sofőrjeként az állásom egyáltalán nem volt rossz. A borravalókat beszámítva jó pénz volt. És általában nem túl kimerítő. De maga a munka unalmas volt.

Egyszer egyik nyáron elmentem gyümölcsöt szedni. Az nem fizetett sokat, de jól éreztem magamat. Sok dolgot kipróbáltam. Voltam már pincér harmadosztályú hotelban, nyári úszómester a tengerparton, árultam lexikonokat és porszívókat meg pár egyéb dolgot. Egyszer egy botanikuskertben kertészeti munkákat végeztem, és megtanultam néhány dolgot a virágokról.

Soha nem ragadtam le semminél. Miért is tettem volna? Majdnem mindent érdekesnek tartottam, amit csináltam. Némely dolog nehezebb volt, mint a többi, de igazából nem bántam. Igazából nem vagyok lusta. Gondolom, igazából nyughatatlan vagyok. Mindenhová el akarok jutni, mindent meg akarok nézni és mindenfélét szeretnék csinálni. Szeretnék *rátalálni* valamire. Igen, ez az. Szeretnék rátalálni valamire.

Mióta csak kijártam az iskolát, egyfolytában rá akartam találni valamire, csak még azt nem tudtam, hogy mi lesz ez a valami. Valami olyasmi, amit ködösen, elégedetlenül kerestem. *Valahol* megvolt. Előbb–utóbb mindent meg fogok tudni róla. Lehet, hogy egy lány lesz… Szeretem a lányokat, de akikkel eddig találkoztam, még egyikük sem volt fontos… Az ember eléggé bírja őket, de aztán könnyű szívvel továbbmegy a következőhöz. Olyanok voltak, mint az állásaim. Egy darabig egész jó, aztán az embernek elege lesz belőlük, és tovább akar lépni a következőhöz. Mióta csak kijártam az iskolát, egyik dologtól a másikhoz csapódtam.

Sok embernek nem tetszett, ahogy éltem. Gondolom, ezeket a jóakaróimnak lehetne nevezni. Ez azért volt, mert egyáltalán fogalmuk sem volt rólam. Azt akarták, hogy horgonyozzak le egy rendes lánynál, spóroljak, vegyem el feleségül, és aztán állapodjam meg valami rendes, állandó munkánál. Napról napra, évről évre, míg a világ világ. De ez nem a maguk alázatos szolgájának való ám! Ennél kell hogy valami jobb is legyen. Nem ez a szolid biztonság, ahogyan a gondoskodó állam a maga sületlen módján botorkál előre! Egy olyan világban, gondoltam magamban, ahol az ember képes arra, hogy műholdakat juttasson az égre, és ahol az emberek mernek nagyot álmodva arról beszélni, hogy meglátogatják a csillagokat, muszáj, hogy legyen valami, ami felrázza az embert, amitől dobogni kezd a szíve, amiért érdemes tűvé tenni a világot, hogy megtaláljuk! Emlékszem, egyik nap a

Bond Streeten sétáltam. Ez a pincér korszakomban történt, és műszakba igyekeztem. Séta közben cipőket nézegettem egy kirakatban. Igen fess cipők voltak. Ahogy a reklámok mondják az újságban: *„Amit a divatos emberek viselnek”,* és aztán általában ott egy kép a szóban forgó divatos emberről. Szavamra, általában valami balfácánról! Mennyit röhögtem rajtuk, az ilyen reklámokon.

A cipőktől továbbléptem a következő kirakathoz. Ez egy képkereskedés volt. Csak három kép volt a kirakatban, valami aranyozott keret sarkán átvetett, löttyedt bársonylepellel művészieseen elrendezve. Olyan nyálas, ha értik, mire gondolok. Én nemigen vagyok oda a Művészetért. Egyszer kíváncsiságból beugrottam a Nemzeti Galériába. Tisztára kiborultam tőle, becsszóra. Nagy darab, csillogó, színes képek mindenféle harcokról sziklás szurdokokban vagy összeaszott szentekről, akik nyilakkal szúratták össze magukat. Affekta hölgyek arcképe, akik selyemben, bársonyban, csipkében bazsalyogva ücsörögnek. Akkor és ott eldöntöttem, hogy a Művészet nem nekem való. De az a kép, amit akkor láttam, valahogyan más volt. Három kép volt a kirakatban. Az egyik egy tájkép, egy szép darab vidék, amit olyan hétköznapinak mondanék. A másik egy nő, de valami olyan furán megrajzolva, annyira aránytalanul, hogy az ember alig látta rajta, hogy tényleg nő az illető. Gondolom, ezt hívják *szecessziónak.* Fogalmam sincs róla, hogy mit akart mondani. A harmadik volt az én képem. Nem volt benne semmi különös, ha értik, mire gondolok. Olyan – hogy is mondjam el? Valahogyan olyan *egyszerű* volt. Sok üres hely volt benne, meg néhány egyre bővülő kör, egyik a másik körül, ha lehet ezt így mondani. Mind különböző színekben, olyan fura színekben, amire nem számít az ember. És itt–ott meg volt egy–egy színfolt, ami mintha nem mondott volna semmit. Csakhogy valahogy mégis mondtak valamit! Nem tudom jól elmesélni. Csak annyit tudok mondani, hogy az ember nagyon, de nagyon, egyre csak nézni akarta.

Csak álltam ott, furán éreztem magamat, mintha valami nagyon szokatlan dolog történt volna velem. Ott voltak például azok a flancos cipők, szerettem volna viselni őket. Úgy értem, meglehetős gondot fordítok a ruházatomra. Szeretek jól öltözni, hogy jó benyomást keltsek, de soha életemben nem gondoltam komolyan arra, hogy a Bond Streeten vegyek magamnak egy pár cipőt. Tudom, milyen flancos árakat kérnek ott. Egy pár olyan cipő tizenöt font is lehet. Kézzel varrott, vagy minek mondják, amitől valami okból többet ér. Tiszta pénzpocsékolás lenne. Az biztos, hogy elegáns egy cipő, de az eleganciáért túl sokat kell fizetni. Nem ettem meszet.

De ez a kép, ez vajon mibe kerülhet? – morfondíroztam. Mi lenne, ha *én* venném meg azt a képet? Bolond vagy, mondtam magamnak. Nem is bírod a képeket, általánosságban nem. Hát ez igaz. Viszont ez a kép kell nekem… Szeretném, ha az *enyém* lenne. Szeretném, ha fel tudnám akasztani, én meg elébe ülnék, és addig nézném, amíg a kedvem tartja, és közben tudom, hogy az *enyém!* Az enyém! Még hogy képet venni. Bolond egy ötletnek tűnt. Megint megnéztem a képet. Semmi teteje nem volt annak, hogy kellett nekem az a kép, és különben is, biztosan meg sem tudom engedni magamnak. Ami azt illeti, akkor éppen vastag voltam. Szerencsés tippet kaptam egy pacira. Ez a kép biztos egy rakás pénzbe kerül. Húsz fontba? Huszonötbe? Mindenesetre, mi van, ha megkérdezem? Meg csak nem esznek, nem igaz? Bementem, és közben meglehetősen harcias, ugyanakkor védekező álláspontra helyezkedtem.

Odabent a hely igen csöndes és impozáns volt. Olyan visszafogott volt a hangulat a semleges színű falaktól meg a bársonypuffoktól, amire le lehetett ülni, hogy az ember nézze a képeket. Egy férfi, aki kicsit úgy nézett ki, mint a reklámokban a divatos férfi, jött oda hozzám kiszolgálni, és közben csöndesen beszélt, hogy ne ríjon ki a környezetből. Fura, de nem látszott beképzeltnek, amilyenek általában a Bond Street–i luxusüzletekben szoktak lenni. Meghallgatta, amit mondtam, aztán kivette a képet a kirakatból, és egy fal elé tette, hogy jól megnézhessem, ameddig csak akarom. Akkor hasított az eszembe – ahogy az em-

ber néha hirtelen rájön, hogy is állnak a dolgok –, hogy a képekre nem ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint a többi dolgokra. Egy ilyen helyre bejöhet valaki viseltes, régi ruhában és foszlott ingben, és kiderülhet róla, hogy milliomos, aki a gyűjteményét akarja gyarapítani. Vagy bejöhet valami közönséges, rikító alak, mint mondjuk esetleg én, aki valahogyan annyira beleesett egy képbe, hogy valami csalafinta módon összeszedte rá a pénzt.

– Az alkotó munkásságának egyik kiváló példánya – mondta a férfi, aki a képet tartotta.

– Mennyi? – kérdeztem célratörően. A választól elállt a lélegzetem.

– Huszonötezer – mondta csöndes, finom hangján a férfi.

Eléggé jó vagyok abban, hogy fapofát vágjak. Az arcizmom se rezzent. Legalábbis nem hiszem. A pasas még hozzátett valami nevet, ami külföldinek hangzott. Gondolom, a festő nevét, és hogy csak nemrégiben jutott a kép piacra egy vidéki házból, ahol az ott lakóknak fogalmuk sem volt róla, hogy mi az. Tartottam magamat és felsóhajtottam.

– Rengeteg pénz, de megéri, gondolom – mondtam.

Huszonötezer font! Tiszta röhej!

– Igen – mondta a férfi, és felsóhajtott. – Úgy bizony. – Nagyon óvatosan leeresztette a képet, és visszavitte a kirakathoz. Rám nézett és elmosolyodott. – Magának jó ízlése van – mondta.

Úgy éreztem, hogy ő és én, mi valahogyan megértettük egymást. Megköszöntem neki, és kimentem a Bond Streetre.

3

Nem sokat tudok arról, hogy kell leírni a dolgokat – már úgy értem, ahogyan egy rendes író leírná őket. Itt van például ez, amit a képről mondtam, amit láttam. Igazából semmi köze nincs semmihez, ügy értem, nem lett semmi következménye, nem vezetett semmihez, és mégis valahogyan úgy érzem, hogy fontos, hogy valahol megvan a helye. Ez volt az egyik a velem történt dolgok közül, ami *jelentett* valamit. Pont úgy, ahogyan a Cigánytanya jelentett valamit. Ahogyan Santonix jelentett valamit.

Tényleg nem meséltem még róla. Építész volt. Persze, erre már rájöttek. Az építészek, az egy másik olyan ügy, amivel nem sok dolgom akadt, habár magáról az építőiparról tudok egyet s mást. Santonixszal a vándorlásaim alatt futottam össze. Akkor történt, amikor sofőrként dolgoztam, gazdagokat furikáztam ide–oda. Egyszer–kétszer külföldre is mentem, kétszer Németországba – egy kicsit tudok németül –, egyszer vagy kétszer Franciaországba – pár szót franciául is gagyogok –, egyszer meg Portugáliába. Általában idősebb emberekkel, akiknek egyforma mértékben volt sok a pénze és megrendült az egészsége.

Amikor az ember ilyen népeket fuvaroz, kezd arra gondolni, hogy a pénz végül is nem olyan nagy szám. Ha a fenyegető szívrohamokat vesszük, a rengeteg mindenféle pirulát, amit folyton szedni kell, meg hogy az ember elveszíti az önuralmát a szállodákban az étel vagy a kiszolgálás miatt. A legtöbb gazdag ember, akit ismertem, eléggé nyomorultul érezte magát. Aztán ott vannak a nyomasztó gondjaik. Az adózás meg a befektetések. Hallaniuk kéne, ahogy maguk között vagy a barátaikkal beszélgetnek. A gondok! Az az, ami a felét sírba viszi. És nekik a szex sem olyan nagy szám. Vagy hosszú combú, szexi szőke feleségük van, aki a szeretőjével csalja őket valahol, vagy amolyan panaszláda a feleségük, és még ronda is, aki folyton leszúrja őket. Nem. Én inkább maradok az, aki vagyok. Michael Rogers, a világjáró, aki akkor cicázik helyes csajokkal, amikor kedve tartja!

Egy kicsit persze szűkös élet, de ezt kibírtam. Az élet jó móka, és én elégedett voltam azzal, hogy jó mókaként éljem. De, gondolom, egyébként is az lettem volna. Fiatalkorában így áll hozzá az ember a dolgokhoz. Amikor a fiatalság kezd elmúlni, akkor már nem móka a móka.

Az egész mögött, azt hiszem, mindig ott volt ez a másik dolog – hogy kerestem valakit és valamit… Mindenesetre, ahogy mondtam, volt egy öreg pacák, akit a Riviérára szoktam levinni. Ott építtetett házat. Azért ment le, hogy megnézze, hogy áll a dolog. Santonix volt az építész. Igazából nem is tudom, milyen náció volt Santonix. Először angolnak gondoltam, habár a neve fura volt, még soha nem hallottam ilyet. De nem hinném, hogy angol volt. Talán valamilyen skandináv. Beteg ember volt. Egyből láttam. Fiatal volt, nagyon szőke és sovány, az arca meg olyan különös, mintha elcsúszott volna valahogy. A két oldala nem passzolt össze. Eléggé morózus tudott lenni a kuncsaftjaival. Az ember azt gondolta volna, hogy ha azok fizetnek, akkor ők diktálják a muzsikát, ők hepciáskodnak. Ez nem így volt. Santonix hepciáskodott velük, és mindig nagyon biztos volt magában, azok pedig nem.

Ennek az én szóban forgó öregfiúmnak, emlékszem, ahogy megérkeztünk, és láttuk, mi a pálya, egyből habzani kezdett a szája a dühtől. Sok mindent elkaptam, ahogy sofőri és mindenesi minőségemben ott ácsorogtam készenlétben. Mindig benne volt a pakliban, hogy Mr. Constantine esetleg szívrohamot vagy gutaütést kap.

– Maga nem úgy csinálta, ahogy mondtam – szinte üvöltötte. – Túl sok pénzt költött. Messze túl sokat. Nem ebben állapodtunk meg. Többe fog nekem kerülni, mint gondoltam.

– Teljesen igaza van – mondta Santorix. – De a pénzt el kell költeni.

– Nem fogja elkölteni! Nem fogja elkölteni. Azokon a kereteken belül kell maradnia, amiket megszabtam magának. Megértette?

– Akkor nem lesz olyan háza, amilyet szeretne – mondta Santonix. – Én *tudom,* hogy mit akar. A ház, amit építek magának, az a ház lesz, amit akar. Ebben teljesen biztos vagyok, és maga is teljesen biztos benne. Maga csak ne jöjjön nekem a nyárspolgári kicsinyes spórolásával. Maga minőségi házat akar, és meg is fogja *kapni,* és majd dicsekedhet vele a barátainak, azok meg irigykedhetnek. Én akárkinek nem építek házat, azt megmondtam. Az nem csak a pénzről szól. Ez a ház nem olyan lesz, mint a többi ember háza!

– Borzalmas lesz. Borzalmas.

– Dehogy lesz az. Magával az a baj, hogy *maga* nem tudja, mit akar. Vagy legalábbis ezt gondolhatná az ember. De igazából tudja, csak nem bírja felhozni a tudatába. Nem *látja* tisztán. De én *tudom.* Ezt az egyet mindig tudom. Hogy mire fáj az emberek foga, és hogy mit akarnak. Magának van érzéke a minőséghez. Én *megadom* magának a minőségi házat.

Ilyen dolgokat szokott mondani. Én meg csak álltam ott és hallgattam. Valahogyan magam előtt láttam, hogy ez a ház, amely ott épült a tengerre néző fenyvesben, nem szokványos ház lesz. A fele nem is a tengerre nézett, ahogy az szokás, hanem befelé, felfelé egy bizonyos hegyvonulatra, ahol a hegyek között kivillant az ég. Különös volt, szokatlan, és nagyon izgalmas.

Santonix néha beszélgetett velem, amikor nem voltam szolgálatban. Azt mondta:

– Én csak olyan embereknek építek házat, akiknek *akarok.*

– Úgy érti, hogy gazdagoknak?

– Muszáj, hogy gazdagok legyenek, különben nem tudnák kifizetni a házat. De engem nem az érdekel, hogy mennyi pénzt fogok vele keresni. Az ügyfeleimnek azért kell gazdagnak lenniük, mert én olyan házakat akarok csinálni, amik költségesek. Pusztán a ház nem elég, tudod. Kell hogy legyen hozzá foglalat is. Az legalább olyan fontos. Olyan ez, mint egy rubin vagy smaragd. Egy drágakő csak egy drága kő. Az még nem vezet sehová. Nem jelent semmit, nincs formája vagy jelentősége, amíg nincs foglalata. És a foglalatba gyönyörű ékszer kell, hogy méltó legyen hozzá. Tudod, én kiveszem a foglalatot a tájból, ahol csupán a saját jogán létezik. Nincs jelentése addig, amíg a házam, büszkén, mint egy ékszer, ott nem ül a közepében. – Rám nézett, és felnevetett. – Nem érted?

– Azt hiszem, nem – mondtam lassan –, és mégis… valahogy azt hiszem, mégis értem…

– Lehetséges. – Érdeklődve nézett rám.

Egy évvel később megint lementünk a Riviérára. Addigra a ház már majdnem elkészült. Nem mesélem el, hogy milyen volt, mert nem tudnám jól elmondani, de… nos… különleges egy ház volt… és *gyönyörű.* Ezt láttam. Olyan ház volt, amire büszke az ember, büszke rá, hogy mutogathatja, büszke, hogy maga nézegetheti, és talán büszke arra, hogy a megfelelő személlyel él benne. És akkor Santorix hirtelen azt mondta nekem:

– Tudod, *neked* is építhetnék házat. Tudom, hogy miféle házat szeretnél.

A fejemet ráztam.

– Én magam sem tudnám – mondtam őszintén.

– Talán nem. De én tudnám helyetted is. –Majd hozzátette: – Milyen kár, hogy nincs rá pénzed.

– És soha nem is lesz – mondtam.

– Ezt ne mondd – így Santorix. – Ha az ember szegénynek születik, az még nem jelenti azt, hogy úgy is kell maradnia. A pénz fura dolog. Oda megy, ahol szükség van rá.

– Én nem vagyok hozzá elég okos – mondtam.

– Te nem vagy elég becsvágyó. A becsvágy még nem ébredt fel benned, de azért ott van, tudod.

– Na, jó – mondtam –, egy szép napon, amikor felébredt bennem a becsvágy és már meggazdagodtam, eljövök hozzád, és azt mondom, „építs nekem egy házat”.

Ekkor felsóhajtott. Így szólt:

– Soká már nem nagyon lehet halogatni… Nem, nem engedhetem meg, hogy halogassam. Már csak rövid időm van hátra. Még egy ház – vagy kettő. Annál nem több. Az ember nem *akar* fiatalon meghalni… Néha muszáj… Nem nagyon számít, gondolom.

– Gyorsan fel kell ébresztenem a becsvágyamat.

– Nem – mondta Santorix. – Egészséges vagy, jól érzed magadat, ne változtass az életeden.

Mire azt mondtam: – Ha akarnék, se tudnék.

Hiszem, hogy akkor ez igaz is volt. Tetszett, ahogy éltem, jól éreztem magamat, és soha semmi bajom nem volt az egészségemmel. Sok olyan embernek sofőrködtem, akik jól kerestek, akik keményen dolgoztak, és akiknek gyomorfekélyük meg szívkoszorúér–trombózisuk meg minden egyebük lett a kemény munkától. Én nem akartam keményen dolgozni, ugyanolyan jól el tudtam végezni egy munkát, mint bárki más, de ez volt az egész. És nem voltam becsvágyó, vagy legalábbis úgy gondoltam, nem vagyok becsvágyó. Santonix becsvágyó volt, úgy hiszem. Láttam rajta, hogy a házak tervezése és megépítése, a rajzok megtervezése meg még valami más, amit nem tudtam pontosan megmondani, hogy mi, sokat kivett belőle. Eleve nem volt erős ember. Néha az a hóbortos elgondolásom támadt, hogy a becsvágyát tápláló rengeteg munkával ölte magát. Én nem *akartam* dolgozni. Ilyen egyszerű volt. Nem bíztam a munkában, nem szerettem. Azt gondoltam, ez egy rossz dolog, amit, sajnálatos módon, az emberi faj talált ki magának.

Meglehetősen gyakran gondoltam Santonix–ra. Szinte jobban foglalkoztatott, mint bárki más. Szerintem a világ egyik legfurább dolga az, hogy az ember milyen dolgokra emlékszik. Gondolom, kiválasztja, hogy mire emlékszik. Biztosan van valami az emberben, ami kiválasztja. Santonix meg a háza volt az egyik, a kép a Bond Streeten meg a látogatás annál a romos háznál, a Tornyosnál, meg a Cigánytanya meséje mind olyasmi, amiket kiválasztottam, hogy emlékezzem rájuk! Meg lányokra emlékeztem, akikkel találkoztam, és a külföldi helyekre, ahová az autóval elvittem az ügyfeleket. Az ügyfelek mindig ugyanolyanok voltak, unalmasak. Mindig ugyanolyan hotelekben szálltak meg és ugyanolyan fantáziátlan dolgokat ettek.

Még mindig ott volt bennem az a fura érzés, hogy várok valamire, várok valamire, amit majd felkínálnak nekem, vagy történik velem, nem is tudom, hogyan magyarázhatnám el. Gondolom, igazából egy lányt kerestem, egy olyan igazi lányt – és ezen nem egy helyes, rendes lányt értettem, akivel megállapodnék, amire az anyám gondolt, vagy Joshua bácsikám vagy némelyik barátom. Akkoriban semmit sem tudtam a szerelemről. Amit ismertem, az a szex volt. ügy tűnt, az én generációmból mindenki csak ezt ismeri. Túl sokat beszéltünk róla, azt hiszem, túl sokat hallottunk róla, és túlságosan komolyan vettük. Nem tudtuk – sem én, sem akármelyik barátom –, milyen lesz majd, amikor igazából megtörténik. Már úgy értem, a szerelem. Fiatalok voltunk, férfiasak, a találkozáskor szemügyre vettük a lányokat, végigguszáltuk a domborulataikat, a lábukat, figyeltük, hogyan szemeznek velünk, és azt gondoltuk: – Most lehet vele, vagy nem lehet? Érdemes pazarolnom rá az időmet? – És minél több lány volt meg az embernek, annál többet dicsekedett, annál királyabb fickónak tartották mások és tartotta ő is magát.

Fogalmam sem volt róla, hogy nem ez minden, amiről szó van. Gondolom, előbb–utóbb mindenkivel megtörténik, méghozzá hirtelen, váratlanul. Az ember nem fogja azt gondolni, amiről gondolná, hogy gondolja: – Lehet, hogy ez a lány lesz a nekem való… Ez a lány lesz az enyém. – Én legalábbis nem ezt éreztem. Nem tudtam, hogy amikor majd megtörténik, az ilyen hirtelen lesz. Hogy majd azt mondom: – Ez az a lány, akihez tartozom. Az *övé* vagyok. *Hozzá* tartozom, teljesen, mindörökre. – Nem, soha nem is álmodtam, hogy így lesz.

Hiszen azt mondta egyszer valami régi komikus, ez volt az egyik szakállas vicce: – Én már voltam egyszer szerelmes, és ha úgy érezném, hogy megint kerülget, én mondom, kivándorolnék. – Velem ugyanígy volt. Ha tudtam volna, ha fogalmam lett volna róla, hogy egyszer majd mi mindent jelenthet ez az egész, hát *én is* kivándoroltam volna! Mármint ha lett volna annyi eszem.

4

Nem feledkeztem meg a tervemről, hogy elmegyek az árverésre.

Még három hét volt hátra. Még két utam volt a kontinensre, az egyik Franciaországba, a másik Németországba. Hamburgban voltam, amikor beütött a krach. Először is, rémesen ellenszenvesnek találtam a férfit és a feleségét, akiknek a sofőrje voltam. Minden olyat megtestesítettek, amit szívből utáltam. Gorombák voltak, nem voltak tekintettel semmire és senkire, kellemetlen volt még csak rájuk nézni is, és azt hiszem, kialakult bennem miattuk egy olyan érzés, hogy képtelen vagyok ezt a talpnyaló életet tovább csinálni. Persze, körültekintő voltam, ügy éreztem, egyetlen napot sem bírok ki tovább velük, de ezt nem mondtam meg nekik. Nem jó, ha az ember lejáratja magát a cég előtt, amelynél alkalmazásban áll. Odatelefonáltam a szállodájukba, és azt mondtam, hogy megbetegedtem, és ugyanezt táviratoztam Londonba is. Azt mondtam, lehet, hogy karanténba zárnak, és hogy tanácsos lenne, ha kiküldenének egy másik sofőrt helyettesíteni. Ezért senki sem hibáztathat. Annyira már nem érdeklem őket, hogy tovább érdeklődjenek, és legfeljebb azt gondolták, hogy túl lázas vagyok ahhoz, hogy további hírt adjak magamról. Később majd beállítok Londonba, és jól elkábítom őket azzal, hogy mennyire beteg voltam! De nem hittem, hogy ezt fogom csinálni. Elegem lett a sofőrködés megpróbáltatásaiból.

Ez a kis rebellióm fontos fordulópontja volt az életemnek. Ezért, meg más dolgok miatt a kijelölt napon megjelentem az árverési csarnokban.

„Kivéve, ha közben magánjogi megállapodás keretében eladták”, ez volt keresztben rárragasztva a hirdetményre. De még mindig ott volt, vagyis nem adták el közben magánjogi megállapodás keretében. Annyira izgatott voltam, hogy szinte azt sem tudtam, mit csinálok.

Ahogy már mondtam, azelőtt még sohasem jártam nyilvános ingatlanárverésen. Valahogy azt vettem a fejembe, hogy izgalmas lesz, de nem volt az. Egyáltalán nem. Az egyik legvontatottabb esemény volt, amin valaha is részt vettem. Közepesen búbánatos hangulatban játszódott le, és olyan hat–hét ember volt jelen. Az árverési biztos egészen más volt, mint azok, amilyeneket bútorok meg egyéb, hasonló holmik vásárán láttam; azok tréfálkozó hangú, joviális emberek voltak, és csak úgy ontották magukból a malac vicceket. Ez meg olyan hangon, mint egy élőhalott, feldicsérte az ingatlant, elmondta a birtok jellemzőit és az egyebeket, majd kedvetlenül belefogott a licitálásba. Valaki ötezer fontot ajánlott. Az árverési biztos fáradtan elmosolyodott, mint aki olyan viccet hallott, ami nem igazán vicces. Tett pár megjegyzést, és volt még néhány licit. Főleg vidéki fazonok álldogáltak idebenn. Néhányuk gazdaembernek látszott, egy másik meg az építési vállalkozónak, pár ügyvéd, azt hiszem, egy nem odavalósi, jól öltözött és nagymenőnek látszó férfi, aki alighanem Londonból jött. Nem tudom, hogy valójában licitált–e, lehetséges. Ha igen, nagyon halkan, inkább gesztusokkal tett ajánlatot. Mindenesetre a licitek lassacskán elfogytak, és az árverési biztos mélabús hangon bejelentette, hogy nem érték el a megcélzott árat, és azzal vége is lett a dolognak.

– Hát ez igencsak unalmas ügy volt – mondtam kifelé menet az egyik vidékies külsejű fickónak mellettem.

– Csak úgy, mint szokásosan – mondta. –Sok ilyenre jár?

– Nem – mondtam –, ami azt illeti, ez az első.

– Kíváncsiságbul gyütt, ugye? Nem láttam, hogy licitált vóna.

– Ne féljen – mondtam. – Csak látni akartam, hogy megy az ilyesmi.

– Hát, úgy, ahogy leginkább menni szokott. Csak azt akarják látni, kik az érdeklődők, tuggya.

Kérdőn néztem rá.

– Csak hárman vannak benne, én aszondom – mondta a barátom. – Whetherby Helminsterből. Építési vállalkozó, tuggya. Aztán Dakham és Coombe, akik valami liverpooli cég nevében licitálnak, meg egy sötét ló Londonból, én aszondom, hogy ügyvéd. Persze, lehet, hogy többen is benne lennének, de nekem úgy teccik, ezek a fő érdeklődők. Olcsón fog elkelni. Mindenki aszongya.

– A híre miatt? – kérdeztem.

– Á, szóval hallott a Cigánytanyárul, ugyi? Ezt csak a falusiak beszélik. A községi tanácsnak már évekkel ezelőtt meg kellett volna változtatnia azt az utat – az egy halálcsapda.

– De tényleg *rossz* híre van a helynek?

– Én mondom magának, az csak babona. Különben is, én aszondom, hogy az igazi bizniszt a színfalak mögött kötik meg, maj' meglássa. Majd odamennek és ajánlatot tesznek. Szerintem a liverpooliak fogják megszerezni. Whetherby szerintem nem megy elég magasra. Olcsón szeret vásárolni. A piac manapság bőviben van a fejleszthető ingatlanoknak. Végtére is, nem sokan engedhetik meg maguknak, hogy megvegyék a helyet, lebontsák azt a romos házat és egy újat húzzanak a helyire, nem igaz?

– Manapság nem fordul elő túl gyakran – helyeseltem.

– Túl nehéz. Az adózás, meg ez, meg az, és vidékre nem könnyű háztartási alkalmazottat se találni. Nem, manapság az emberek inkább kifizetnek ezreket egy városi luxuslakásért egy modern ház hatodik emeletén. Az idomtalan nagy vidéki ház csak nyűg a piacon.

– De lehetne modern házat építtetni – érveltem. – Ahol nem kell annyit dolgozni.

– Hát *lehetne,* de az drága mulatság, és az emberek nincsenek oda attól, hogy magányosan lakjanak.

– De lehet, hogy némelyek igen – vetettem közbe.

Elnevette magát és elváltunk. Homlokomat ráncolva, magamban töprengve továbbsétáltam. Anélkül, hogy igazából észrevettem volna, merre járok, a lábaim továbbvittek az úton a fák között, felfelé, fel a fák között kanyargó, a lápvidékre vezető úthoz.

És így jutottam el ahhoz a ponthoz az úton, ahol először pillantottam meg Ellie–t. Az egyik nagy fenyő mellett állt, és úgy festett, hogy is magyarázzam el, mint aki egy perce még nem volt ott, hanem csak úgy materializálódott a fából. Valami sötétzöld tweedben volt, a haja színe, mint egy puha őszi falevélé, és az egész lányban volt valami anyagtalan. Megláttam és megtorpantam. Rám nézett, ajkai szétnyíltak, kicsit mintha megriadt volna. Gondolom, és is így festettem. Mondani akartam volna valamit, de nem igazán tudtam, mit mondjak. Majd megszólaltam:

– Elnézést. Nem… nem akartam megijeszteni. Nem tudtam, hogy van itt valaki.

Mire megszólalt, és a hangja olyan halk és szelíd volt, mint egy kislányé, de azért nem egészen. Azt mondta:

– Semmi baj. ügy értem, én sem gondoltam, hogy van itt valaki. – Körülnézett, és hozzátette: – Elég… eléggé elhagyatott hely. – És egy icipicit megborzongott.

Meglehetősen hűvös szél fújt aznap délután. De lehet, hogy nem is a széltől. Nem tudom. Pár lépést tettem feléje.

– Elég ijesztő hely, ugye? – mondtam. – Úgy értem, hogy a ház ilyen romos.

– A Tornyos – mondta elgondolkodva. – Ez volt a neve, ugye – csakhogy ha belegondolok, mintha nem is lettek volna itt tornyok.

– Gondolom, ez csak egy név – mondtam. –Az emberek azért adnak ilyen nevet a házuknak, hogy Tornyos, hogy nagystílűbbnek tűnjön fel, mint amilyen valójában.

Elnevette magát. – Gondolom, erről volt szó – mondta. – Ez – talán tudja, nem vagyok benne biztos –, ez az a hely, amit ma eladnak vagy árverésre bocsátanak?

– Igen – mondtam. – Most jövök az árverésről.

– Ó – mondta ijedt hangon. – Maga is… érdeklődött… érdeklődik?

– Nem valószínű, hogy én megvennék egy romos házat pár száz acre erdővel – mondtam. – Nem abba az osztályba tartozom.

– Eladták? – kérdezte.

– Nem, nem érték el a kitűzött árat.

– Ó. Értem – mondta megkönnyebbülten.

– Csak nem maga is meg akarta volna venni? – kérdeztem.

– Á, nem – mondta –, természetesen nem.

A hangja idegesnek tűnt.

Egy kicsit haboztam, majd kiböktem a szavakat, melyek az ajkamra kívánkoztak.

– Csak játszom – mondtam. – Természetesen nem tudom megvenni, mert nincs pénzem, de érdekel a dolog. *Szeretném* megvenni. Meg *akarom* venni. Nyugodtan nyissa ki a száját és nevessen ki, de így áll a dolog.

– De hát nincs túlságosan lerobbanva, nem túl…

– De igen – mondtam. – Nem úgy értettem, hogy úgy kell, amilyen *most.* Ezt le akarom bontani és eltalicskázni az egészet. A ház ronda, és szerintem szomorú ház volt. De ez a hely sem nem szomorú, sem nem ronda. Hanem gyönyörű. Nézze csak meg. Jöjjön ide egy kicsit, ide, a fák közé. Nézze meg a kilátást arra, a hegyek és a láp felé. Látja? *Itt* kialakít egy kis nyiladékot… aztán jöjjön erre tovább…

Megfogtam a karját, és az iránytű második pontjához vezettem. Ha szokatlanul viselkedtünk is, a lány nem vette észre. Különben is, nem úgy fogtam meg. Azt akartam megmutatni neki, amit én láttam.

– Innen – mondtam –, innen lehet látni, ahogy a hegyoldal leereszkedik a tengerhez, meg *amott* a kiugró sziklákat. Köztünk és aközött ott egy városka, de nem látjuk a hegyoldal domborulataitól. És van egy harmadik irány is, egy elmosódó, erdős völgy felé. Látja már, hogy ha kivágja a fákat, hogy megnyissa a kilátást és rendbe teszi a területet a ház körül, látja már, milyen gyönyörű háza lehetne *itt?* Nem ugyanoda helyezné, ahol a régi ház volt – úgy ötvenszáz méterrel jobbra, ide. Itt lehetne a ház, egy gyönyörű ház. Egy olyan ház, melyet egy zseni épített.

– Maga ismer építész zseniket? – kérdezte kétkedően a lány.

– Egyet igen – mondtam.

És akkor elkezdtem mesélni neki Santonixról. Leültünk egymás mellé egy kidőlt fa törzsére, és én csak meséltem. Igen, meséltem annak a karcsú erdei lánynak, akit azelőtt még sose láttam, és mindent beleadtam abba, amit meséltem neki. Elmeséltem neki az álmot, amit az ember felépíthet.

– Nem fog megtörténni – mondtam –, tudom, hogy nem. Nem lehetséges. De gondolkodjon. Gondoljon bele úgy, ahogyan én belegondolok. Ott kivágnánk a fákat, megnyitnánk a kilátást, mindenféléket ültetnénk, rododendronokat meg azáleákat, és eljönne Santonix barátom. Rengeteget köhögne, mert szerintem tüdőbajban vagy miben haldoklik, de azért meg tudná csinálni. Meg tudná csinálni, mielőtt meghal. A világ legcsodálatosabb házát építené meg. Maga nem tudja, milyenek a házai. Nagyon gazdag embereknek építi őket, és

méghozzá olyan embereknek kell lenniük, akik azt akarják, ami a helyes. Nem a szó hétköznapi értelmében helyes dolgot. Olyasmit, amit azok az emberek akarnak, akik egy álmot akarnak valóra váltani. Valami csodálatosat.

– Szeretnék egy ilyen házat – mondta Ellie. –Ahogy beszél róla, szinte magam előtt látom, érzem… Igen, nagyon jó lenne ilyen helyen élni. Ahol minden valóra vált, amiről az ember álmodott. Ha az ember itt lakna, szabad lenne, nem gátolnák, nem lenne hozzákötve olyanokhoz, akik csupa olyasmire akarják rávenni, amit nem akar megtenni, és nem engedik, hogy azt tegye, amit akar. Ó, annyira torkig vagyok az életemmel, meg a körülöttem levő emberekkel, meg *mindennel!*

Hát így kezdődött az egész, Ellie meg én. Én az álmaimmal, és ő, hogy utálta az életét. Elhallgattunk és egymásra néztünk.

– Hogy hívják? – kérdezte Ellie.

– Mike Rogers – mondtam. – Michael Rogers – helyesbítettem. – És magát?

– Fenella. – Tétovázott, majd folytatta: – Fenella Goodman – nézett rám meglehetősen feldúltan.

Ettől nem haladtunk sokat előre, de azért továbbra néztük egymást. Mindketten szerettünk volna újra találkozni – de pillanatnyilag nem tudtuk, hogyan intézzük el.

5

Nos, hát így kezdődött a dolog Ellie és köztem. Igazából nem haladt túl gyorsan előre, mert mindkettőnknek megvoltak a magunk titkai. Mindkettőnknek voltak olyan dolgai, melyeket megtartottunk magunknak, ezért nem tudtunk annyit mesélni egymásnak magunkról, amennyit lehetett volna, és emiatt, hogy úgy mondjam, volt egy korlát, amibe mindig beleütköztünk. Nem tudtuk nyíltan megkérdezni az olyasmiket, hogy „Mikor találkozunk újra? Hol találom meg magát? Hol lakik?”. Mert tudják, ha ilyesmit kérdeznek valakitől, az elvárja, hogy neki is megmondják ezt.

Fenella idegesnek látszott, amikor megmondta a nevét. Olyannyira, hogy egy pillanatra azt gondoltam, talán nem is ez az igazi neve. Majdnem azt hittem, hogy csak kitalálta! De persze tudtam, hogy ez lehetetlen. Én az igazi nevemet mondtam meg neki.

Nem igazán tudtuk aznap, hogyan is búcsúzzunk el egymástól. Feszélyezettek voltunk. Hideg lett, és szerettünk volna lesétálni a Tornyostól – de mi lesz azután? Meglehetősen félszegen megkérdeztem:

– Errefelé szállt meg?

Azt mondta, Market Chadwellben. Ez a város amolyan piacközpont, innen nem messze. Tudtam, hogy van ott egy nagy, háromcsillagos szálloda. Úgy spekuláltam, hogy ott szállhatott meg. Ugyanolyan félszegen ő is visszakérdezett:

– Errefelé lakik?

– Nem – mondtam. – Nem itt lakom. Csak erre a napra jöttem le.

Majd meglehetősen kényelmetlen csend ereszkedett közénk. Fenella megborzongott. Hideg szellő támadt fel.

– Jobb lesz, ha elindulunk – mondtam –, hogy felmelegedjünk. Van… van autója, vagy esetleg busszal, vagy vonattal megy?

Azt mondta, hogy a faluban hagyta a kocsit.

– De nem lesz semmi bajom – mondta.

Egy kicsit idegesnek látszott. Azt gondoltam, talán meg akar szabadulni tőlem, de nem tudja, hogyan. Ezért azt mondtam:

– Akkor menjünk együtt a faluig, rendben? Hálás pillantást vetett rám. Lassan sétáltunk lefelé azon a kanyargós úton, amelyen annyi autóbaleset történt. Ahogy befordultunk az egyik kanyarnál, hirtelen egy alak lépett ki a fenyőfa alól. Annyira hirtelen történt, hogy Ellie összerezzent, és felsikoltott: – Ó! – Az öregasszony volt, akivel a minap beszélgettem a házikója kertjében. Leené. A szélben csapkodó kócos hajával meg a válla köré kerített skarlátvörös köpönyeggel ma sokkal vadabbul festett; a parancsoló fellépése miatt magasabbnak is tűnt.

– És mi járatban vannak, kedveseim? – kérdezte. – Mi szél hozta magukat a Cigánytanyára?

– Ó! – mondta Ellie –, remélem, nem járunk tilosban?

– Hát az meglehet. Ez itten a cigányok földje vót. Cigányoké, de elkergettek minket. Maguknak semmi keresnivalójuk itt, és semmi jóra ne számítsanak, ha itt ólálkodnak a Cigánytanyán.

Ellie–ből hiányzott a küzdőszellem, ő nem az a típus. Gyengéden és udvariasan csak annyit mondott:

– Nagyon sajnálom, ha nem kellett volna idejönnünk. Azt hittem, ma árulják ezt a helyet.

– És micsoda balszerencséje lesz annak, aki megveszi! – mondta a vénasszony. – Hallgasson ide, szépségem, mer' maga tényleg szép, balszerencsés lesz, bárki vegye is meg. Átok van ezen a földön, nagyon régen, sok éve átkozták el. Kerüljék el. Ne árcsák bele magukat a Cigánytanyába. Halált hoz magukra és veszélyt. Menjenek szépen haza, által a tengeren, és ne gyüjjenek vissza a Cigánytanyára. Ne mondják, hogy nem figyelmeztettem magikat.

– Nem ártunk senkinek.

– Ugyan már, Mrs. Lee – mondtam –, ne ijesztegesse a kisasszonyt.

Magyarázólag odafordultam Ellie–hez.

– Mrs. Lee a faluban lakik. Ott van egy kis háza. Jövendőt mond, és megmondja az emberek szerencséjét. Ezt mind, ugye, Mrs. Lee? –szóltam oda neki tréfálkozva.

– Megvan rá a képességem – mondta egyszerűen, és még jobban kihúzta cigányasszonyos alakját. – Megvan rá a képességem, ügy születtem. Mindünkben megvan. Megmondom a szerencséjit, kisasszony. Kenje meg ezüsttel a markomat, és megmondom a szerencséjit.

– Azt hiszem, nem szeretném, ha megmondanák a szerencsémet.

– Pedig bölcs dolog vóna. Ha tudna valamit a jövőjérül. Tudná, mit kerüjjön el, mi éri, ha nem ügyel rá. Jöjjön csak, bőven van pénz a zsebiben. Olyan dolgokat mondok, amiket jobb lenne tunnia.

Azt hiszem, a nők szinte kivétel nélkül vágynak rá, hogy jövendőt mondjanak nekik. Már más lányoknál is észrevettem. Ha vásárba vittem őket, szinte mindig fizetnem kellett azért, hogy bemehessenek a jósnő sátrába. Ellie kinyitotta a retiküljét, és két félkoronást nyomott az öregasszony markába.

– Aj, szépségem, így már más. Hallgassa csak, mint mond magának az öreg Lee anyó.

Ellie lehúzta a kesztyűjét, és finom kis kezét az öregasszony tenyerébe fektette. Az ránézett, és közben dünnyögött magában. – Mit látok itt? Na, mit látok itt?

Hirtelen gorombán elengedte Ellie kezét.

– Én a maga helyibe elmennék innét. Menjen – és vissza se gyüjjön! Ezt mondom magának, és ez színigaz. Már megint láttam a tenyerében. Felejtse el a Cigánytanyát, felejtse el még azt is, hogy valaha látta. És nemcsak az a romos ház van elátkozva, hanem magán a földön ül az átok.

– Magának ez a mániája – mondtam gorombán. – Különben is, a kisasszonynak semmi köze a földhöz itt. Csak sétálni jött ide ma, semmi köze a környékhez.

Az öregasszony rám se hederített. Csökönyösen így folytatta:

– Megmondtam magának, szépségem. Figyelmeztettem. Lehet boldog élete – csak kerülje el a veszélyt. Ne menjen veszélyes helyre, vagy oda, amin átok ül. Oda menjen, ahol szeretik, vigyáznak magára és gondoskodnak magárul, ügyeljen rá, hogy biztonságban legyen. Ezt el ne felejtse. Mert különben… különben – és megborzongott. – Nem tetszik nekem, nem tetszik nekem, amit a tenyeriben látok.

Egy gyors mozdulattal hirtelen visszanyomta Ellie tenyerébe a két félkoronást, és közben valamit motyogott, amit alig értettünk, ügy hangzott, mintha azt mondta volna: – Ez kegyetlen dolog. Kegyetlen dolog lesz, ami történik. –Megfordult és sebes léptekkel eliszkolt.

– Milyen… milyen ijesztő asszony – mondta Ellie.

– Ne is törődjön vele – mondtam mogorván. – Szerintem különben is féleszű az öreglány. Csak el akarja ijeszteni magát innen. Azt hiszem, valami megérzései vannak ezzel a bizonyos földdel kapcsolatban.

– Csak nem voltak itt balesetek? Talán rossz dolgok történtek itt?

– Még szép, hogy történtek balesetek. Nézze csak meg ezt a kanyart, és hogy milyen keskeny az út. Főbe kéne lőni a községi tanácsot azért, hogy nem tesz semmit ellene. Hát persze hogy balesetek történnek. Nincs elég figyelmeztető tábla.

– Csak balesetek… vagy más is?

– Nézze – mondtam –, az emberek imádják összegyűjteni a szerencsétlenségeket. Rengeteg szerencsétlenség történik, és azokat össze lehet gyűjteni. Így alakulnak ki a legendák egy–egy helyről.

– Ezért mondják, hogy ez az ingatlan, ami most eladó, olcsón fog elkelni?

– Hát, gondolom, ez lehetséges. Mármint itt helyben. De szerintem nem helybelinek fogják eladni. Arra számítok, hogy ingatlanfejlesztő veszi meg. Maga reszket – mondtam. – Ne reszkessen. Jöjjön, lépjünk ki. – Majd hozzátettem: – Jobb szeretné, ha elválnék magától, mielőtt beér a faluba?

– Nem. Természetesen nem. Miért akarnám ezt?

Egy kétségbeesett ötletem támadt.

– Nézze – mondtam –, holnap Market Chadwellben leszek. Öööö… gondolom… nem tudom, maga ott lesz–e még… Úgy értem, lehetséges… öööö… láthatnám még magát? – Tipródva elfordítottam a fejemet. Eléggé el is vörösödtem, azt hiszem. De ha *most* nem mondok valamit, hogyan folytathatnám a dolgot?

– Ó, igen – mondta a lány –, estig még nem megyek vissza Londonba.

– Akkor esetleg… lenne kedve… gondolom, szemtelenségnek tartja…

– Nem, nem tartom annak.

– Hát, esetleg lenne kedve eljönni egy kávéházba teázni? Azt hiszem, Kék Kutyának hívják. Nagyon rendes hely – mondtam. – Olyan… mármint… – nem jutott eszembe a szó, amit akartam, és helyette azt használtam, amit anyám mondott néha–néha – úrinőknek való – mondtam szorongva.

Mire Ellie felnevetett. Gondolom, manapság furán hangzik az ilyesmi.

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon kellemes lesz – mondta. – Igen, eljövök. Úgy fél ötkor, jó?

– Várni fogom – mondtam. – Öööö… nagyon örülök. – Azt nem mondtam, hogy minek örülök.

Elérkeztünk az út utolsó kanyarulatához, ahol már a házak kezdődtek.

– Akkor a viszontlátásra – mondtam –, holnapig. És… ne is gondoljon arra, amit az a vén banya mondott. Szerintem csak élvezi megijeszteni az embereket. Nem teljesen komplett – tettem hozzá.

– Maga szerint ijesztő hely? – kérdezte Ellie.

– A Cigánytanya? Nem, szerintem nem – mondtam. Talán egy hangyányit túl határozottan mondtam, de szerintem nem ijesztő a hely. Ahogy már korábban is gondoltam, szerintem inkább gyönyörű, gyönyörű foglalat egy gyönyörű háznak…

Nos, így esett meg az első találkozásom Ellie–vel. Másnap ott voltam a Kék Kutyában Market Chadwellben, és ő is eljött. Teáztunk és beszélgettünk. Még mindig nem mondtunk túl sokat magunkról, már úgy értem, az életünkről. Inkább olyasmiről beszéltünk, hogy mit gondolunk, mit érzünk különböző dolgokról; majd Ellie egyszer csak a karórájára pillantott, és azt mondta, mennie kell, mert 5:30–kor indul a vonata Londonba…

– Azt hittem, kocsival jött – mondtam.

Mire kicsit zavarba jött, és azt mondta, nem, az nem az ő kocsija volt tegnap. Ismét a zavar árnyéka ereszkedett ránk. ujjammal odaintettem a pincérnőt, fizettem, majd kerek perec megkérdeztem Ellie–től:

– Lehet… fogom még látni magát?

Nem nézett rám, lebámult az asztalra. Azt mondta:

– Még két hétig Londonban leszek. Mire én:

– Hol? Hogyan?

A Regent's Parkban beszéltünk meg találkát három nappal későbbre. Szép nap volt. Ettünk valamit a szabadtéri étteremben, aztán sétáltunk egyet Mária királynő kertjében, majd beültünk két nyugágyba és beszélgettünk. Akkortól kezdtünk magunkról beszélni. Elmeséltem neki, hogy jó iskolába jártam, de különben nem sokra vittem. Elmeséltem neki, hogy milyen állásaim voltak, legalábbis párat közülük, és elmondtam, hogy soha sehol nem maradtam meg, hogy nyughatatlan vagyok, és folyton vándorlok, hogy hol ezt, hol azt kipróbáljam. Eléggé vicces volt, hogy lenyűgözve hallgatta.

– Annyira más – mondta –, annyira csodásan más.

– Más, mint mi?

– Mint én.

– Maga talán gazdag? – kérdeztem évődve. –Egy szegény kis gazdag lány.

– Igen – mondta –, én egy szegény kis gazdag lány vagyok.

Majd szaggatottan mesélni kezdett gazdag hátteréről, a fojtogató kényelemről, az unalomról, arról, hogy az ember igazából nem választhatja meg a barátait, hogy soha nem csinálhatja azt, amit akar. Hogy néha ránéz a többiekre, akikről látszik, hogy jól érzik magukat, amikor ő nem. Az anyja meghalt, amikor ő még kisbaba volt, és az apja újra megnősült. Majd nem sokkal később az apja is meghalt. Azt vettem a ki a szavaiból, nincs oda a mostohaanyjáért. Főleg Amerikában él, de sokat utazgat külföldön is.

Nekem fantasztikus volt hallani, hogy a mai világban akad olyan lány, aki ennyire kipárnázott és szűkre szabott életet él. Igaz, járt partikra és szórakozni, de ahogyan elmesélte, nekem úgy tűnt, akár ötven évvel ezelőtt is lehetett volna. Semmi meghittség, semmi *buli!* Az ő élete meg az enyém ég és föld volt. Tulajdonképpen hallani róla lenyűgöző volt, de nekem úgy tűnt, eléggé tehetetlenné teszi az embert.

– Akkor igazából nincsenek is barátai? – kérdeztem hitetlenkedve. – És mi a helyzet az udvarlókkal?

– Úgy választják nekem őket – mondta meglehetősen keserűen. – Halál unalmas mindegyik.

– Olyan, mintha börtönben lenne – mondtam.

– Hát, úgy is érzem.

– És tényleg nincsenek saját barátai?

– Most már van. Greta.

– Kicsoda Greta? – kérdeztem.

– Először *au pair* volt –, nem, talán nem igazán. Mindenesetre először egy francia lány lakott velünk egy évig, hogy gyakoroljam a franciát, és aztán jött Greta Németországból, hogy a németet gyakoroljam. Greta más. Minden más lett, amikor Greta megérkezett.

– Nagyon kedveli? – kérdeztem.

– Greta segít nekem – mondta Ellie. – Az én oldalamon áll. Megszervezi, hogy ezt–azt csinálhassak, és ide–oda elmehessek. Hazudik miattam. Nem tudtam volna elszabadulni, hogy lemenjek a Cigánytanyára, ha nincs Greta. Ő a társaságom és ő gondoskodik rólam Londonban, amíg a mostohaanyám Párizsban van. Megírok két vagy három levelet, és ha elmegyek valahová, Greta három–négy naponként feladja őket, hogy londoni bélyegzés legyen rajtuk.

– De miért akart lemenni a Cigánytanyára? – kérdeztem. – Minek?

Nem válaszolt azonnal.

– Greta és én intéztük el – mondta. – Greta egyszerűen csodálatos – folytatta. – Mindenféle eszébe jut. Ötletei vannak.

– És milyen ez a Greta? – kérdeztem.

– Ó, Greta gyönyörű – mondta. – Magas és szőke. Bármit meg tud csinálni.

– Szerintem nekem nem tetszene – mondtam. Ellie nevetett.

– De igen, tetszene magának. Biztos vagyok benne. Tudja, nagyon okos is.

– Én nem szeretem az okos lányokat – mondtam. – És nem tetszenek a magas, szőke lányok. Nekem az alacsony lányok tetszenek, akiknek olyan a haja, mint az őszi avar.

– Szerintem maga féltékeny Gretára – mondta Ellie.

– Lehet. Maga nagyon kedveli, igaz?

– Igen, *nagyon* kedvelem. Megváltoztatta az életemet.

– Szóval ő javasolta, hogy utazzon le oda. Vajon miért? Nem sok látnivaló van a világnak abban a részében. Én ezt meglehetősen rejtélyesnek tartom.

– Ez a mi titkunk – mondta Ellie, és mintha zavarba esett volna.

– A magáé és Gretáé? Mondja el nekem. Ellie a fejét rázta. – Muszáj, hogy legyen néhány *saját* titkom – mondta.

– Tudja Greta, hogy velem találkozik?

– Azt tudja, hogy találkozom valakivel. Ez minden. Nem kérdezősködik. Azt tudja, hogy boldog vagyok.

Ezután jött egy hét, amikor nem láttam Ellie–t. Megjött Párizsból a mostohaanyja, meg valaki, akit Frank bácsinak nevezett, és szinte futtában megemlítette, hogy születésnapja lesz, és hogy nagy születésnapi partit adnak a tiszteletére Londonban.

– Nem fogok tudni elszabadulni – mondta. – A jövő héten nem. De azután… azután már más lesz.

– Miért lesz más azután?

– Mert akkor már azt tehetem, amihez kedvem van.

– Szokás szerint Greta segítségével? – mondtam.

Ellie–t megnevettette az, ahogyan Gretáról beszéltem. Azt szokta mondani: – Maga olyan csacsi, hogy féltékeny rá. Egyszer találkoznia kell majd vele. Tetszeni fog magának.

– Nem szeretem a parancsolgató lányokat – mondtam konokul.

– Miért gondolja, hogy parancsolgat?

– Abból, ahogyan beszél róla. Folyton intézkedik.

– Nagyon hatékony lány – mondta Ellie. – Nagyon jól elintézi a dolgokat. Ezért támaszkodik rá annyira a mostohaanyám.

Megkérdeztem, milyen ember Frank bácsikája.

Azt mondta: – Igazából nem ismerem túl jól. Az apám nővérének volt a férje, nem igazi rokon. Azt hiszem, mindig amolyan vándormadár volt, és egyszer–kétszer bajba is keveredett. Tudja, hogy van az, amikor az emberek beszélnek valakiről és közben célozgatnak dolgokra.

– Társadalmilag nem elfogadott? – kérdeztem. – Rossz ember?

– Ó, azt hiszem, nem igazán rossz, csak voltak bizonyos összeütközései, úgy hiszem. Főleg anyagi természetűek. És csődgondnokoknak meg ügyvédeknek meg hasonlóknak kellett kimenteniük belőlük. Fizetni kellett helyette.

– Megvan – mondtam. – Ő a család fekete báránya, ügy gondolom, vele jobban kijönnék, mint a bezzeg Gretával.

– Nagyon szeretetreméltóan tud viselkedni, ha úgy tartja kedve – mondta Ellie. – Jó társaság.

– De igazából nem kedveli? – kérdeztem élesen.

– De, azt hiszem, igen… Csak az, hogy néha… á, nem tudom elmagyarázni. Csak úgy érzem, nem tudom, mire gondol, vagy mit tervez.

– Szóval olyan, akinek tervei vannak, ugye?

– Nem tudom, hogy igazából milyen – mondta Ellie.

Soha nem javasolta, hogy találkozzam bárkivel is a családjából. Néha azon törtem a fejemet, nem kellene–e nekem szóba hoznom. Nem tudtam, hogyan áll hozzá a dologhoz. Végül egyenesen rákérdeztem.

– Mondja csak, Ellie – mondtam –, akarja, hogy találkozzam a családjával, vagy inkább hagyjuk a csudába az egészet?

– Nem akarom, hogy találkozzon velük – vágta rá rögtön.

– Tudom, hogy nem vagyok valami nagy szám – mondtam.

– Nem *erre* gondoltam, egyáltalán nem! Úgy értem, olyan *felhajtást* csinálnának belőle. Nem bírom a felhajtást.

– Néha úgy érzem – mondtam –, mintha bujkálnánk valaki elől. Ez meglehetősen rossz fényt vet rám, nem gondolja?

– Elég idős vagyok ahhoz, hogy saját barátaim legyenek – mondta Ellie. – Majdnem huszonegy éves vagyok. Ha egyszer betöltöm a huszonegyet, magam választhatom meg a barátaimat, és senki sem akadályozhat meg ebben. De most még, tudja… ahogy már mondtam, rettentő felhajtás lenne belőle, engem elrekkentenének valahová, hogy ne találkozhassam magával. Annyira… ó, nagyon kérem, csak minden legyen úgy, ahogy eddig.

– Nekem jó, ha magának jó – mondtam. –Csak nem akartam sumákolni.

– Ez nem sumákolás. Hanem az, hogy az embernek van egy barátja, akivel tud beszélgetni, és akinek el tud mondani dolgokat. Hogy van valaki – mosolyodott el hirtelen –, akivel mindenfélét el lehet játszani. Maga nem is tudja, milyen csodálatos dolog az.

Igen, ez gyakran megtörtént – hogy azt játszottuk, mintha! Az együtt töltött időnknek egyre nagyobb része alakult így. Néha én voltam. Néha Ellie, aki azt mondta: – Tegyük fel, hogy megvettük a Cigánytanyát, és most házat építünk ott.

Rengeteget meséltem neki Santonixról meg a házakról, melyeket épített. Megpróbáltam elmesélni neki, milyen házak ezek, és hogyan gondolkodott Santonix. Nem hiszem, hogy jól meséltem volna el, mert nem vagyok jó a dolgok leírásában. Ellie–nek kétségkívül megvolt a saját képe a házról – a házunkról. Nem *mondtuk ki,* hogy „a mi házunk”, de tudtuk, hogy erre gondolunk…

Így aztán több mint egy hétig nem láttam Ellie–t. Ami spórolt pénzem volt, kivettem a bankból (nem volt sok), és vettem neki egy kis lóherés zöld gyűrűt, amit valami csóró ír kőből faragtak. Ezt adtam neki születésnapi ajándékba, és neki nagyon tetszett és nagyon boldognak látszott.

– Gyönyörű – mondta.

Nem sok ékszert viselt, de amikor mégis, semmi kétségem nem volt afelől, hogy az valódi gyémánt és smaragd meg ilyesmi, de azért tetszett neki az én ír gyűrűm.

– Ez lesz a legkedvesebb születésnapi ajándékom – mondta.

Aztán kaptam tőle pár sietős sort. Közvetlenül a születésnapja után Dél–Franciaországba utazik a családjával.

– De ne aggódjon – írta –, két–három hét múlva visszajövünk, útban Amerika felé. Mindenesetre akkor újra találkozunk. Van valami különleges dolog, amiről szeretnék beszélni magával.

Nyugtalan voltam, nem találtam a helyemet, hogy nem találkozhattam Ellie–vel, és hogy tudtam, hogy elment Franciaországba. Kaptam hírt a Cigánytanya ingatlanról is. Úgy látszik, mégis eladták magánjogi szerződés keretében, de arról nemigen volt információ, hogy ki vette meg. Valami londoni ügyvédi iroda volt megnevezve vásárlóként. Próbáltam több információt szerezni, de nem sikerült. A szóban forgó ügyvédi iroda nagyon óvatos volt. A fejesekkel, természetesen, nem vettem fel a kapcsolatot. Az egyik tisztviselőjükkel haverkodtam össze, és így kaptam valami halvány információt. Egy nagyon gazdag ügyfél részé-

re vásárolták meg, aki az értékét feltehetően növelő befektetésként fogja megtartani addig, amíg az ingatlanfejlesztések nem indulnak meg az országnak abban a részében.

Irtó nehéz valamit megtudni, ha az ember ilyen tényleg exkluzív céggel áll szemben. Minden olyan halálos nagy titok, mintha legalábbis az MI5–ről vagy ilyesmiről beszélnénk! Mindenki valaki másnak a képviseletében jár el, akit nem lehet megnevezni vagy akár beszélni róla! A cégkivásárlási suskus semmi ehhez képest!

Rettenetesen türelmetlen voltam. Kivertem a fejemből az egészet, és elmentem meglátogatni az anyámat.

Már jó régóta nem láttam.

6

Az anyám húsz éve ugyanabban az utcában lakott, melynek fakó házai rendkívül tiszteletreméltóak voltak és a legcsekélyebb szépséget vagy érdekességet is nélkülözték. Az utcára vezető ajtó küszöbe takarosan ki volt fehérítve, és pont úgy nézett ki, ahogy mindig is szokott. A 46–os szám volt az övé. Megnyomtam az ajtó melletti csengőt. Anyám kinyitotta az ajtót, és rám nézett. Ő is pont úgy nézett ki, ahogy szokott. Magas, szögletes asszony, középen elválasztott szürke hajjal, szája, mint egy egérfogó, szeme örökösen gyanakvó. Keménynek látszott, mint a kő. De ha rólam volt szó, azért volt benne valahol egy gyenge pont. Soha nem mutatta ki, nem, ha rajta múlott, de én rájöttem, hogy az a pont ott van. Soha, egyetlen percre sem szűnt meg azt kívánni, bárcsak másmilyen lennék, de ez a kívánsága soha nem fog teljesülni. Állandó patthelyzet volt közöttünk.

– Ó – mondta –, hát te vagy az.

– Igen – válaszoltam –, én.

Egy kicsit hátralépett, hogy beengedjen, és a házba belépve, a nappali mellett a konyhába mentem. Anyám utánam jött, és csak nézett rám.

– Már jó ideje nem láttalak – mondta. – És mit műveltél azóta?

Vállat vontam.

– Ezt–azt – feleltem.

– Á – mondta az anyám –, szóval a szokásos, mi?

– A szokásos – hagytam helyben.

– Hány állásod volt, mióta utoljára láttalak? Egy pillanatra elgondolkodtam. – Öt – mondtam.

– Bárcsak megjönne végre az eszed és felnőnél.

– Teljesen felnőttem – válaszoltam. – Ezt az életet választottam magamnak. És veled hogy állnak a dolgok?

– Szintén a szokásos – felelte az anyám.

– Szóval jól vagy meg minden?

– Nem fecsérelhetem betegeskedésre az időt – mondta anyám, majd hirtelen megkérdezte: – Miért jöttél?

– Muszáj, hogy konkrétan valami miatt jöjjek?

– Általában azért szoktál.

– Nem értem, miért helyteleníted annyira, hogy világot látok – mondtam.

– Luxusautókat furikázol összevissza a Kontinensen! Ezt nevezed te világlátásnak?

– Ezt hát.

– Hát azzal nem aratsz sok babért. Akkor nem, ha egyik napról a másikra otthagyod a munkát, beteget jelentesz, és az ügyfeleid meg ott ragadnak valami isten háta mögötti városban.

– Ezt hogyan tudtad meg?

– A munkahelyed idetelefonált. Azt akarták tudni, tudom–e a címedet.

– Vajon mit akartak tőlem?

– Gondolom, újra fel akartak venni – mondta az anyám. – El nem tudom képzelni, miért.

– Mert jó sofőr vagyok, és az ügyfelek szeretnek. Különben is, arról nem tehetek, hogy megbetegedtem, nem igaz?

– Hát azt én nem tudom – így az anyám.

Szemmel láthatólag azon a nézeten volt, hogy igenis tehettem róla.

– Miért nem jelentkeztél be náluk, amikor visszajöttél Angliába?

– Mert máson járt az eszem – mondtam. Erre felhúzta a szemöldökét. – Mást vettél a fejedbe? Újabb vad ötletek? Miféle munkáid voltak azóta?

– Benzinkutas voltam. Autószerelő egy műhelyben. Kisegítő irodista, és edénymosogató egy lepukkant nightclubban.

– Szóval lefelé a lejtőn – állapította meg anyám komor elégedettséggel.

– Egyáltalán nem – mondtam. – Ez a terv része. Az én tervemé!

Felsóhajtott. – Mit kérsz, teát vagy kávét? Van mindkettő.

Egyértelműen a kávéra szavaztam. Már kinőttem a teaivászatból. Kezünkben a csészével leültünk, anyám a sütisdobozból elővette a saját kezűleg sütött tortát, és mindkettőnknek vágott belőle egy szeletet.

– Más vagy – mondta hirtelen.

– Én, hogyhogy?

– Azt nem tudom, de más vagy. Mi történt?

– Semmi nem történt. Minek kellett volna történnie?

– Fel vagy dobva – mondta.

– Ki fogok rabolni egy bankot – mondtam.

Nem volt vicces hangulatban. Csak annyit mondott:

– Nem, ettől nem félek.

– Miért nem? Mostanában nagyon könnyű útja ez a meggazdagodásnak.

– Túl sok munkába kerülne – mondta. – Meg sok tervezésbe. Több agyalásba, mint amennyit te szeretnél beléfeccölni. Meg nem is elég biztonságos.

– Azt hiszed, mindent tudsz rólam – mondtam.

– Nem, nem hiszem. Igazából semmit nem tudok rólad, mert mi ketten úgy különbözünk egymástól, mint tűz és víz. De azt tudom, hogy mikor töröd valamiben a fejedet. És most valamiben töröd. Mi az, Micky? Egy lány?

– Miért lenne egy lány?

– Mindig is tudtam, hogy egy nap majd bekövetkezik.

– Hogyhogy „egy nap”? Rengeteg lányt ismertem.

– De nem úgy, ahogy én értem. Az csak az volt, amikor egy fiatalembernek nincs mit csinálnia. Azok csak csuklógyakorlatok voltak, de eddig még nem volt neked senki komoly.

– De most úgy gondolod, hogy ez komoly?

– Egy lányról van szó, Micky?

Nem néztem a szemébe. Lesunytam a fejemet, és azt mondtam: – Tulajdonképpen igen.

– Miféle az a lány?

– Olyanféle, aki jó nekem.

– Elhozod hozzám látogatóba?

– Nem – mondtam.

– Szóval olyan, mi?

– Nem, nem olyan. Nem akarlak megbántani, de…

– Nem bántasz meg. Azért nem akarod, hogy találkozzam vele, mert félsz, hogy esetleg azt mondom: „Ne!” Erről van szó?

– Úgyse figyelnék rád, ha ezt mondanád.

– Lehet, hogy nem, de azért megrázna. A szíved mélyén valahol megrázna, mert azért ügyelsz arra, amit én mondok és gondolok. Vannak dolgok, amiket sejtettem rólad… és lehet, hogy a sejtésem nem csalt, és te tudod ezt. Én vagyok az egyetlen ember a világon, aki képes megrendíteni az önbizalmadat. Rosszféle ez a lány, aki megkaparintott?

– Rosszféle? – kérdeztem, és felnevettem. – Ha láttad volna! Muszáj nevetnem azon, amit mondasz.

– Mit akarsz tőlem? Mert valamit akarsz. Mindig így van.

– Pénzt akarok – mondtam.

– Tőlem aztán nem kapsz. Különben is, mire kell neked – talán bizony erre a lányra költenéd?

– Nem – mondtam. – Szeretnék egy első osztályú öltönyt venni, hogy abban esküdhessek.

– Feleségül fogod venni?

– Ha hozzám jön.

Ez alaposan megrendítette.

– Bárcsak elmondanád, hogy mi van! – mondta. – Alaposan belezúgtál, azt látom. Mindig is ettől féltem, hogy nem olyan lányt választasz, akit kell.

– Nem olyan lányt! Az ördögbe is! – kiáltottam rá. Dühös voltam.

Kimentem a házból, és jól bevágtam az ajtót.

7

Amikor hazaértem, egy távirat várt – Antibes–ből küldték.

Találkozzunk holnap fél ötkor szokott helyen.

Ellie más lett. Azonnal láttam. Mint mindig, a Regent's Parkban találkoztunk, és először egy kicsit furán és kényelmetlenül éreztük magunkat. Valamit mondani akartam neki, és egy kicsit szorongtam, hogy hogyan is fogalmazzam meg. Azt hiszem, így van ezzel minden férfi, aki odáig jut, hogy megkérje a kezét egy lánynak.

És valami miatt ő is olyan különös volt. Talán az járt a fejében, hogyan tudna a legkedvesebben és legszeretetreméltóbban nemet mondani nekem. De valahogy nem erre gondoltam. Az életbe vetett minden hitem azon alapult, hogy Ellie szeret engem. De valami új keletű függetlenség lengte körül, valami új önbizalom, amiről aligha gondolhattam, hogy attól van, hogy egy évvel idősebb lett. Egy újabb születésnap nem számíthat ennyire egy lánynak. A családjával Dél–Franciaországban voltak, és mesélt egy kicsit róla. És aztán félszegen azt mondta:

– Meg… megnéztem ott azt a házat, azt, amiről mesélt. Amit az építész barátja épített.

– Micsoda – Santonix?

– Igen. Egyik nap ott ebédeltünk.

– Hát ezt hogy csinálták? Csak nem ismeri a mostohaanyja azt az embert, aki ott lakik?

– Dmitri Constantine–t? Hát… igazából nem, de valahol találkozott vele, és… nos… Greta volt az, aki megumbuldálta, hogy odamehessünk.

– Már megint Greta – mondtam, és a szokásos ingerültséget loptam a hangomba.

– Én mondtam – mondta Ellie –, Greta nagyon ügyes, ha meg kell szervezni dolgokat.

– Na, jól van. Szóval, elintézte, hogy maga és a mostohaanyja…

– És Frank bácsi – vetette közbe Ellie.

– Micsoda családi kirándulás – mondtam –, és gondolom, Greta is magukkal volt.

– Hát, nem, Greta nem jött velünk, mert… nos – habozott Ellie –, a mostohaanyám nem egészen így kezeli Gretát.

– Szóval nem tartozik a családhoz, ő a szegény rokon, ugye? – mondtam. – Csak az *au pair,* ami azt illeti. Greta néha biztosan neheztel amiatt, ahogyan bánnak vele.

– Nem *au pair,* hanem amolyan társalkodónő–féle nekem.

– Gardedám – mondtam –, cicerone, duenna, nevelőnő. Sok szó van rá.

– Jaj, hallgasson már – mondta Ellie. – Hadd meséljem el. Most már tudom, mire gondolt, amikor Santonix barátjáról beszélt. Csodálatos a ház. Annyira… annyira *más.* Most már értem, hogy ha ő építene nekünk házat, az csodálatos ház lenne.

Teljesen öntudatlanul használta a szót. *Nekünk,* azt mondta. Elment a Riviérára és Gretá–val úgy intéztette, hogy megnézhesse a házat, amelyről meséltem neki, mert tisztábban akarta maga előtt látni azt a házat, amelyet – a mi álomvilágunkban – Rudolf Santonixszal fogunk építtetni magunknak.

– Örülök, hogy így érezte – mondtam.

Ő pedig: – És maga mit csinált?

– Csak az unalmas melómat – mondtam –, és kimentem a lovira, és feltettem egy kis pénzt egy esélytelen pacira. Harminc az egyhez. Minden pénzem feltettem rá, ami csak volt, és utcahosszal nyertem. Ki mondja, hogy nem vagyok szerencsés passzban?

– Örülök, hogy nyert – mondta Ellie, de minden izgatottság nélkül, mert Ellie világában az, hogy az ember mindenét felteszi egy esélytelen lóra, és hogy az esélytelen ló nyer, semmit nem jelentett. Nem úgy, mint az enyémben.

– És elmentem meglátogatni az anyámat – tettem hozzá.

– Soha nem beszélt sokat az édesanyjáról.

– Miért beszéltem volna? – kérdeztem.

– Nem kedveli?

Elgondolkodtam. – Nem tudom – mondtam. – Néha azt hiszem, nem. Végül is az ember felnő és… kinövi a szüleit. Az anyját meg az apját.

– Szerintem igenis fontos magának – mondta Ellie. – Különben nem lenne ilyen bizonytalan, amikor róla beszél.

– Bizonyos értelemben félek tőle – mondtam. – Túl jól ismer. Azt is ismeri belőlem, ami a legrosszabb.

– Valaki kell, hogy ismerje – mondta Ellie.

– Ezt hogy érti?

– Valami nagy író vagy kicsoda mondta egyszer, hogy senki sem hős az inasa előtt. Talán mindenkinek kellene egy inas. Különben annyira nehéz lehet, hogy megfeleljünk az emberek rólunk alkotott jó véleményének.

– Hát, magának aztán vannak ötletei, Ellie – mondtam. Megfogtam a kezét. – Maga jól ismer engem? – kérdeztem.

– Azt hiszem, igen – mondta Ellie. Meglehetősen nyugodt hangon és egyszerűen.

– Soha nem meséltem sokat magának.

– Úgy érti, hogy soha nem mondott semmit, mindig bezárkózik. Az más. De hogy *milyen,* milyen ember, azt eléggé jól tudom.

– Hát, nem is tudom – mondtam. Majd folytattam. – Hülyén hangzik, ha azt mondom, hogy szeretlek. Mintha ezzel már elkéstem volna, nem? Úgy értem, már régóta tudod, gyakorlatilag a kezdet kezdetétől fogva, ugye?

– Igen – mondta Ellie –, és te is tudtad ezt rólam, ugye?

– A kérdés az – mondtam –, hogy mihez kezdünk vele. Nem lesz könnyű, Ellie. Azt elég jól tudod, hogy milyen vagyok, mit csináltam, milyen életet éltem. Visszamentem meglátogatni anyámat, vissza abba komor, tiszteletre méltó kis utcába, ahol lakik. Ez nem olyan, mint a te világod, Ellie. Nem tudom, sikerül–e valaha is összehoznunk őket.

– Elvihetnél az anyádhoz, hogy megismerkedjünk.

– Elvihetnélek – mondtam –, de inkább nem. Gondolom, ez meglehetősen durván hangzik neked, talán kegyetlennek is, de, tudod, fura egy életet kell kialakítanunk nekünk, kettőnknek. Nem olyan lesz, mint amilyet eddig éltél, és nem is olyan, mint amilyet én éltem eddig. Ennek egy új életnek kell lennie, amelyben lesz egy találkozási pont az én szegénységem és tudatlanságom meg a te pénzed, kulturáltságod és társasági jártasságod között. Az én barátaim azt fogják gondolni, hogy beképzelt vagy, és a te barátaid meg azt, hogy én társadalmilag nem vagyok szalonképes. Szóval akkor mit is fogunk tenni?

– Megmondom én neked – mondta Ellie –, hogy pontosan mit fogunk tenni. A Cigánytanyán fogunk élni egy olyan házban – egy álomházban –, melyet Santonix barátod épít fel nekünk. Ezt fogjuk tenni. – Majd hozzátette. –Először összeházasodunk. Erre gondoltál, ugye?

– Igen – mondtam –, erre gondoltam. Ha biztos vagy benne, hogy neked ez jó.

– Nagyon könnyű lesz – mondta Ellie –, már a jövő héten össze tudunk házasodni. Tudod, már nagykorú vagyok. Most már azt csinálok, amit akarok. Ez nagy különbség. Azt hiszem, talán igazad van a rokonokkal kapcsolatban. Én nem mondom el az enyémeknek,

és te nem mondod el az édesanyádnak, legalábbis addig nem, amíg túl nem vagyunk az egészen, akkor pedig majd idegrohamokat is kaphatnak, az sem fog számítani.

– Ez csodálatos – mondtam –, csodálatos, Ellie. De, sajnos, van valami. Nagyon fáj, hogy ezt kell mondanom. Nem élhetünk a Cigánytanyán, Ellie. Akárhol is építtetjük fel a házunkat, ott nem lehet, mert eladták.

– Tudom, hogy eladták – kacagott fel Ellie. – Nem érted a dolgot, Mike. *Én* vettem meg.

8

Csak ültem ott a parton a fűben, a vízivirágok, kis ösvények és lépegetőkövek közepette. Jó sok ember üldögélt körülöttünk, de észre sem vettük, meg sem láttuk őket, mert olyanok voltunk, mint a többiek. Fiatal párok, akik a jövőjükről beszélgetnek. Csak bámultam és bámultam Ellie–re. Meg sem tudtam szólalni.

– Mike – mondta. – Van valami, amit el kell mondanom. Úgy értem, valamit rólam.

– Nem kell – mondtam –, nem kell elmondanod semmit.

– De igen, muszáj. Már régen el kellett volna mondanom, de nem akartam, mert… mert azt gondoltam, eltaszít téged tőlem. De bizonyos értelemben megmagyarázza a Cigánytanyát.

– Te vetted meg? – kérdeztem. – De hát hogyan?

– Ügyvédeken keresztül – mondta –, ahogy szokás. Tudod, tökéletesen jó befektetés. A földnek fel fog menni az értéke. Az ügyvédeim meg voltak elégedve vele.

Furcsa volt hallani, hogy Ellie, a szelíd és félénk Ellie, hirtelen ilyen hozzáértéssel és önbizalommal beszél az adásvétel üzleti világáról.

– Nekünk vetted meg?

– Igen. Egy saját ügyvédhez mentem el, nem a család ügyvédjéhez. Elmondtam neki, hogy mit akarok, megbíztam, hogy nézzen utána, indítson el és bonyolítson le mindent. Két másik ember is akarta, de annyira nem voltak megindulva érte, és nem verték fel nagyon az árat. Az volt a fontos, hogy az egész el legyen intézve és előkészítve, hogy azon nyomban aláírhassam, mihelyst nagykorú lettem. Most alá van írva és végleges a dolog.

– De hát csak kellett valami foglalót vagy ilyesmit adnod előre. Volt ehhez elég pénzed?

– Nem – mondta Ellie –, nem, azelőtt nem sok pénz felett tudtam rendelkezni, de persze akadnak olyanok, akik megelőlegezik az embernek a pénzt. És ha az ember egy új ügyvédi irodához fordul, akkor azok azt akarják, hogy továbbra is hozzájuk fordulj majd az üzleti ügyeiddel, amikor már ura vagy a pénznek, ezért hajlandók vállalni azt a kockázatot, hogy esetleg feldobod a talpadat még a születésnapod előtt.

– Ez annyira üzletszerűen hangzik – mondtam –, hogy eláll tőled a lélegzetem!

– Hagyd már az üzletet – mondta Ellie –, hadd térjek vissza arra, amit mondani akarok neked. Tulajdonképpen már elmondtam, de nem hiszem, hogy észrevetted.

– Nem is akarom tudni – mondtam. A hangom megemelkedett, szinte kiabáltam. – Ne mondj nekem *semmit.* Nem akarom tudni, hogy mit csináltál, vagy kit szerettél, vagy hogy mit történt veled eddig.

– Nem ilyesmiről van szó – mondta Ellie. –Nem jöttem rá, hogy ettől félsz. Nem, semmi ilyesmi. Semmi szextitok. Nincs senki, csak te. A helyzet az, hogy én… én gazdag vagyok.

– Tudom – mondtam. – Már mondtad.

– Igen – mosolyodott el Ellie –, és te azt mondtad nekem, hogy „szegény kis gazdag lány”. De az a helyzet, hogy ennél többről van szó. A nagyapám, tudod, elképesztően gazdag volt. Az olajtól. Főleg olajtól. Meg mástól is. A feleségek, akiknek asszonytartást fizetett, már meghaltak, és csak az apám és én maradtunk, mert a két másik fia meghalt. Az egyik Koreában, a másik autóbalesetben. Így aztán az egész egyetlen hatalmas hitbizományba került, és amikor az apám hirtelen meghalt, az egész rám szállt. Az apám előzőleg már gondoskodott a mostohaanyámról, vagyis ő nem kapott semmi többet. Az egész az *enyém* lett. Én… igazából én vagyok az egyik leggazdagabb nő Amerikában, Mike.

– Szentséges isten – mondtam. – Nem tudtam… igen, igazad van, nem tudtam, hogy így áll a dolog.

– Nem akartam, hogy megtudd. Nem akartam megmondani. Ezért féltem, amikor megmondtam a nevemet… hogy Fenella Good–mannek hívnak. G–u–t–e–m–a–nnak betűzzük, és mivel azt gondoltam, talán ismered a Guteman nevet, egy kicsit elkentem és Good–mannek mondtam.

– Igen – mondtam –, mintha már láttam volna valahol a Guteman nevet. De nem hinném, hogy akár akkor is felismertem volna. Sok embert hívnak így vagy hasonlóképpen.

– Ezért voltam – mondta Ellie – örökösen körülvéve, bekerítve és rabságba zárva. Detektívek vigyáztak rám, és a fiatalembereket átvilágították, mielőtt egyáltalán megengedték nekik, hogy szót váltsanak velem. Akárhányszor összebarátkoztam valakivel, meg kellett róla bizonyosodniuk, hogy megfelelő személy–e az illető. Fogalmad sincs róla, milyen nagyon, nagyon borzalmas rabélet ez! De ennek már vége, és ha te nem bánod…

– Hát persze hogy nem bánom – mondtam –, irtó jól fogunk mulatni. Ami azt illeti – mondtam –, nekem aztán nem lehetsz *túl* gazdag!

Mindketten felnevettünk.

Ellie azt mondta: – Azt szeretem benned, hogy mindig olyan természetesen tudsz viselkedni.

– Különben is – mondtam –, gondolom, sok adót is fizetsz utána, ugye? Ez az egyik a kevés kellemes dolog közül, ha az ember olyan, mint én. Ami pénzt én keresek, az megy a zsebembe, és senki nem tudja elvenni tőlem.

– Meglesz a házunk – mondta Ellie –, a házunk a Cigánytanyán. – Egy futó pillanatra összerázkódott.

– Csak nem fázol, drágám – mondtam. Felpillantottam a napsütésbe.

– Nem – mondta.

Tényleg nagyon meleg volt. Majdnem megsültünk. Akár Dél–Franciaországban is lehettünk volna.

– Nem – mondta Ellie –, csak eszembe jutott az az asszony.

– Á – mondtam –, ne is gondolj rá. Különben is dilis volt.

– Szerinted *komolyan* gondolja, hogy átok ül a házon?

– Szerintem a cigányok már csak ilyenek. Tudod – folyton csinálják a felhajtást, hogy átkok meg minden.

– Sokat tudsz a cigányokról?

– Abszolúte semmit – mondtam a valóságnak megfelelően. – Ha nem akarod a Cigánytanyát, Ellie, majd máshol veszünk házat. Egy hegycsúcson Walesben, a tengerparton Spanyolországban, vagy egy domboldalon Olaszországban, és Santonix ott ugyanúgy fel tudja építeni a házunkat.

– Nem – mondta Ellie –, én ezt akarom. Ott láttalak meg először, amikor az úton bandukoltál és hirtelen kifordultál a kanyarból, és megláttál, és megtorpantál, és rám bámultál. Soha nem fogom elfelejteni.

– Én sem – mondtam.

– Szóval akkor ott lesz a ház. És Santonix barátod fogja megépíteni.

– Remélem, még él – mondtam, és kellemetlenül megsajdult a szívem. – Nagyon beteg volt.

– Ó – mondta Ellie –, hát persze hogy él. Találkoztam vele.

– Te elmentél meglátogatni?

– Igen. Amikor Dél–Franciaországban voltam. Egy szanatóriumban volt ott.

– Ellie, te pillanatról pillanatra bámulatosabb vagy. Hogy mi mindent csinálsz, és mi mindent intézel.

– Szerintem meglehetősen csodálatos ember – mondta Ellie –, de meglehetősen ijesztő is.

– Megijesztett?

– Igen, nem tudom miért, de nagyon megijedtem tőle.

– Beszéltél neki rólunk?

– Igen. Ó, igen, mindent elmondtam neki magunkról, a Cigánytanyáról meg a házról. Azt mondta, hogy vele kockázatot vállalunk. Nagyon beteg. Azt mondta, úgy gondolja, van még benne annyi élet, hogy elutazzon és megnézze a helyszínt, megrajzolja a terveket, maga elé képzelje és felskiccelje az egészet. Azt mondta, hogy nem is bánná igazán, ha meghalna, mielőtt a ház elkészül, de én – tette hozzá Ellie – megmondtam neki, hogy nem halhat meg, mielőtt a ház elkészül, mert azt akarom, hogy lássa, hogy ott lakunk.

– És erre mit szólt?

– Azt kérdezte, biztos vagyok–e a dolgomban, hogy hozzád megyek, és én mondtam, hogy természetesen.

– Mire ő?

– Azt mondta, kíváncsi, hogy vajon *te* tudod–e, hogy mit csinálsz.

– De még mennyire hogy tudom – mondtam.

– Azt mondta: „Maga mindig tudni fogja, hogy merre megy, Miss Guteman.” Azt mondta: „Maga mindig oda megy majd, ahova akar, és azért, mert az a választott útja.”

– „De Mike” – mondta – „rossz utat választhat. Ő még nem nőtt fel eléggé ahhoz, hogy tudja, merre is megy.”

– Mire én azt mondtam – így Ellie –, hogy velem teljes biztonságban leszel.

Fantasztikus önbizalma volt. Én azért dühös voltam amiatt, amit Santonix mondott. Olyan volt, mint az anyám. Olyan volt, mintha mindig többet tudott volna rólam, mint én magam.

– Tudom, hogy merre megyek – mondtam. – Azon az úton, amelyen akarok, és együtt megyünk rajta.

– Már elkezdték lebontani a Tornyos romjait – mondta Ellie.

Gyakorlati dolgokról kezdett beszélni.

– Erőltetett iramban kell haladnunk, ha egyszer elkészülnek a tervek. Sietnünk kell. Santonix mondta. Akkor összeházasodunk a jövő kedden? – kérdezte Ellie. – Az nagyon kellemes napja a hétnek.

– Úgy, hogy nincs ott senki más – mondtam.

– Kivéve Gretát – mondta Ellie.

– A pokolba Gretával – mondtam –, a mi esküvőnkre nem fog eljönni. Te meg én és senki más. Majd az utcáról behívunk két embert tanúnak.

Most, hogy visszagondolok, komolyan úgy érzem, az volt életem legboldogabb napja…

MÁSODIK KÖNYV

9

Szóval ennyi volt, és összeházasodtunk Ellie–vel. Kicsit talán nyersnek tűnik, hogy ezt csak így mondom, de, tudják, tényleg így történt. Elhatároztuk, hogy összeházasodunk, és összeházasodtunk.

Ez csupán egy része volt az egésznek – nem pedig egy romantikus regény vagy egy tündérmese vége. „És összeházasodtak, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.” Végül is abból nem lehet nagy jeleneteket kreálni, hogy az ember boldogan él, amíg meg nem hal. Összeházasodtunk és mindketten boldogok voltunk, és igazából nem kevés idő telt el addig, amíg ki nem derült a dolog, és elkezdték a piszkálódást és a felfordulást, és mi meg elviseltük.

Az egész dolog igazából rendkívül egyszerű volt. Szabadság utáni vágyában Ellie eddig nagyon ügyesen eltüntette a nyomait. A hasznos Greta megtette az összes szükséges intézkedést, és állandóan őrködött fölötte. Én meg elég hamar rájöttem, hogy igazából nem volt senki, akinek kifejezetten az lett volna a feladata, hogy odafigyeljen Ellie–re és arra, hogy mit csinál. Olyan mostohaanyja volt, aki teljesen belemerült a saját társadalmi életébe és szerelmi ügyeibe. Ha Ellie nem kívánta őt elkísérni a földgolyó egy bizonyos pontjára, nem volt neki kötelező. Megadatott neki az összes megfelelő nevelőnő, szobalány, rendelkezett az összes előnyökkel, amit az iskoláztatás adhat, és ha Európába menni volt kedve, miért is ne? Ha úgy döntött, hogy Londonban lesz a huszonegyedik születésnapján, miért ne? Most, hogy tulajdonosa lett a hatalmas vagyonnak, az ő kezébe került az ostor, ami a pénze költését illette. Ha egy villát akart a Riviérán vagy egy kastélyt a Costa Braván vagy egy jachtot vagy akármit, csak meg kellett említenie a tényt, és valaki a sleppből, akik körül szokták venni a milliomosokat, máris intézkedett, hogy megtörténjen.

Gretát a család, nekem úgy tűnt, afféle csodálatra méltó tótumfaktumnak tartotta. Értette a dolgát, a legteljesebb hatékonysággal volt képes mindent elintézni, a mostohaanyával, a nagybácsival és a pár mindenféle unokatestvérrel, semmi kétség, alázatosan és elbűvölően viselkedett. Ellie parancsait nem kevesebb, mint három ügyvéd leste, ahogy leszűrtem abból, amit néha–néha elejtett. Bankárok, ügyvédek és hitbizományi alapkezelők hatalmas pénzügyi hálózata vette körbe. Olyan világ volt ez, amiről én csak hébe–hóba kaptam el egy–egy pillantást, leginkább abból, amit Ellie beszélgetés közben könnyedén elejtett. Neki, természetesen, eszébe sem jutott, hogy nekem fogalmam sincs ezekről a dolgokról. O ezek között nőtt fel, és természetszerűen azt a következtetést vonta le, hogy az egész világ tudja, hogy mik ezek, hogyan működnek és a többi.

Tulajdonképpen váratlanul az egymás életének fura különösségeibe való bepillantás volt, amit házaséletünk elején a leginkább élveztünk. Hogy meglehetősen nyersen fogalmazzak – és én nyersen fogalmaztam magamnak, mert ez volt az egyetlen útja annak, hogy megszokjam új életemet –, a szegények nem igazán tudják, hogyan élnek a gazdagok, és a gazdagok nem tudják, hogyan élnek a szegények, és mindkettejüket elbűvöli, ha ezt megismerik. Egyszer feszengve azt kérdeztem:

– Mondd csak, Ellie, szerinted szörnyű nagy paláver lesz ebből az egészből, már úgy értem, hogy a házasságunkból?

Ellie – észrevettem – különösebb érdeklődés nélkül mérlegelte a választ.

– Ó, igen – mondta –, alighanem borzalmasak lesznek. – És hozzátette: – Remélem, nem fogod nagyon bánni.

– Nem fogom, minek bánnám? De te, téged fognak vegzálni miatta?

– Gondolom, igen – mondta Ellie –, de nem kell odafigyelni rájuk. A lényeg az, hogy *tenni* nem tudnak semmit.

– De próbálkozni fognak?

– Igen. – Majd elgondolkodva hozzátette: – Alighanem megpróbálnak majd lefizetni téged.

– Lefizetni engem?

– Ne vágj már olyan döbbent arcot – mondta Ellie mosolyogva, egy boldog kislány mosolyával. – Konkrétan nem így szokták megfogalmazni. – Majd hozzátette: – Minnie Thompson első férjét ki is fizették.

– Minnie Thompson? Ez az, akiről azt mondják, hogy az olaj–örökösnő?

– Igen, ő az. Megszökött, és hozzáment egy vízimentőhöz a tengerparti strandról.

– Figyelj, Ellie – mondtam szorongva –, egyszer én is voltam vízimentő Littlehamptonban.

– Nahát, tényleg? Hát ez óriási! Ez volt a rendes állásod?

– Dehogyis. Csak egy nyáron, ez volt minden.

– Szeretném, ha nem aggódnál – mondta Ellie.

– Mi történt Minnie Thompsonnal?

– Kétszázezer dollárig kellett felmenniük, úgy hiszem – mondta Ellie. – A fickó nem fogadott el kevesebbet. Minnie pasibolond volt és szerintem buggyant is – tette hozzá.

– Megáll tőled az eszem, Ellie – mondtam. – Nemcsak feleséget szereztem, hanem van valamim, amit bármikor készpénzre tudok váltani.

– Így van – mondta Ellie. – Hívass egy ügyvédet, és mondd neki, hogy hajlandó vagy lelépni. Erre majd elintézi a válást, és letárgyalja a tartásdíj összegét – folytatta Ellie a továbbképzésemet. – A mostohaanyám négyszer volt férjnél – tette hozzá –, és elég jól megszedte magát rajta. Majd azt mondta: – Ugyan már, Mike, ne legyél annyira *megdöbbenve.*

A vicc a dologban az, hogy tényleg meg voltam döbbenve. Finnyásán undorodtam a modern társadalom gazdagabb rétegeinek korruptságától. Ellie viselkedésében volt valami annyira kislányos, annyira egyszerű, szinte megható, hogy meg voltam lepve, amikor rájöttem, mennyire jártas a világ dolgaiban, és mennyi mindent vesz magától értetődőnek. És mégis, tudtam, hogy alapvetően igazam van vele kapcsolatban. Nagyon jól tudtam, milyen kedves teremtés Ellie. Az egyszerűsége, a szeretetreméltósága, természetes kedvessége. Ennek nem kellett szükségszerűen azt jelenteni, hogy tudatlan legyen bizonyos dolgokról. Nem tudta, hogy amit biztosra vesz, az az emberiségnek csak egy korlátozott szelete. Az én világomról nem tudott sokat, arról a világról, ahol kajtatni kell a munkát, a lovis bandákról meg a kábszeres bandákról, az élet kemény megpróbáltatásairól, a mindig–mindent–jobban–tudó, virító fazonokról, akiket én olyan jól ismertem, hiszen egész életemet közöttük töltöttem. Ő nem tudta, milyen az, ha az ember rendes és tiszteltre méltó neveltetést kapott, de a pénz mindig szűkében volt, ha az ember anyja a tiszteltre méltóság jegyében csonkig dolgozza az ujjait, mert eldöntötte, hogy a fiának vinnie kell valamire az életben. Minden egyes garast a fogához ver és megspórol, és micsoda keserűség az, amikor a vidám és gondtalan fia elhajítja magától a lehetőségeket, vagy hall egy jó tippet és mindenét felteszi, hogy elveszítse a fél négyes futamon.

Ellie ugyanolyan élvezettel hallott az én életemről, mint én az övéről. Mindketten egy idegen országot fedeztünk fel.

Ha most visszatekintek, látom, milyen csodálatosan boldog életünk volt abban a kezdeti időszakban Ellie–vel. Akkor én ezt természetesnek vettem, és Ellie is. Egy anyakönyvvezető irodájában házasodtunk össze Plymouthban. A Guteman nem szokatlan név. Senki nem tudta, sem riporterek, sem senki más, hogy a Guteman örökösnő Angliában van. Időről időre megjelent az újságokban egy–egy bizonytalan kis bekezdés, amely hírt adott róla, hogy Itáliában vagy valakinek a jachtján van. Az esküvőnkön az anyakönyvvezető írnoka meg egy középkorú gépírónő voltak a tanúink. Az anyakönyvvezető komoly kis szónoklatot intézett hozzánk a házasélet komoly felelősségéről, majd sok boldogságot kívánt. Azzal már odakint is voltunk, boldogan és férj–feleségként! Mr. és Mrs. Michael Rogers! Egy tengerparti szállodában töltöttünk egy hetet, majd külföldre utaztunk. Csodálatos három hetet töltöttünk azzal, hogy ide–oda utazgattunk, ahova kedvünk tartotta, és nem néztük, mi menynyibe kerül.

Görögországba mentünk, majd Firenzébe, aztán Velencébe, és a Lídón heverésztünk, majd a francia Riviérára és a Dolomitokba. A felének a nevét már el is felejtettem. Repülőre szálltunk, vagy kibéreltünk egy jachtot, vagy béreltünk egy hatalmas, gyönyörű autót. És miközben mi éltük világunkat, Greta, mint Ellie–től hallottam, továbbra is tartotta az otthoni frontot.

Maga is utazgatott ide–oda, és feladta a leveleket, továbbította a képeslapokat és leveleket, melyeket Ellie hagyott nála.

– Természetesen egyszer majd eljön a nagy leszámolás napja – mondta Ellie. – Úgy ránk fognak szállni, mint keselyűk a prédára. De mi addig is csak érezzük jól magunkat.

– És mi lesz Gretával? – kérdeztem. – Nem lesznek nagyon dühösek rá, amikor rájönnek a dologra?

– Dehogynem – mondta Ellie –, de Greta nem törődik vele. Nagyon kemény ember.

– Nem lesz így neki nehéz új állást találni?

– Miért kellene neki új állás? – kérdezte Ellie. – Hiszen velünk fog lakni.

– Nem! – mondtam.

– Hogy érted azt, hogy *nem,* Mike?

– Nem akarjuk, hogy bárki velünk lakjon – mondtam.

– Greta nem lesz útban – mondta Ellie –, és nagyon hasznos is lesz. Komolyan, nem is tudom, mihez kezdenék nélküle, úgy értem, mindent ő intéz el és ő szervez meg.

A homlokomat ráncoltam. – Nem hinném, hogy ez tetszik nekem. Különben is, saját házat akarunk – végül is az álomházunkról beszélünk, Ellie –, saját külön házat csak magunknak.

– Igen – mondta Ellie –, értem, mire gondolsz. De mégis… – Tétovázott. – Úgy értem, az nagyon nehéz lenne Gretának, ha nem lenne hol laknia. Végül is már négy éve van velem, és azóta mindent megtett értem. És csak nézd meg, mennyit segített, hogy össze tudjunk házasodni meg minden.

– Szó sem lehet róla, hogy folyton közénk furakodjon!

– De ő egyáltalán nem *ilyen,* Mike. Még nem is találkoztál vele.

– Nem. Nem, tudom, hogy nem… de ennek semmi köze ahhoz, hogy szimpatikus–e vagy sem. *Kettesben* akarunk lenni, Ellie.

– Mike, te drága – mondta csendesen Ellie. Pillanatnyilag ennyiben hagytuk a dolgot, utazásunk során Santonixszal is találkoztunk.

Ez Görögországban történt. Egy kis halászkunyhóban lakott a tenger mellett. Megdöbbentem, mennyire betegnek látszott, sokkal rosszabbul nézett ki, mint amikor egy éve láttam. Nagyon melegen üdvözölt minket Ellie–vel.

– Szóval megtettétek – mondta.

– Igen – mondta Ellie –, és most felépíttetjük a házunkat, ugye?

– Itt vannak a rajzaim, a tervek – mondta nekem Santonix. – Ellie elmondta neked, ugye, hogy eljött ide, előbányászott engem és kiadta nekem… a parancsait – válogatta meg gondosan a szavait.

– Ugyan, szó sem volt parancsról – mondta Ellie. – Én csak könyörögtem.

– Azt tudja, hogy megvettük a házhelyet? –kérdeztem.

– Ellie táviratozott és elmondta. Több tucat fényképet is küldött.

– Persze, először el kell jönnie és megnéznie – mondta Ellie. – Lehet, hogy nem is fog tetszeni a házhely.

– De nagyon is tetszik.

– Igazából nem tudhatja addig, amíg nem látta.

– De hát már láttam, gyermekem. Öt nappal ezelőtt odarepültem. Találkoztam az egyik bányarém ügyvéddel – az angollal.

– Mr. Crawforddal?

– Azzal, igen. Ami azt illeti, a munkálatok már el is kezdődtek: megtisztítják a terepet, lebontják a régi ház romjait, alapok… csatornák… Mire visszamentek Angliába, én már ott leszek, és majd találkozunk. – Ekkor elővette a terveit, és leültünk, hogy megbeszéljük és megnézegessük jövendőbeli házunkat. Még egy hevenyészett akvarellvázlat is volt a tervek és a homlokzatok nézetei mellett.

– Tetszik, Mike?

Mély lélegzetet vettem.

– Igen – mondtam –, ez az. Pontosan *erről* van szó.

– Eleget beszéltél róla, Mike. Amikor ábrándozós hangulatban voltam, mindig azt gondoltam, az a föld megbabonázott téged. Szerelmes voltál egy házba, ami talán sosem lesz a tied, amit sosem fogsz látni, ami talán soha meg sem épül.

– De ez megépül – mondta Ellie. – Megépül, ugye?

– Ha Isten vagy az ördög úgy akarja – mondta Santonix. – Nem rajtam múlik.

– Nincs… jobban? – kérdeztem kétkedve.

– Verd már bele a kemény fejedbe. Soha nem leszek *jobban.* Ez nincs benne a pakliban.

– Ostobaság – mondtam. – Az emberek mostanában folyton új és új ellenszereket találnak. Az orvosok búbánatos barmok. Lemondanak az emberről azzal, hogy meg fog halni, mire az illető csak nevet, szamárfület mutat nekik és még ötven évig él.

– Csodálom az optimizmusodat, Mike, de az én kórságom nem abból a fajtából való. Kórházba visznek, vérátömlesztést adnak, az ember kap még egy kis haladékot az életre, nyer még egy kis időt. És így tovább, és minden egyes alkalommal egy kicsit gyengébb és gyengébb lesz.

– Maga nagyon bátor – mondta Ellie.

– Á, nem, nem vagyok én bátor. Amikor valami biztos, nincs mire bátornak lenni. Az ember csak annyit tehet, hogy keres valami vigasztalást.

– Házakat épít?

– Nem, nem azt. Tudod, az embernek egyre fogy az életereje, és ezért a házépítés egyre nehezebb, nem pedig egyre könnyebb lesz. Az erő egyre csak fogy. Nem. De *akadnak* vigaszok. Néha egészen különös fajták.

– Nem értem – mondtam.

– Nem, tudom, hogy te nem, Mike. Igazából azt sem tudom, hogy Ellie érti–e. Lehet, hogy ő igen. – Majd tovább beszélt, nem is annyira hozzánk, mint inkább saját magának. – Két dolog jár együtt, egymás mellett. Gyengeség és erő. A hanyatló életerő gyengesége és

a csalódott hatalom ereje. Hogy most *mit* teszel, az nem számít, érted? Mindenképpen meg fogsz halni. Szóval *megtehetsz bármit, amit akarsz.* Nincs, ami eltérítsen, nincs, ami visszatartson. Akár végigmehetnék Athén utcáin és lelőhetnék mindenkit, akinek nem tetszik a képe. Gondolj csak bele.

– Attól a rendőrség még letartóztathatja – mutattam rá.

– Hát persze. De mit tudnak csinálni? Maximum elveszik az életemet. Nos, az én életemet hamarosan amúgy is elveszi egy, a törvénynél nagyobb hatalom. Ezenkívül mit tudnának csinálni? Börtönbe csuknak húsz–harminc évre? Hát ez meglehetősen ironikus, nekem nincs húsz–harminc évem hátra. Hat hónap… egy év… maximum másfél év. Nincs, aki árthatna nekem. Így hát a hátralevő időben én vagyok a király. Azt csinálok, amit akarok. Néha meglehetősen az ember fejébe száll a gondolat. Csak… csak, tudod, nem olyan nagy a kísértés, mert nincs semmi különösebben egzotikus vagy törvénytelen dolog, amit szeretnék megtenni.

Miután eljöttünk tőle, útban vissza Athénba, Ellie azt mondta:

– Fura egy ember. Tudod, néha szinte félek tőle.

– Félsz, Rudolf Santonixtól – de miért?

– Mert nem olyan, mint más emberek, és mert van benne… nem is tudom… van benne valami gőg és könyörtelenség valahol. És szerintem azt akarta mondani nekünk, annak a tudata, hogy meg fog halni, csak növelte a gőgjét. Tegyük fel – nézett rám lelkesülten Ellie, valami elragadtatott és érzelemmel teli kifejezéssel az arcán –, tegyük fel, hogy megépíti nekünk a gyönyörű kastélyunkat, a mi gyönyörű házunkat a szirt szélén, a fenyvesben, tegyük fel, hogy jövünk és beköltözünk. Mondjuk, hogy ott áll a küszöbön, üdvözöl minket, és aztán…

– Igen, Ellie?

– Tegyük fel, hogy besétál utánunk, lassan becsukja mögöttünk az ajtót, és ott a küszöbön feláldoz minket. Elvágja a torkunkat vagy valami.

– Te ijesztesz meg engem, Ellie. Mi nem jut az eszedbe!

– A baj az veled és velem, Mike, hogy nem a való világban élünk. Fantasztikus dolgokról álmodozunk, amik talán soha meg sem is történnek.

– Te csak ne gondolj emberáldozatra a Cigánytanyával kapcsolatban.

– Gondolom, a neve miatt van, meg a rajta ülő átok miatt.

– Nincs rajta semmiféle átok – kiáltottam rá. – Hülyeség az egész. Felejtsd el.

Ez volt Görögországban.

10

Azt hiszem, a rá következő napon történt. Athénban voltunk. Az Akropolisz lépcsőin Ellie hirtelen olyan emberekbe botlott, akiket ismert. Az egyik görög szigetvilágbeli álomhajózásról szálltak partra. Az egyik harmincöt év körüli nő kivált a csoportból, és a lépcsőkön odaszaladt Ellie–hez, és felkiáltott:

– Nahát, még ilyet! Tényleg te vagy az, Ellie Guteman? Hát te mit keresel errefelé? Fogalmam sem volt róla, hogy itt vagy! Egy hajóúton vagy?

– Nem – mondta Ellie –, csak most éppen itt vagyok.

– Nahát, milyen kellemes meglepetés, hogy találkoztunk. Hogy van Cora, ő is itt van?

– Nem, Cora Salzburgban van, azt hiszem.

– Nahát, nahát. – A nő rám nézett, és Ellie csendesen azt mondta: – Hadd mutassam be… Mr. Rogers… Mrs. Bennington.

– Nagyon örvendek. Meddig vagy itt?

– Holnap elutazom – mondta Ellie.

– Ó, istenem! Jaj, még lemaradok a csoporttól, ha nem megyek velük, és egyetlen szavát sem szeretném elmulasztani az idegenvezetésnek. Eléggé hajtják az embert, tudod. A nap végére hullafáradt vagyok. Találkozhatnánk esetleg egy italra?

– Ma nem – mondta Ellie –, kirándulni megyünk.

Mrs. Bennington a csoportja után sietett. Ellie, aki az előbb még velem mászott fel az Akropolisz lépcsőin, megfordult, és elindult lefelé.

– Ez meglehetősen tiszta vizet önt a pohárba, nem? – fordult felém.

– Milyen tiszta vizet?

Ellie pár pillanatig hallgatott, majd felsóhajtott: – Ma este meg kell írnom.

– Megírni, kinek?

– Ó, hát Corának és Frank bácsinak, gondolom, meg Andrew bácsinak.

– Ki az az Andrew bácsi? Ez valaki új.

– Andrew Lippincott. Igazából nem a nagybátyám. Ő a fő gyámom vagy gondnokom vagy minek hívják. Ügyvéd – meglehetősen ismert.

– És mit fogsz mondani?

– Megírom nekik, hogy férjhez mentem. Nem tudtam nagy hirtelen azt mondani Nora Benningtonnak, hogy „Hadd mutassam be a férjemet”. Rémesen sikoltozott és visítozott volna, hogy „Nem is tudtam, hogy férjhez mentél. Mesélj el mindent, kedvesem” stb. stb. Az úgy tisztességes, hogy a mostohaanyám és Frank bácsi és Andrew bácsi legyenek az elsők, akik megtudják. – Felsóhajtott. – Na mindegy, eddig csodásan éreztük magunkat.

– Mit fognak mondani vagy tenni? – kérdeztem.

– Nagy ügyet csinálnak belőle, gondolom – mondta Ellie a maga higgadt módján. – De ez cseppet sem jelent, és van annyi eszük, hogy ezt be is lássák. Gondolom, össze kell ülnünk. Elmehetnénk New Yorkba. Van hozzá kedved? –nézett rám kérdően.

– Nincs – mondtam. – Egy cseppet sincs.

– Akkor valószínűleg ők jönnek Londonba, vagy legalábbis az egyikük. Nem vagyok benne biztos, hogy az jobban tetszik majd neked.

– Az egész nem tetszik nekem. Én veled akarok lenni, és nézni, ahogy a házunk tégláról téglára épül, mihelyst Santonix odaér.

– Ez így is lesz – mondta Ellie. – Végül is a családi tanácsok nem fognak örökké tartani. Az is lehet, hogy csak egyetlen frenetikus veszekedés lesz. Egyből túlesünk rajta. Akár mi repülünk oda, akár ők ide.

– Nem azt mondtad az előbb, hogy a mostohaanyád Salzburgban van?

– Ó, azt csak úgy mondtam. Furán hangzott volna, ha azt mondom, nem tudom, hol van. Igen – mondta Ellie sóhajtva –, hazamegyünk és találkozunk velük. Mike, remélem, nem veszed nagyon a szívedre.

– Mit – a családodat?

– Igen. Nem veszed a szívedre, ha utálatosak lesznek veled.

– Gondolom, ezt az árat kell fizetnem azért, hogy elvettelek feleségül – mondtam. – Ki fogom bírni.

– És ott van az anyád – mondta elgondolkodva Ellie.

– Az isten szerelmére, Ellie, csak nem akarsz találkozót szervezni a te firlefáncos mostohaanyád meg az én mucsai anyám között! Mégis mit gondolsz, mi mondanivalójuk lehetne egymásnak?

– Ha Cora a saját anyám lenne, elég sok mondanivalójuk lehetne egymásnak – mondta Ellie. – Bárcsak ne lennél ennyire oda az osztálykülönbségektől, Mike!

– Én! – mondtam hitetlenkedve. – Mi is a ti amerikai kifejezésetek – hát én a vasúti sínek rossz oldalán születtem!

– De ezt azért nem akarod nagybetűkkel kiírni a homlokodra.

– Azt sem tudom, hogyan kellene öltöznöm – mondtam keserűen. – Azt sem tudom, hogyan kellene helyesen beszélnem, és igazából nem tudok semmit se képekről, se a művészetről, se a zenéről. Még azt is csak most tanulom, hogyan kell borravalót adni és mennyit.

– Nem gondolod, Mike, hogy ettől az egész csak még érdekesebb neked? Szerintem igen.

– Különben is – mondtam –, az anyámat nem fogod belerángatni a családi összejöveteledbe.

– Senkit nem akarok belerángatni semmibe, de azt hiszem, Mike, *nekem* el kellene mennem édesanyádhoz, amikor visszamegyünk Angliába.

– Nem – robbant ki belőlem. Ellie ijedten nézett rám.

– De miért nem, Mike? Úgy értem, minden egyébtől függetlenül is nagyon goromba dolog. Megmondtad neki, hogy megnősültél?

– Még nem.

– Miért nem? Nem válaszoltam.

– Nem az lenne a legegyszerűbb, hogy amikor visszamegyünk Angliába, szépen megmondanád neki és elvinnél hozzá engem?

– Nem – mondtam újfent. Ezúttal nem hangzott olyan robbanásszerűen, de azért még mindig eléggé erőteljesen alá volt húzva.

– Nem akarod, hogy találkozzam vele – mondta Ellie.

Természetesen nem akartam. Gondolom, ez eléggé nyilvánvaló volt, de megmagyarázni a dolgot a legkevésbé sem akartam. Egyszerűen nem láttam, hogy tudnám megmagyarázni.

– Ez nem lenne helyes – mondtam lassan. – Ezt be kell látnod. Biztos vagyok benne, hogy csak baj lenne belőle.

– Úgy gondolod, nem kedvelne?

– Téged mindenki kedvel, de ez nem lenne… á, nem is tudom, hogy fogalmazzam meg. Fölidegesítené magát és összezavarodna. Végül is, hát, nem magamfajtát vettem el. Ez a régimódi kifejezés. *Ez* nem tetszene neki.

Ellie lassan megrázta a fejét.

– Tényleg akad még olyan ember, aki manapság így gondolkodik?

– Hát persze. A te országodban is.

– Igen – mondta –, ez bizonyos értelemben igaz, de… ha ott boldogul valaki…

– Úgy érted, ha sok pénzt keres.

– Hát, nem csak pénzről van szó.

– De igen – mondtam –, a pénzről van szó. Ha valaki sok pénzt keres, akkor csodálják, felnéznek rá, és nem számít, hogy hol született.

– Hát ez mindenhol így van – mondta Ellie.

– Kérlek, Ellie – mondtam. – Kérlek szépen, ne menj el meglátogatni az anyámat.

– Szerintem ez akkor is szívtelenség.

– Nem, nem az. Nem tudnád rám bízni, hogy eldöntsem, mi a jó a saját anyámnak? Felhúzná magát. Én mondom neked.

– De azt el kell mondanod neki, hogy összeházasodtunk.

– Na jó – mondtam. – Azt megteszem.

Az jutott eszembe, hogy a legegyszerűbb az lenne, ha külföldről megírnám anyámnak. Aznap este, amikor Ellie Andrew bácsijának meg Frank bácsijának meg a mostohaanyjának, Cora van Stuyvesantnak írt, én is megírtam a magam levelét. Elég rövid lett.

„Kedves Anyu!”, írtam. „Már korábban el kellett volna mondanom, de egy kicsit zavarban voltam miatta. Három héttel ezelőtt megnősültem. Meglehetősen hirtelenül jött a dolog. A feleségem nagyon csinos lány és nagyon aranyos. Sok pénze van, ami néha kis zavart okoz. Egy házat fogunk építtetni magunknak valahol vidéken. Jelenleg Európában utazgatunk. Minden jót, fiad, Mike.”

Aznap esti levelezésünk eredményei eléggé változóak voltak. Anyám egy hetet várt, mielőtt elküldte a rá annyira jellemző levelét.

„Kedves Mike! Örültem a levelednek. Remélem, nagyon boldog leszel. Szerető anyád.”

Ahogy Ellie megjósolta, az ő oldalán sokkal nagyobb lett a felhajtás. Valóságos darázsfészket piszkáltunk fel. Riporterek zaklattak minket, akik romantikus házasságkötésünk hírére voltak kíváncsiak, az újságokban cikkek jelentek meg a Guteman örökösnőről meg az ő romantikus szökéséről, és jöttek a levelek bankároktól és ügyvédektől. És végül hivatalos találkozók is meg lettek szervezve. Santonixszal a Cigánytanya helyszínen találkoztunk, ott néztük meg a terveket és beszéltük meg a dolgokat, és amikor láttuk, hogy a dolgok beindultak, Londonba jöttünk, kivettünk egy lakosztályt a Claridge'sben, és, ahogyan a régi könyvek mondják, készültünk a lovasság fogadására.

Elsőként Mr. Andrew P. Lippincott érkezett. Idősödő ember volt, száraz, pedáns megjelenésű. Magas, inas, behízelgő, udvarias modorú férfi. Bostoni volt, és a hangjából meg nem állapítottam volna, hogy amerikai. Telefonmegbeszélésünk értelmében a lakosztályunkban látogatott meg bennünket 12 órakor. Észrevettem, hogy Ellie ideges, habár nagyon jól titkolta.

Mr. Lippincott megcsókolta Ellie–t, nekem pedig a kezét és kellemes mosolyát nyújtotta.

– Nahát, Ellie, kedvesem, nagyon jól néz ki. Hogy úgy mondjam, virul.

– Hogy van, Andrew bácsi, hogyan utazott? Repülővel?

– Nem, nagyon kellemes utam volt a *Queen Mary* fedélzetén. És ő a férje?

– Ez Mike, igen.

Én igyekeztem bevágódni, legalábbis azt hittem. – Hogy van, uram? – mondtam. Majd megkérdeztem, kér–e egy italt, amit barátságosan visszautasított. Egy aranyozott karfájú, egyenes hátú székbe ült le, majd, még mindig mosolyogva, Ellie–ről rám nézett.

– Hát – mondta –, önök, fiatalok egyik sokkból a másikba ejtenek minket. Minden nagyon romantikus, ugye?

– Sajnálom – mondta Ellie. – Tényleg nagyon sajnálom.

– Valóban? – kérdezte Mr. Lippincott meglehetősen szárazon.

– Úgy gondoltam, ez lesz a legjobb módja – mondta Ellie.

– Ebben nem osztom teljességgel a véleményét, kedvesem.

– Andrew bácsi – mondta Ellie –, Ön pontosan tudja, ha bármi más módon csinálom, a legiszonyúbb felhajtás lett volna belőle.

– Miért lett volna olyan iszonyú felhajtás?

– Tudja, hogy milyenek – mondta Ellie. – És maga is – tette hozzá vádlóan. Majd hozzáfűzte: – Két levelet kaptam Corától. Egyet tegnap, és egyet ma délelőtt.

– Figyelembe kell vennie bizonyos mértékű zaklatottságot, kedvesem. A körülményeket tekintve, ez legalábbis természetes, nem gondolja?

– Az én dolgom, hogy kihez megyek feleségül, hogyan és hol.

– Lehet, hogy maga így gondolja, de rá fog jönni, hogy aligha akad olyan család, melynek nőtagjai egyetértenének ezzel.

– De tényleg, csak mindenkinek megspóroltam egy csomó faksznit.

– Hát így is mondhatja.

– De igaz, nem?

– De azért alaposan megtévesztett minket, és ebben olyasvalaki segítette, akinek több esze lehetett volna annál, hogy így tesz.

Ellie arca kigyulladt.

– Gretára gondol? Ő csak azt tette, amire megkértem. Nagyon haragusznak rá?

– Természetesen. Sem ő, sem maga nem számíthatott semmi másra. Emlékezzen csak vissza, Greta bizalmi állásban volt.

– Nagykorú vagyok. Azt csinálok, amit akarok.

– Én arról az időszakról beszélek, amikor még nem volt nagykorú. A megtévesztések akkor kezdődtek, nem igaz?

– Nem szabad Ellie–t hibáztatnia, uram – szóltam közbe. – Először is, én nem tudtam, mi folyik itt, és mivel minden rokona külföldön él, nem volt könnyű kapcsolatba lépnem velük.

– Pontosan tudom – mondta Mr. Lippincott –, hogy Greta úgy adott postára bizonyos leveleket, és úgy adott bizonyos információkat Mrs. van Stuyvesantnak és jómagamnak, amint arra Ellie utasította, és meg kell mondanom, nagyon ügyes munkát végzett. Találkozott már Greta Andersennel, Michael? Hívhatom Michaelnek, ha már egyszer Ellie férje?

– Természetesen – mondtam –, hívjon Mike–nak. Nem, nem találkoztam Miss Andersennel…

– Valóban? Ez meglep. – Hosszú, elgondolkodó pillantást vetett rám. – Azt gondoltam volna, hogy jelen volt a maguk házasságkötésekor.

– Nem, Greta nem volt ott – felelte Ellie. Szemrehányó pillantást vetett rám, mire kényelmetlenül feszengeni kezdtem.

Mr. Lippincott pillantása még mindig rajtam nyugodott elgondolkodva. Feszélyezett ez az ember, úgy tűnt, mintha mondani akart volna még valamit, majd meggondolta magát.

– Attól tartok – mondta pár pillanat elteltével –, hogy önöknek, Michael és Ellie, szembe kell nézniük bizonyos mennyiségű szemrehányással és bírálattal Ellie családja részéről.

– Gondolom, egy csokorban fognak rám szállni – mondta Ellie.

– Ez nagyon valószínű – mondta Mr. Lippincott. – Én megpróbáltam egyengetni az utat – tette hozzá.

– Hát a mi oldalunkon áll, Andrew bácsi? –mosolygott rá Ellie.

– Azt aligha kérheti egy megfontolt ügyvédtől, hogy ilyen messzire menjen. Azt megtanultam, hogy az életben bölcs dolog elfogadni a *fait accompli–t.* Maguk ketten egymásba szerettek, összeházasodtak, és, ha jól értettem magát, Ellie, vettek egy ingatlant Dél–Angliában és már el is kezdtek házat építeni rá. Ebből arra következtetek, hogy ebben az országban kívánnak élni?

– Igen, itt akarunk otthont teremteni magunknak. Van valami kifogása ellene? – kérdeztem egy árnyalatnyi dühvel a hangomban. – Ellie a feleségem, és most már brit alattvaló. Miért ne lakna Angliában?

– Nincs rá semmi ok. Ami azt illeti, nincs rá semmi ok, hogy Fenella ne lakjon bármilyen országban, ahol szeretne, vagy hogy ne legyen ingatlana több országban is. Ne felejtse el, hogy a nassaui ház a magáé, Ellie.

– Én mindig azt hittem, hogy Coráé. Mindig úgy viselkedett, mintha az övé lenne.

– De a tényleges tulajdonjogok magára lettek ruházva. Magáé a ház Long Islanden is, ha bármikor kedve kerekedik odalátogatni. És maga a tulajdonosa egy csomó olajlelőhelynek is Nyugaton. – A hangja szeretetre méltó volt, kedves, de az volt az érzésem, hogy a szavait, valamilyen furcsa módon, hozzám intézi. Az volt az ötlete, hogy így ver éket Ellie és közém? Nem voltam benne biztos. Nem tűnt túl értelmes dolognak, hogy így beleveri egy férfi orrát abba, hogy a felesége mesésen gazdag, az egész világon vannak ingatlanai. Én már inkább azt gondoltam, hogy kicsinyítenie kéne Ellie vagyonát, a pénzét meg a többit. Ha én szerencselovag vagyok, ahogyan ő nyilvánvalóan hitte, ettől már inkább került volna kavics az én gépezetembe. De arra rájöttem, hogy Mr. Lippincott nagyon körmönfont ember. Mindig is nehéz tudni, hogy miben töri a fejét; hogy mi jár az eszében a kellemes, sima stílusa mögött. Vajon így próbált a maga módján feszélyezni, éreztetni velem, hogy szinte nyilvánosan szerencsevadászként fognak megbélyegezni? Azt mondta Ellie–nek:

– Áthoztam magammal mindenféle jogi dolgokat, amin át kell rágnia magát velem, Ellie. Egy csomó dologban szükségem lesz az aláírására.

– Igen, persze, Andrew bácsi. Amikor csak akarja.

– Ahogy mondja, amikor csak akarja. Nem kerget a tatár. Más ügyem is van Londonban, és körülbelül tíz napig ideát leszek.

Tíz napig, gondoltam magamban. Az hosszú idő. Erősen óhajtottam, hogy Mr. Lippincott bárcsak ne maradna tíz napig. Eléggé barátságosnak tűnt irányomban, de azért, ahogy mondani szokás, jelezte, hogy bizonyos pontokon még mindig fenntartja az ellenvéleményét, de az járt a fejemben, hogy vajon tényleg az ellenségem–e. Ha igen, nem az a fajta ember, aki kiteregeti a kártyáit.

– Most – folytatta –, most, hogy ilyen szépen összeismerkedtünk és, hogy úgy mondjam, megállapodásra jutottunk a jövőt illetően, szeretnék pár szót váltani a maga férjecskéjével.

Ellie azt mondta erre: – Beszéljen kettőnkkel. – Egyből támadóállást vett fel. A karjára tettem a kezemet.

– Csak ne borzold fel a tollaidat, kiskacsám, nem vagy te tyúkanyó, hogy védelmezd a kiscsibédet. – Szelíden a hálószobába vezető ajtó felé toltam. – Andrew bácsi fel akarja mérni, kivel van dolga – mondtam. – Ez abszolút jogában áll.

Gyengéden kitoltam a kétszárnyú ajtón. Becsuktam az ajtószárnyakat, és visszajöttem a szobába. Csinos, méretes nappali szoba volt. Visszajöttem, fogtam egy széket, és Mr. Lippincott szemébe néztem. – Rendben – mondtam. –Kezdheti.

– Köszönöm, Michael – mondta. – Először is szeretném megnyugtatni, hogy, annak ellenére, hogy ezt gondolja, egyáltalán nem vagyok az ellensége.

– Nos – mondtam –, ezt örömmel hallom. – Nem úgy hangzott, mintha ebben nagyon biztos lettem volna.

– Hadd beszéljek őszintén – mondta Mr. Lippincott –, őszintébben, mint a drága gyermek előtt, akinek a gyámja vagyok, és akit nagyon kedvelek. Maga talán még nem képes ezt teljességében értékelni, de Ellie egészen szokatlanul kedves és szeretetre méltó lány.

– Semmi ok az aggodalomra. Fülig szerelmes vagyok bele.

– Az nem egészen ugyanaz – mondta Mr. Lippincott a maga száraz stílusában. – Azt remélem, amellett hogy szerelmes belé, azt is képes értékelni, mennyire valóban drága és bizonyos értelemben mennyire sebezhető ember Ellie.

– Majd igyekezni fogok – mondtam. – Szerintem nem kell nagyon törni magamat. Ellie a csúcs, az bizony.

– Akkor tehát elmondom, amit mondani akartam. A legteljesebb őszinteséggel kiterítem a kártyáimat. Maga nem az a fajta fiatalember, akit én Ellie férjének akartam volna. Azt szerettem volna én is és a családja is, ha olyasvalakihez megy hozzá, aki saját környezetéből, a saját köreiből…

– Más szóval, egy báró csekonicsot – mondtam.

– Nem, nem csak erről van szó. Szerintem a hasonló háttér kívánatos alap a házassághoz. És most nem a sznob hozzáállásra gondolok. Végül is Herman Guteman, Ellie nagyapja dokkmunkásként kezdte. Amerika egyik leggazdagabb embereként végezte.

– Mit lehet azt tudni, lehet, hogy velem is ez lesz – mondtam. – Lehet, hogy Anglia egyik leggazdagabb embereként végzem majd.

– Minden lehetséges – mondta Mr. Lippincott. – Ilyen irányú ambíciói vannak?

– Nem csak a pénzről van szó – mondtam. –Szeretnék… szeretnék eljutni valahová, csinálni valamit – hallgattam el tétovázva.

– Szóval, mondjuk azt, hogy ambíciói vannak? Nos, ez nagyon jó dolog, az biztos.

– Hátrányos helyzetből kezdek – mondtam –, azzal, hogy a minimumról indulok. Nem vagyok semmi és senki, és nem is akarok mást állítani.

Helyeslően bólintott.

– Igen őszintén és szépen mondta, ezt értékelem. Na mármost, Michael, én nem vagyok rokona Ellie–nek, de a gyámjaként működtem, és a nagyapja végakarata értelmében én vagyok a gondnoka, én kezelem a vagyonát és a befektetéseit. És ezekért bizonyos felelősséggel tartozom. Ezért mindent tudni akarok, amit csak meg lehet tudni arról az emberről, akit férjének választott.

– Nos – mondtam –, érdeklődhet utánam, és szerintem könnyedén megtudhat rólam mindent, amit akar.

– Hát persze – mondta Mr. Lippincott. – Így is lehetne ezt csinálni. Bölcs óvintézkedés lenne. Én azonban, Michael, mindent, amit meg lehet tudni, a maga saját szájából szeretném hallani. A maga elbeszélését szeretném hallani arról, hogyan folyt az élete eddig.

Ez persze nem tetszett nekem. Gondolom, tudta, hogy nem fog. Az én helyzetemben senkinek nem tetszett volna. Az embernek olyan a természete, hogy szereti előnyös színben feltüntetni magát. Már iskolás koromtól kezdve ügyeltem erre, egy kicsit dicsekedtem, mondtam pár dolgot, egy kicsit kiszíneztem az igazságot. Nem szégyellem. Szerintem ez természetes. Szerintem így kell tenni, ha az ember vinni akarja valamire. Az ember állítsa be jó színben magát. Az emberek olyannak fogják tartani, ahogyan ő értékeli saját magát, és én nem akartam olyan lenni, mint az a fickó Dickensnél. A televízióban olvasták fel, és meg kell mondanom, a maga nemében tök jó volt a sztori. Uriah hogyishívják volt a neve, és folyton arról szövegelt, hogy ő milyen alázatos, meg a kezét tördelte, közben meg a nagy alázatoskodás mögött egyfolytában terveket meg összeesküvéseket szőtt. Én nem akartam olyan lenni.

Könnyen ráállt a szám a dicsekvésre, ha haverokkal voltam, vagy ha egy lehetséges munkaadónak kellett jó színben lefestenem magamat. Végül is mindenkinek *van* jó oldala

és rossz oldala is, és semmi értelme a rossz oldalt mutogatni és azon témázni. Nem, egészen eddig mindig nagyon igyekeztem, ha a tevékenységemről kellett beszámolnom. De Mr. Lippincott–tal nem volt hozzá kedvem. Igaz, hogy csak legyintett arra az ötletre, hogy lenyomoztasson, de azért egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy nem fog–e mégis így tenni, így a kendőzetlen igazságot tártam elé, hogy úgy mondjam.

Hogy az apám ivott, a kezdet eléggé nyomorúságos volt, de jó anyám volt, aki rengeteget robotolt, hogy iskoláztathasson. Nem titkoltam el azt sem, hogy nemigen melegedtem meg egy helyen, hogy egyik állásból a másikba mentem. Mr. Lippincott jó hallgató volt, mintha biztatta volna az embert, ha értik, mire gondolok. Egyszer–egyszer azonban észrevettem, mennyire ravasz. Apró kérdésekből, amiket be–beszúrt, vagy néhány megjegyzésből, amiket tett, és amikbe ész nélkül belerohanhattam volna, vagy azért, hogy elismerjem, vagy azért, hogy cáfoljam őket.

Igen, olyasfajta érzésem volt, hogy jobb lesz, ha vigyázok és résen leszek. És meglehetősen örültem, amikor tíz perc múltán hátradőlt a székében, és úgy tűnt, hogy a kihallgatás, már ha ennek lehet nevezni, pedig egyáltalán nem olyan volt, befejeződött.

– Maga kalandosan áll hozzá az élethez, Mr. Rogers – Michael. Ez nem rossz dolog. Meséljen még nekem erről a házról, amit Ellie–vel építenek.

– Hát – mondtam –, nincs messze egy Market Chadwell nevű várostól.

– Igen – mondta –, pontosan tudom, hol van. Ami azt illeti, le is ugrottam, hogy megnézzem. Tegnap, hogy egészen pontos legyek.

Ettől egy kicsit meghökkentem. Ez azt mutatta, hogy alamuszi egy fickó, aki sokkal többre képes, mint azt az ember gondolná.

– Gyönyörű hely – mondtam védekezőn –, és a ház, ami építünk, gyönyörű ház lesz. Az építész egy Santonix nevű fazon. Rudolf Santonix. Nem tudom, hallott–e róla, de…

– Ó, igen – mondta Mr. Lippincott –, meglehetősen ismert név az építészek között.

– Az Államokban is dolgozott, úgy tudom.

– Igen nagyon ígéretes és tehetséges építész. Sajnos, azt hiszem, az egészsége nincs rendben.

– Azt gondolja, hogy haldoklik – mondtam –, de én nem hiszem el. Hiszek benne, hogy meggyógyul és újra jól lesz majd. Tudja, milyenek az orvosok – összevissza beszélnek.

– Remélem, hogy indokolt az optimizmusa. Maga optimista ember.

– Santonixszal kapcsolatban az vagyok.

– Remélem, hogy minden valóra válik, amit szeretnének. Szabadjon megjegyeznem, hogy Ellie–vel rendkívül jó vásárt csináltak azzal az ingatlannal, amit vettek.

Szerintem nagyon kedves volt az öregfiútól, hogy a többes számot használta. Nem dörgölte az orrom alá, hogy Ellie egymaga intézte a vásárlást.

– Konzultáltam Mr. Crawforddal…

– Crawforddal? – ráncoltam a homlokomat.

– Mr. Crawforddal a Reece és Crawfordtól, egy angol ügyvédi irodától. Mr. Crawford annak az irodának a tagja, amely nyélbe ütötte a vásárt. Ez jó ügyvédi iroda, és úgy hallom, nem túl nagy összegért sikerült megvenni az ingatlant. Meg kell mondanom, ez egy kicsit gondolkodóba ejtett. Ismerős vagyok a földárakkal ebben az országban, és komolyan úgy éreztem, nincs rá magyarázat. Azt hiszem, Mr. Crawford maga is meglepődött, hogy ilyen alacsony áron sikerült megkapni. Azon tűnődtem, vajon tudták–e egyáltalán, miért kelt el ennyire olcsón ez az ingatlan. Mr. Crawford erről nem fejtette ki a véleményét. Ami azt illeti, úgy tűnt, mintha kissé zavarba jött volna, amikor feltettem neki a kérdést.

– Ja, igen – mondtam –, rontás van rajta.

– Elnézését kérem, Michael, mit mondott?

– Rontás, uram – magyaráztam. – A cigányok átka, meg ilyesmi. Arrafelé Cigánytanyaként ismerik a helyet.

– Á. Szóval története van?

– Igen. Eléggé zűrzavarosnak tűnik, és nem tudom, mennyi az, amit csak kitaláltak belőle, és mennyi az, ami igaz. Egy gyilkosság vagy mi történt ott sok idővel ezelőtt. Egy férfi meg a felesége meg egy másik férfi. Valami mese arról, hogy a férj agyonlőtte a másik kettőt, és aztán magát is. Legalábbis ezt állapították meg. De mindenféle történetek keringenek róla. Szerintem senki sem tudja, mi történt valójában. Nagyon régen volt. Azóta négyszer vagy ötször váltott tulajdonost, de senki nem marad meg ott sokáig.

– Á – mondta elismerően Mr. Lippincott –, igen, egy darabka igazi angol folklór. – Kíváncsian nézett rám. – És maguk Ellie–vel nem félnek az átoktól? – Könnyedén kérdezte, mosoly játszott az ajkán.

– Természetesen nem – feleltem. – Sem én, sem Ellie nem hiszünk az effajta ostobaságban. Ami azt illeti, inkább szerencsés a dolog, hiszen ezért kaptuk meg olcsón. – Amikor ezt mondtam, hirtelen belém hasított egy gondolat. Bizonyos értelemben szerencsés volt, de amennyi pénze, ingatlana, miegyebe van Ellie–nek, igazából biztosan nem nagyon számított neki, hogy olcsón vagy rekordáron vesz–e meg egy darab földet. Aztán azt gondoltam, nem, tévedek. Végül is a nagyapja olyan ember volt, aki dokkmunkásból lett milliomos. Az ilyenek mindig olcsón akarnak venni és drágán eladni.

– Hát, én nem vagyok babonás – mondta Mr. Lippincott –, és csodás a kilátás a birtokukról. –Egy pillanatig tétovázott. – Csak abban reménykedem, hogy amikor arra kerül a sor, hogy beköltözzenek a házukba, Ellie nem fog túl sok ilyen szállongó mendemondát hallani.

– Én mindent távol tartok tőle, amit csak tudok – mondtam. – Nem gondolnám, hogy bárki is mondana neki valamit.

– A falusi emberek előszeretettel mesélnek efféle történeteket – mondta Mr. Lippincott. –És ne felejtse el, hogy Ellie nem olyan kemény, mint maga, Michael. Könnyen befolyásolható. Bizonyos értelemben. Erről jut eszembe… – Elhallgatott, nem folytatta, amit mondani akart. Egy ujjával dobolt az asztalon. – Most egy némileg nehéz ügyről fogok beszélni magával. Az előbb azt mondta, hogy *nem* találkozott ezzel a Greta Andersennel.

– Nem, ahogy mondtam, még nem találkoztam vele.

– Furcsa. Nagyon különös.

– Nos? – néztem rá kérdően.

– Azt gondoltam volna, hogy egészen biztosan találkozott vele – mondta lassan. – Mennyit tud róla?

– Azt tudom, hogy már egy ideje Ellie–vel van.

– Ellie tizenhét éves kora óta. Eléggé felelősségteljes és bizalmi pozíciót tölt be. Először titkárnői és társalkodónői minőségben érkezett az Államokba. Hogy amolyan gardedám legyen Ellie mellett, amikor a mostohaanyja, Mrs. van Stuyvesant nem tartózkodott otthon, ami, meg kell mondanom, elég gyakran előfordult. – Amikor ezt mondta, különösen szárazon beszélt. –Úgy tudom, jó családból való leány, kiváló referenciákkal, félig svéd, félig német. Ellie, teljesen természetesen, meglehetősen kötődött hozzá.

– Veszem észre – mondtam.

– Bizonyos értelemben, azt hiszem, Elli túlságosan is kötődik hozzá. Nem bánja, hogy ezt mondom?

– Nem. Miért bánnám? Ami azt illeti… nos, az én fejemben is megfordult egyszer–kétszer a gondolat. Greta így, Greta úgy. Tudom, hogy semmi közöm hozzá, de… nos, időnként kicsit elegem lett belőle.

– És ennek ellenére nem fejezte ki a kívánságát, hogy maga találkozzon Gretával?

– Hát – mondtam –, elég nehéz ezt elmagyarázni. De azt hiszem, igen, azt hiszem, a maga szelíd módján felvetette ezt egyszer–kétszer, de, nos, túlságosan el voltunk foglalva egymással. Különben is, hát igen, én annyira nem akartam találkozni Gretával. Nem akartam senkivel osztozni Ellie–n.

– Értem. Igen, értem. És Ellie nem vetette fel, hogy Greta legyen jelen az esküvőjükön?

– De igen, felvetette.

– De… de maga nem akarta, hogy eljöjjön. Miért nem?

– Nem tudom. Tényleg nem tudom. Csak úgy éreztem, hogy ez a Greta, ez a lány vagy nő, akivel soha nem találkoztam, folyton beleüti az orrát mindenbe. Tudja, megszervezi Ellie–nek az életét. Képeslapokat és leveleket küld, falaz Ellie–nek, kitalálja az egész útitervet, és aztán beadja a családnak, úgy éreztem, Ellie bizonyos értelemben függ Gretától, hogy engedi, hogy Greta működtesse, hogy mindig azt akarta csinálni, amit Greta akart. Ó… elnézést kérek, Mr. Lippincott, talán nem kéne ilyet mondanom. Hanem azt, hogy egyszerűen féltékeny voltam. Mindenesetre felhúztam magamat, és megmondtam, nem akarom, hogy Greta ott legyen az esküvőnkön, hogy az esküvő a miénk, hogy csakis a mi ügyünk és senki másé. Így aztán elsétáltunk az anyakönyvi hivatalba, és az ottani írnok meg a gépírónő volt a két tanú. Elismerem, csúnya dolog volt tőlem, hogy elutasítottam, hogy Greta ott legyen, de csak magamnak akartam Ellie–t.

– Értem. Igen, értem, és ha szabad megjegyeznem, szerintem bölcsen viselkedett, Michael.

– Maga sem kedveli Gretát – mondtam ravaszul.

– Aligha mondhatja, hogy „sem”, amikor maga még nem is találkozott vele.

– Nem, tudom, hogy nem, de ha az ember sokat hall valakiről, valamilyen véleményt, valamilyen ítéletet kialakít róla. Bánom is én, nevezze egyszerűen féltékenységnek. *Maga* miért nem kedveli Gretát?

– Minden előítélet nélkül – mondta Mr. Lippincott –, de maga Ellie férje, és Ellie boldogságát, Michael, én nagyon a szívemen viselem. Szerintem az a befolyás, amit Greta gyakorol Ellie, nem nagyon kívánatos. Túlságosan sokat vállal magára.

– Mit gondol, megpróbál majd bajt keverni kettőnk között?

– Azt gondolom – mondta Mr. Lippincott –, hogy nincs jogom semmi ilyesmit mondani.

Ahogy ott ült és óvatosan pislogott, olyan volt, mint egy ráncos öreg teknősbéka.

Nem igazán tudtam, erre mit mondjak. Ő szólalt meg először, gondosan megválogatva a szavait.

– Akkor, ezek szerint, az nem merült fel, hogy Greta Andersen esetleg magukkal lakjon?

– Ha rajtam múlik, akkor nem – válaszoltam.

– Á. Szóval így áll a dologhoz? Tehát megvitatták a kérdést.

– Ellie mondott valami ilyesmit. De fiatal házasok vagyunk, Mr. Lippincott. A házunkban – az új otthonunkban – magunk akarunk lenni. Persze, majd eljön időnként látogatóba pár napra, gondolom. Ez természetes.

– Ahogy mondja, ez természetes. De azzal talán tisztában van, hogy Greta kissé nehéz helyzetbe került, ami a további alkalmazhatóságát illeti, úgy értem, nem az a kérdés, hogy *Ellie* mit gondol róla, hanem azok, aki felvették és belehelyezték a bizalmukat.

– Úgy érti, hogy maga vagy Mrs. Hogyishívják nem adnak neki ajánlólevelet, ha hasonló posztot akarna betölteni?

– Hát ezt aligha tennék meg, kivéve persze azt, amire tisztán a törvény kötelezi őket.

– És maga szerint vissza akar majd jönni Angliába, hogy Ellie–ből éljen meg.

– Nem szeretném túlságosan táplálni a vele kapcsolatos előítéleteit. Végül is ez az egész csupán az én fejemben van. Nem tetszik néhány dolog, amit tett, és az sem, ahogyan tette. Szerintem Ellie, aki rendkívül jószívű, nagyon odalesz amiatt, hogy sok tekintetben, hogy is

mondjam, meghiúsította Greta reményeit. Előfordulhat, hogy hevesen ragaszkodik majd ahhoz, hogy a nő magukkal lakjon.

– Nem hinném, hogy Ellie ragaszkodna ehhez – mondtam lassan. De azért egy kicsit aggasztott a dolog, és szerintem ezt Lippincott is észrevette. – De nem tudnánk – úgy értem, hogy Ellie – nem tudna valami nyugdíjat adni neki?

– Ezt nem így kellene mondanunk – mondta Mr. Lippincott. – A nyugdíjazással kapcsolatban az ember idősebb korra gondol, Greta pedig fiatal nő, méghozzá, ha szabad megjegyeznem, nagyon csinos fiatal nő. Mi több, szép – tette hozzá meglehetősen helytelenítően, rosszallóan. – A férfiak is nagyon vonzónak tartják.

– Hát akkor talán majd férjhez megy – mondtam. – Ha tényleg annyira olyan, mint mondta, eddig miért nem ment férjhez?

– Úgy tudom, voltak, akik vonzódtak hozzá, de ő nem számolt velük. De azért úgy gondolom, a maga elképzelése nagyon épkézláb ötlet. Szerintem talán lehetséges lenne úgy megvalósítani, hogy senki érzékenységét ne bántsa. Mi sem természetesebb annál, hogy Ellie, aki elérte a nagykorúságát, és akinek házasságát Greta jószolgálatai nagyban elősegítették, Gretára irat egy bizonyos összeget, a hála egy rohamában. – Az utolsó pár szó olyan savanyúan hangzott Mr. Lippincott szájából, mintha citromba harapott volna.

– Hát akkor ez rendben is van – mondtam vidoran.

– Ismét látom, hogy maga milyen optimista. Reménykedjünk, hogy Greta elfogadja, amit felajánlanak neki.

– Miért ne fogadná el? Bolond lenne, ha nem tenné.

– Nem tudom – mondta Mr. Lippincott. –Mondhatom, rendkívüli dolog lenne, ha nem fogadná el, és természetesen, továbbra is barátnők maradnak.

– Azt gondolja – *mit* gondol?

– Én azt szeretném, ha az Ellie–re gyakorolt befolyása megtörne – mondta Mr. Lippincott. Felállt. – Remélhetem, hogy a segítségemre lesz ebben, és mindent megtesz, hogy ezt a célt elérjük?

– Ezt lefogadhatja – mondtam. – Még csak az kellene, hogy Greta folyton a lábunk alatt legyen.

– Előfordulhat, hogy meggondolja magát, amikor találkozik vele – mondta Mr. Lippincott.

– Nem hinném – mondtam. – Nem szeretem az ügybuzgó nőszemélyeket, akármilyen hatékonyak, sőt csinosak legyenek is.

– Köszönöm, Michael, hogy olyan türelmesen meghallgatott. Remélhetem, hogy lesz szerencsém magával, illetve kettejükkel vacsorázni? Esetleg jövő kedd este? Addigra már Cora van Stuyvesant és Frank Barton is Londonban lesznek.

– És muszáj lesz találkoznom velük, gondolom?

– Ó, igen, ez teljességgel elkerülhetetlen. –Rám mosolygott, és a mosolya ezúttal őszintébbnek tűnt, mint korábban. – Ne is törődjön vele – mondta. – Cora, gondolom, nagyon goromba lesz magával. Frank csupán tapintatlan. Reuben most még nem lesz itt.

Nem tudtam, ki Reuben – feltételeztem, hogy még egy rokon.

Odaléptem az ajtóhoz, és kinyitottam. – Gyere be, Ellie – mondtam. – Vége a kihallgatásnak.

Visszajött a szobába, gyors pillantást vetett először Lippincottra, majd rám, aztán odalépett hozzá, és megcsókolta.

– Drága Andrew bácsi – mondta. – Látom, kedves volt Michaellel.

– Hát, drágám, ha nem lennék kedves a férjéhez, nem sok hasznomat venné a jövőben, nem igaz? De azért fenntartom magamnak a jogot, hogy időnként adjak egy–egy tanácsot. Maguk még mindketten nagyon fiatalok.

– Rendben – mondta Ellie –, türelmesen fogjuk hallgatni.

– És most, kedvesem, szeretnék pár szót váltani *magával,* ha lehetséges.

– Most rajtam a sor, hogy kakukkfióka legyek – mondtam, és átmentem a hálószobába.

Látványosan becsuktam magam mögött a két dupla szárnyú ajtót, de miután belülre kerültem, a belsőt újra kinyitottam. Én nem kaptam olyan jó nevelést, mint Ellie, ezért egy kicsit aggódtam, hogy vajon mennyire bizonyul esetleg kétszínűnek Mr. Lippincott. De igazából nem akadt semmi kihallgatnivalóm. Pár bölcs tanácsot adott Ellie–nek. Azt mondta, legyen vele tisztában, hogy én talán nehéznek találom a helyzetet, hogy szegény emberként egy gazdag nő férje vagyok, majd azzal folytatta, hogy megpróbálta kifürkészni a véleményét a Gretá–nak adandó járadékkal kapcsolatban. Ellie lelkesen egyetértett vele, és azt mondta, maga is ezt akarta tőle kérni. Az ügyvéd azt is javasolta, hogy Ellie adjon egy hasonló járadékot Cora van Stuyvesantnak.

– A világon semmi szükség rá, hogy ezt megtegye – mondta Mr. Lippincott. – A különböző férjeitől származó asszonytartások révén az az asszony nagyon is jól megél. És ahogy tudja, némi jövedelmet, habár nem nagyot, fizet neki az a vagyonkezelő alap, amit a nagyapja hagyott magára.

– De azért úgy gondolja, hogy mégis kellene neki pénzt adnom?

– Azt gondolom, hogy ilyen kötelezettsége nincs sem jogi, sem erkölcsi értelemben. Én azt gondolom, hogy sokkal kevésbé fárasztónak, hogy ne mondjam, kevésbé komisznak találná, ha így tenne. Én olyan formában tenném, hogy megemelném a jövedelmét, amelyet bármikor visszavonhatna. Ha úgy találja, hogy rosszindulatú pletykákat terjeszt Michaelről vagy magáról, vagy a közös életükről, az a tudat, hogy maga ezt megteheti, féket rak majd Mrs. Stuyvesant nyelvére és visszafogja azoktól a mérgezett tüskéktől, amelyeket, maga is jól tudja, oly ügyesen tud elhelyezni.

– Cora mindig is utált engem – mondta Ellie. – Ezt tudtam. – Kicsit szégyenlősen hozzátette: – Ugye, tetszik magának Mike, Andrew bácsi?

– Szerintem rendkívül vonzó fiatalember – mondta Mr. Lippincott. – Nagyon is megértem, miért akart hozzámenni feleségül.

Gondolom, ez volt a maximum, amire számíthattam. Igazából nem voltam az esete, és ezt tudtam is. Csöndben behajtottam az ajtót, és pár perc múlva Ellie bejött értem.

Mindketten felálltunk, hogy elbúcsúzzunk Mr. Lippincott–tól, amikor kopogtak az ajtón, és egy boy jött be egy távirattal. Ellie átvette és kinyitotta. Meglepett kis örömkiáltást hallatott.

– Greta az – mondta –, ma este érkezik Londonba, és holnap meglátogat minket. Hát ez csodás. Nem? – nézett ránk.

Két savanyú arcot látott, és két udvarias hangot hallott. Az egyik azt mondta: – Ó, igen, kedvesem –, a másik pedig: – Hogyne.

11

Másnap délelőtt vásárolni mentem, és sokkal később értem vissza a szállodába, mint eredetileg gondoltam. Ellie–t a központi hallban találtam, ott üldögélt, vele szemben pedig egy szőke fiatal nő. Greta maga. Mindkettejükből dőlt a szó.

Soha nem értettem hozzá, hogyan kell elmondani, hogy néznek ki az emberek, de megkísérlem elmondani, milyen Greta. Először is, le sem lehetett tagadni, hogy – mint Ellie mondta – nagyon szép volt, és – mint Mr. Lippincott vonakodva elismerte, nagyon csinos. A kettő nem egészen ugyanaz. Ha az ember azt mondja egy nőről, hogy csinos, az nem jelenti azt, hogy ő maga is csodálja. Mr. Lippincott, úgy vettem észre, nem csodálta Gretát. Azzal együtt, amikor Greta végigment egy szálloda hallján vagy egy éttermen, a férfiak feje megfordult utána. Északi típusú szőke volt, tiszta arany búzakalászszínű hajjal. A kor divatjának megfelelően a fejére tornyozva viselte, nem pedig szabadon leengedve kétoldalt az arca mellett a chelsea–i hagyomány szerint. Annak látszott, ami volt, svédnek vagy északnémetnek. Ami azt illeti, ha rátűztek volna egy pár szárnyat, egyenesen elmehetett volna valkűrnek egy jelmezbálban. Ragyogó kék szeme volt, és a körvonalai bámulatra méltóak. Ismerjük el. Nem volt semmi!

Odamentem, ahol üldögéltek, hogy csatlakozzam hozzájuk, és mindkettejüket üdvözöltem, reményeim szerint semleges és barátságos modorban, de igazából egy kicsit kényelmetlenül éreztem magamat. Nem mindig tudom jól megjátszani magamat. Ellie azonnal azt mondta:

– Végre, Mike, ez Greta.

Viccesnek szánt, nem túl örömteli hangon azt mondtam, gondoltam, hogy ő az. Így szóltam:

– Nagyon örülök, hogy végre találkozunk, Greta.

Ellie azt mondta:

– Mint ahogy azt már jól tudod, ha Greta nincs, soha nem tudtunk volna összeházasodni.

– Azért valahogyan megoldottuk volna – mondtam.

– Nem, mert a család ezerrel ránk szállt volna. Valahogyan megfúrták volna. Mondd, Greta, nagyon borzalmasak voltak? – kérdezte Ellie. – Erről semmit nem írtál és nem meséltél.

– Annyi eszem van – mondta Greta –, hogy ne írjak egy boldog ifjú párnak, amikor nász–úton vannak.

– De nagyon haragudtak rád?

– Hát persze! Mit gondoltál? De én fel voltam készülve rá, erről biztosíthatlak.

– Mit mondtak, mit csináltak?

– Mindent, amit csak tudtak – mondta vidáman Greta. – Természetesen azzal kezdték, hogy kirúgtak.

– Hát igen, ez elkerülhetetlen volt. De… de mit csináltál? Végül is azt nem tagadhatták meg, hogy ajánlólevelet adjanak.

– De még mennyire megtagadhatták. És végül is, az ő szemszögükből nézve, bizalmi állást töltöttem be, és szégyenletesen visszaéltem a bizalommal. – Hozzátette: – És élveztem is a visszaélést.

– De mit fogsz csinálni most?

– Ó, már találtam is magamnak állást.

– New Yorkban?

– Nem. Itt Londonban. Titkárnő leszek.

– És minden rendben lesz veled?

– Drága Ellie – mondta Greta –, már hogyne lennék rendben azzal a csinos csekkel, amit küldtél nekem, számítva mindarra, ami majd történik, ha kibújik a szög a zsákból?

Nagyon jól tudott angolul, szinte semmi akcentusa sem volt, habár sok köznyelvi fordulatot használt, amelyek nem mindig voltak a helyükön.

– Elmentem egy kicsit világot látni, elhelyezkedtem Londonban, és még egy csomó dolgot vásároltam is.

– Mi is sokat vásároltunk Mike–kal – mosolyodott el Ellie az emlékein.

Ez igaz volt. Nem jártunk rosszul a kontinensen megejtett vásárlásainkkal. Csodálatos érzés volt, hogy dollárt költöttünk, és nem kellett bajlódnunk mindenféle államkincstári megszorításokkal. Olaszországban brokátot és más anyagokat vettünk a házba. És képeket is vettünk, Olaszországban is és Párizsban is, nekem mesés összegnek tűnt, amiket fizettünk értük. Egy egész világ nyílt ki előttem, egy olyan világ, melyről álmomban sem gondoltam soha, hogy egyszer az én utamba akad.

– Mindketten figyelemre méltóan boldognak látszotok – mondta Greta.

– A házunkat még nem láttad – mondta Ellie. – Csodálatos lesz. Pont olyan lesz, amilyennek megálmodtuk, ugye, Mike?

– De láttam – mondta Greta. – Rögtön az első nap, hogy visszajöttem Angliába, béreltem egy autót, és lementem megnézni.

– És? – kérdezte Ellie.

– Hát – mondta megfontoltan Greta. Ide–oda tekergette a nyakát.

Ellie–t ez valósággal letaglózta, annyira elszomorodott, iszonyatosan megdöbbent. De engem nem vert át. Egyből láttam, hogy Greta egy kicsit szórakozik velünk. Még ha ennek a módja nem is volt valami kedves, nem volt rá idő, hogy mély sebet üssön. Greta nevetésben tört ki, dallamos, csengő kacagásban, melynek hallatán az emberek felénk fordultak, és ránk bámultak.

– Látnotok kellett volna az arcotokat – mondta –, különösen a tiédet, Ellie. Muszáj egy kicsit ugrassalak. Csodálatos a ház, elbűvölő. Az az ember egy lángész.

– Igen – mondtam –, nem hétköznapi alak. Csak várj, amíg találkozol vele.

– Már találkoztam – mondta Greta. – Lenn volt aznap, amikor ott jártam. Igen, rendkívüli ember. Eléggé ijesztő, nem gondoljátok?

– Ijesztő? – kérdeztem meglepetten. – Milyen tekintetben?

– Ó, hát nem is tudom. Olyan, mintha átnézne az emberen – igen, mintha egyenesen keresztüllátna rajtad. Ez mindig zavarba hozza az embert. – Majd hozzátette: – Elég betegnek látszik.

– Beteg is. Nagyon beteg – mondtam.

– Milyen kár. Mi baja van, tüdőbajos, vagy valami ilyesmi?

– Nem – mondtam –, nem hinném, hogy tébécés. Szerintem valami – szóval, a vérhez van valami köze.

– Á, értem. Az orvosok ma már szinte mindent meg tudnak tenni, feltéve hogy nem ölik meg az embert rögtön az elején, amikor megpróbálják meggyógyítani. De ne gondoljunk erre. Gondoljunk a házra. Mikor lesz kész?

– Abból, ahogy kinéz, szerintem nemsokára. Soha nem gondoltam, hogy egy házat ilyen gyorsan fel lehet építeni – mondtam.

– Ó – mondta hanyagul Greta –, ezt teszi a pénz. Dupla műszakok, prémiumok meg a többi. Te igazából nem is tudod, Ellie, milyen csodálatos dolog az, hogy annyi pénzed van, amennyi van.

De *én* tudtam. Megtanultam, az elmúlt pár hét alatt rengeteget tanultam. A házasságom következtében egy teljesen más világba léptem be, és ez nem olyan világ volt, mint amilyennek azelőtt, kívülről, elképzeltem. Eddigi életemben akkor kerültem a legközelebb a dőzsöléshez, amikor nagy szerencsével egyszerre két futamon nyertem. Egy rakás pénzt kaszáltam, és a lehető leggyorsabban el is költöttem egy hatalmas eszem–iszomra. Faragatlanság volt, persze. A társadalmi osztályom faragatlansága. De Ellie világa más világ volt. Nem olyan, mint amilyennek elgondoltam volna, hogy lesz. Hogy csak egyre több és több szuperluxus. Nem arról szólt, hogy nagyobbak a fürdőszobák és tágasabbak a házak, hogy több villany ég a lakásban, több a kaja és gyorsabbak az autók. Nem arról szólt, hogy költjük a pénzt a pénzköltés kedvéért és felvágunk annak, aki él és mozog. Nem, ehelyett különös módon egyszerű volt minden. Az a fajta egyszerűség, ahová akkor jut el az ember, ha már túl van az öncélú herdáláson. Az embernek nem kell három jacht vagy négy autó, és naponta háromnál többször nem bír enni, és ha vesz egy igazán csúcs képet, talán ha szobánként egyet akar egy ilyenből. Ez ilyen egyszerű. Amije csak van az embernek, az mind a legjobb belőle, nem annyira azért, mert az a legjobb, hanem mert semmi ok nincs arra, hogy ha az embernek kell valami, ne legyen meg neki. Nincs olyan perc, amikor az ember azt mondja: – Sajnos, ezt nem tudom megengedni magamnak. – Szóval, ez időnként különös módon valami olyan egyszerűséget eredményez, amit nem tudtam megérteni. Egy francia impresszionista képen gondolkodtunk, azt hiszem, egy Cézanne–on. Gondosan meg kellett tanulnom ezt a nevet. Mindig összekevertem a *tzigane–nal,* ami, úgy hallom, a cigányzenekar neve. Ezután meg Velencében sétáltunk az utcán, és Ellie megállt, hogy megnézze néhány utcai festő képét. Nagyjából–egészéből borzalmas képeket festettek turisták számára, amik mind egyformán néztek ki. Villogó fogsorú portrékat, általában nyakba hulló szőke fürtökkel.

És Ellie ekkor megvett egy picike képet, egy egészen kicsi képet, amely egy csatorna pici részletét ábrázolta. Az illető, aki festette, a külsőnk alapján bekalibrált minket, és Ellie angol pénzben hat fontért vette meg. A vicc az volt a dologban, hogy nagyon jól tudtam, Ellie pontosan ugyanannyira vágyott arra a hatfontos képecskére, mint a Cézanne–ra.

Ugyanez volt Párizsban is egyik nap. Ellie hirtelen így szólt hozzám:

– Hát nem lenne isteni? Menjünk, vegyünk egy vekni igazi, ropogós franciakenyeret, és együnk ebédre azt vajjal meg olyan sajttal, ami valaminek a levelébe van csomagolva.

El is mentünk, és szerintem Ellie jobban élvezte, mint az előző esti vacsorát, ami körülbelül húsz angol fontba került. Először nem értettem a dolgot, de aztán kezdtem kapiskálni. A kényelmetlen dolog az volt, hogy eddigre már láttam, az, hogy Ellie férje vagyok, nem csupa móka, kacagás. Meg kellett csinálni a házi feladatomat, megtanulni azt, hogyan kell belépni egy étterembe, miféle dolgokat kell ott rendelni, mekkora a megfelelő borravaló, és mikor kell valami miatt a szokásosnál többet adni. Memorizálni kell, hogy milyen ételekhez mit kell inni. Én ezt leginkább megfigyelés alapján csináltam. Ellie–t nem kérdezhettem meg, mert ez olyan dolog volt, amit nem értett volna meg. Azt mondta volna: – De Mike, édesem, azt kérsz, amit akarsz. Mit számít az, hogy a pincér szerint egy bizonyos ételhez egy bizonyos bort kellett volna innod? – Neki nem számított volna, mert ő beleszületett ebbe, de nekem számított, mert én nem tehettem azt, amihez kedvem volt. Én nem voltam elég egyszerű. Meg a ruhák is. Ellie itt nagyobb segítség volt, mert ehhez jobban értett. Elirányított a megfelelő helyekre, és azt mondta, csak bízzam rájuk a dolgot.

Persze, még sem a külsőm, sem a beszédem nem volt az igazi. De ez nem sokat számított. De annyira mindenesetre már beletanultam, hogy kiálljam a próbát az olyan emberekkel, mint az öreg Lippincott, és nemsokára akkor is, amikor Ellie mostohaanyja meg a nagybátyjai is itt lesznek, de igazából ez később már nem fog számítani. Amikor a ház elkészül, és mi beköltözünk, távol leszünk mindenkitől. Az lehet a mi királyságunk. A velem szemben ülő Gretára pillantottam. Az járt az eszemben, hogy vajon mit gondol igazából a

házunkról. Mindegy, én ezt akartam. Én tökéletesen elégedett voltam vele. Szerettem volna lemenni kocsival, végigsétálni a fák között a magánösvényen, ami egy kis öbölhöz vezetett, ami a mi saját külön kis tengerpartunk lesz, ahová senki nem tud odamenni a szárazföld felől. Ezerszer jobb lesz, gondoltam, onnan belevetni magunkat a tengerbe. Ezerszer jobb, mint a Lídón kiterülni száz meg száz más test között. Én nem az *értelmetlen* gazdag cuccokat akartam. Amit én akartam… tessék, már megint a szavak, az én saját szavaim… akarom, akarom. Egy csodálatos nőt akartam, és egy csodálatos házat akartam, amilyen nincs senki másnak, és azt akartam, hogy a csodálatos házam legyen tele csodálatos dolgokkal. Olyan dolgokkal, amik az *enyémek.* Minden az enyém lesz.

– A házunkra gondol – mondta Ellie.

Úgy látszik, már kétszer is szólt, hogy menjünk át az étterembe. Szeretetteljesen néztem rá.

Később – még aznap este –, amikor vacsorához öltözködtünk, Ellie kicsit habozva megkérdezte:

– Mike, ugye… ugye, tetszik neked Greta?

– Hát persze – mondtam.

– Nem bírnám elviselni, ha nem kedvelnéd.

– De kedvelem – tiltakoztam. – Miből gondolod, hogy nem?

– Nem is tudom. Azt hiszem, talán abból, hogy szinte nem is nézel rá, amikor vele beszélsz.

– Hát, gondolom, ez attól van… attól van, mert szorongok.

– Szorongsz, Gretától?

– Igen, mert egy kicsit eláll tőle az ember szava, tudod.

És elmondtam Ellie–nek, hogy szerintem Greta eléggé úgy néz ki, mint egy valkűr.

– De nincs olyan jó húsban, mint az operabéliek – nevetett fel Ellie. Mindketten felnevettünk. Azt mondtam:

– Persze, neked könnyű, mert már évek óta ismered. De nekem egy kicsit – szóval, hogy olyan talpraesett meg praktikus meg kifinomult. – Küzdöttem a szavakkal, melyek közül egyik sem tűnt az igazinak. – Hirtelen azt mondtam: – Úgy érzem… hozzá képest hátrányban érzem magamat.

– Ó, Mike! – Ellie–t lesújtotta a lelkiismeret–furdalás. – Tudom, hogy sok beszélnivalónk van egymással. Régi viccek, meg olyan dolgok, amik régen történtek meg minden. Úgy gondolom – igen, el tudom képzelni, hogy ez elbátortalanít téged. De hamarosan össze fogtok barátkozni. Ő kedvel téged. Nagyon is kedvel téged. Nekem mondta.

– Figyelj, Ellie, akármi van, akkor is ezt mondaná.

– Á, nem, nem mondaná. Greta nagyon szókimondó. Hiszen hallottad. Amiket ma mondott.

Az igaz, hogy Greta nem válogatta meg a szavait ebéd közben. Inkább hozzám, mint Ellie–hez címezve a mondanivalóját azt mondta:

– Néha biztosan furának tartottad, hogy mennyire kiálltam Ellie mellett, pedig még nem is ismertelek. De annyira haragudtam – annyira haragudtam, hogy milyen életet kényszerítettek rá. Mint egy pólyába, bebagyulálták a pénzükkel, a hagyományos elképzeléseikkel. Soha nem volt rá alkalma, hogy jól érezze magát, hogy igazán egyedül elmehessen valahová, és azt csinálja, amit akar. Lázadni akart, csak nem tudta, hogyan. És ezért – nos, tényleg, én biztattam fel. Én javasoltam, hogy nézzen meg ingatlanokat Angliában. És aztán én mondtam neki, hogy ha majd betölti a huszonegyet, megveheti valamelyiket, és azzal búcsút inthet az egész New York–i bagázsnak.

– Gretának mindig isteni ötletei vannak – mondta Ellie. – Olyan dolgokra szokott gondolni, amik nekem valószínűleg soha nem jutnának eszembe.

Mik is voltak Mr. Lippincott szavai, amikor erről beszélt nekem? „Túl nagy a befolyása Ellie–re.” Azon tűnődtem, vajon ez így van–e. Eléggé meglepő módon, arra jutottam, hogy nincs így. Úgy éreztem, hogy Ellie lelke legmélyén van egy mag, melyet Greta, bármennyire jól ismerte is, soha nem érzékelt igazán. Ellie, biztos voltam benne, minden olyan ötletet elfogad, amely megegyezik azzal, amit ő maga akar. Greta lázadást prédikált Ellie–nek, de Ellie maga is lázadni akart, csak abban nem volt biztos, hogy hogyan. De úgy éreztem, most, hogy kezdtem jobban megismerni, Ellie azok közé a nagyon egyszerű emberek közé tartozik, akiknek meglepő tartalékaik vannak. Az én véleményem szerint Ellie teljes mértékben képes megállni a helyét, ha úgy akarja. A lényeges pont az volt, hogy nem túl gyakran akarja úgy, és aztán arra is gondoltam, milyen nehéz bárkit is megérteni. Még Ellie–t is. Még Gretát is. Még talán a saját anyámat is… Ahogyan a félelemmel teli pillantásával nézett rám.

Mr. Lippincott járt az eszemben. Miközben hatalmas barackokat hámoztunk, így szóltam:

– Úgy látszik, Mr. Lippincott egészen jól áll hozzá a házasságunkhoz. Meg voltam lepve.

– Mr. Lippincott – mondta Greta – egy öreg róka.

– Te mindig ezt mondod, Greta – mondta Ellie –, pedig szerintem tényleg nagyon aranyos. Nagyon szigorú meg rendes meg minden.

– Hát, ha ezt akarod, te csak gondold ezt – mondta Greta. – Én a magam részéről egy mákszemnyit sem bíznék benne.

– Nem bízol benne? – kiáltott fel Ellie.

Greta a fejét rázta. – Tudom. A tiszteletreméltóság és megbízhatóság szobra. Pont olyan, amilyennek egy gyámnak és ügyvédnek lennie kell.

Ellie felnevetett, és azt mondta: – Úgy érted, hogy elsikkasztotta a vagyonomat? Ne butáskodj már, Greta. Ezrével vannak auditorok, bankok meg ellenőrzések meg minden ilyesmi.

– Na jó, gondolom, nincs vele semmi baj – mondta Greta. – De mégis, az ilyen emberek szoktak sikkasztani. A megbízhatóak. És aztán utána mindenki azt mondja: „Hát ezt soha nem hittem volna Mr. A.–ról vagy Mr. B.–ről. Ő az utolsó, akiről ezt gondoltam volna.” Igen, ezt szokták mondani. „Az utolsó, akiről ezt gondoltam volna.”

Ellie elgondolkodva azt mondta, hogy szerinte Frank bácsikájáról sokkal valószínűbb, hogy becstelen dolgokba keveredne. Nem látszott rajta, hogy különösebben felzaklatná a gondolat vagy meg lenne lepve.

– Ja persze, de hát ő csirkefogónak látszik – mondta Greta. – Ez mindenképpen hendikepet jelent neki. Az sok jó kedély meg szívélyesség. De ő soha nem kerül olyan helyzetbe, hogy komoly csirkefogásba keveredjen.

– Ő az édesanyád bátyja? – kérdeztem. Folyton összekavartam Ellie rokonait.

– Az apám húgának a férje – mondta Ellie. – A felesége otthagyta, és hozzáment valaki máshoz, aztán hat–hét évvel ezelőtt meghalt. Frank bácsi kvázi a család nyakán maradt.

– Hárman vannak – mondta Greta szívélyesen és segítőkészen. – Hogy úgy mondjam, három pióca lóg rajta. Ellie vér szerinti nagy–bátyjai meghaltak, az egyik Koreában, a másik autóbalesetben, így aztán mindösszesen egy eléggé elhasznált mostohaanya maradt neki, egy Frank bácsi, aki a családi otthonban potyázik, meg Reuben unokatestvére, akit bácsikájának hív, de igazából csak unokatestvér, meg Andrew Lippincott, és Stanford Lloyd.

– Kicsoda Stanford Lloyd? – kérdeztem összezavarodva.

– Ó, egy amolyan másik gyám, ugye, Ellie? Mindenesetre ő kezeli a befektetéseidet meg az ilyesmit. Ami azért nem lehet nagyon nehéz, mert ha az embernek annyi pénze van, mint Ellie–nek, az folyton csak egyre több pénzt fial, anélkül hogy bárkinek sokat kellene fog-

lalkoznia vele. Hát ez a főcsapat, akik körülveszik – tette hozzá Greta –, és semmi kétségem afelől, hogy meglehetősen hamarosan találkozol velük. Mind átjönnek, hogy szemügyre vegyenek.

Felnyögtem, és Ellie–re pillantottam. Ellie nagyon gyengéden és édesen azt mondta:

– Sose törődj velük, Mike, majd elmennek.

12

És tényleg átjöttek. Egyikük sem maradt nagyon sokáig. Akkor nem, az első találkozáskor. Azért jöttek át, hogy szemügyre vegyenek engem. Nehéz volt megértenem őket, mert persze amerikaiak voltak. Olyan típusok, akiket nem ismertem jól. Voltak köztük egész kellemes emberek. Frank bácsi, például. Vele kapcsolatban egyetértettem Gretával. Egy macskát sem bíztam volna rá. Találkoztam már ezzel a típussal Angliában is. Nagydarab, hasas, táskás szemű ember volt, amitől olyan züllött volt a kinézete, ami, úgy gondolom, nem járt túl messze az igazságtól. Nem vetette meg a nőket, úgy gondoltam, és még kevésbé az adódó lehetőségeket. Párszor kölcsönkért tőlem, apróbb összegeket, csak annyit, úgymond, hogy átsegítse azon az egy–két napon, amíg pénzhez jut. Szerintem nem is annyira pénzre volt szüksége, hanem inkább engem akart letesztelni, hogy mennyire könnyen adok kölcsön pénzt. Ez elég aggasztó volt, mert nem voltam benne biztos, hogy melyik a legjobb módszer. Az lett volna jobb, ha kerek perec elutasítom, és a tudomására hozom, hogy zsugori alak vagyok, vagy pedig az, ha a gondtalan bőkezűség látszatát keltem magamról, amilyennek egyáltalán nem éreztem magamat? A pokolba Frank bácsival, gondoltam.

Cora, Ellie mostohaanyja érdekelt leginkább. Körülbelül negyvenéves volt, jó karban tartott, festett hajú, meglehetősen ömlengő nőszemély. Majd' elcsöppent, olyan édes volt Ellie–vel.

– Ne is törődj azokkal a levelekkel, amiket írtam neked, Ellie – mondta. – El kell ismerned, hogy borzasztó megrázkódtatás volt, hogy így mentél férjhez. Ilyen titokban. De persze tudom, hogy Greta bujtogatott fel rá, arra, hogy így csináld.

– Nem szabad Gretát hibáztatnod – mondta Ellie. – Nem akartalak ennyire felizgatni titeket. Csak azt gondoltam, hogy… nos, hogy minél kisebb felhajtás…

– Hát persze, Ellie drágám, van ebben valami igazság. Mindegyik üzletember egyszerűen tüzet okádott a méregtől. Stanford Lloyd meg Andrew Lippincott. Gondolom, azt hitték, mindenki őket fogja majd hibáztatni, hogy nem vigyáztak rád jobban. És persze, fogalmuk sem volt róla, hogy milyen lesz Mike. Nem tudták, milyen elbűvölő ember lesz. Én magam sem tudtam.

Rám mosolygott, csoda édes mosollyal, aminél hamisabbat még életemben nem láttam! Azt gondoltam magamban, hogy nő még férfit úgy nem utált, ahogy Cora utált engem. Azt gondoltam, hogy az Ellie iránti nyájaskodása eléggé érthető. Andrew Lippincott visszautazott Amerikába, és minden kétséget kizáróan mondott a nőnek pár figyelmeztető szót. Ellie bizonyos vagyontárgyait eladta Amerikában, mert határozottan eldöntötte, hogy Angliában fog élni, de egy jó nagy járadékot szándékozott Corára íratni, hogy a nő ott élhessen, ahol akar. Cora férjéről nem sok szó esett. Úgy vettem ki, hogy a pasas már lelépett valahová a világ másik végére, és nem egyedül ment oda. Minden valószínűség szerint, következtettem ki, egy újabb válás volt készülőben. Ebből nem sok asszonytartás fog leesni. Cora utolsó házasságát egy nála jóval fiatalabb férfival kötötte, akinek a vonzereje inkább fizikai, mint pénzügyi természetű volt.

Corának kellett az a járadék. Extravagáns hajlamai voltak. Az öreg Andrew Lippincott minden kétséget kizáróan világosan célzott rá, hogy Ellie ezt bármikor leállíthatja, ha úgy dönt, vagy ha Cora annyira megfeledkezne magáról, hogy Ellie újdonsült férjét túlságosan rosszindulatúan kritizálja.

Reuben kuzin, vagy Reuben bácsi nem tette meg az utat. Ehelyett egy kellemes, diplomatikus levelet küldött Ellie–nek, amelyben azt írta, reméli, nagyon boldog lesz, de azt két-

li, hogy tetszene neki az angliai élet. „És ha nem tetszik, Ellie, gyere csak vissza az Államokba. Ne is gondolj rá, hogy nem látunk szívesen, mert szívesen látunk. Reuben bácsikád bizonyosan.”

– Elég kedvesnek látszik – mondtam Ellie–nek.

– Igen – mondta Ellie elmélázva. Úgy tűnt nekem, nem volt túl biztos benne.

– Egyiküket sem kedveled, Ellie? – kérdeztem. – Vagy ezt nem kellene megkérdeznem?

– Tőlem bármit megkérdezhetsz. – Azzal együtt pár percig nem válaszolt. Majd bizonyos eltökéltséggel a hangjában így szólt: – Nem, azt hiszem, egyiküket sem. Fura, de szerintem azért, mert igazából nem tartoznak hozzám. Csak a körülmények, nem a kötelék miatt. Egyikük sem vérrokonom. Az apámat szerettem, amennyire emlékszem rá. Azt hiszem, meglehetősen gyenge ember volt, és szerintem a nagyapám csalódott benne, mert nemigen volt feje az üzlethez. Nem akart az üzleti életbe belépni. Floridába akart menni halászni, meg ilyesmi. Később meg elvette Corát, és én soha nem voltam oda Coráért – vagy Cora értem, ami azt illeti. A saját anyámra, természetesen, nem emlékszem. Henry bácsit meg Joe bácsit szerettem. Nagyon jópofák voltak. Bizonyos értelemben jópofábbak, mint az apám. Ő, szerintem, tulajdonképpen csöndes és meglehetősen szomorú ember volt. De a bácsikáim élték világukat. Joe bácsi, azt hiszem, egy kicsit féktelen volt, az a fajta, aki azért féktelen, mert sok pénze van. Mindegy, ő halt meg autóbalesetben, a másik meg elesett a háborúban. Addigra a nagyapám már beteg volt, és szörnyű csapás volt neki, hogy mindhárom fia meghalt. Corát nem szerette, és a távolabbi rokonai közül senki nem érdekelte különösebben. Például Reuben bácsi. Azt mondta, az ember sohasem tudhatja, hogy Reuben miben sántikál. Ezért intézkedett úgy, hogy egy alapba kerüljön a pénze. Sokat hagyott múzeumokra és kórházakra is. Coráról szépen gondoskodott, és a lánya férjéről, Frankról is.

– De a javát rád hagyta?

– Igen. De azt hiszem, kicsit aggódott emiatt. Nagyon iparkodott, hogy legyen, aki törődik vele nekem.

– Andrew bácsi és Mr. Stanford Lloyd. Egy ügyvéd és egy bankár.

– Gondolom, nem hitte, hogy én elég jól tudnám intézni. A fura dolog az, hogy hagyta, hogy huszonegy éves koromban rám szálljon. Nem tartotta vissza egy alapban huszonöt éves koromig, ahogyan sokan teszik. Gondolom, azért, mert lány vagyok.

– Hát ez fura – mondtam. – Szerintem éppen fordítva kellene hogy legyen.

Ellie megrázta a fejét. – Nem – mondta –, szerintem a nagyapám azt hitte, hogy a fiatal férfiak folyton vadulnak, szétverik a berendezést, és szőke nők, akinek hátsó szándékaik vannak, behálózzák őket. Szerintem úgy gondolta, jobb, ha bőven van idejük, hogy benőjön a fejük lágya, így mondjátok Angliában, ugye? De nekem egyszer azt mondta: „Ha egy lánynak van egyáltalán magához való esze, az huszonegy éves korára megjön neki. Még négy év várakozásnak nincs semmi értelme. Ha buta liba lesz belőle, addigra már úgyis az lesz.” És azt is mondta – mosolygott rám Ellie –, hogy szerinte *én* nem voltam buta liba. Azt mondta: „Lehet, hogy az életről nem sokat tudsz, de van magadhoz való eszed, Ellie. Különösen, ha emberekről van szó. És szerintem mindig is lesz.”

– Gondolom, engem nem nagyon bírt volna – mondtam elgondolkodva.

Ellie nagyon becsületes lány. Csak azzal próbált megnyugtatni, ami kétségkívül igaz volt.

– Nem – mondta. – Szerintem el lett volna szörnyedve. Legalábbis kezdetben. Aztán hozzád kellett volna szoknia.

– Szegény Ellie – mondtam hirtelen.

– Ezt miért mondod?

– Egyszer már mondtam, emlékszel?

– Igen. Azt mondtad szegény kis gazdag lány. És teljesen igazad volt.

– Ezúttal nem pontosan ugyanúgy értettem – mondtam. – Nem úgy értettem, hogy azért vagy szegény, mert gazdag vagy. Hanem azt hiszem, azért – mondtam tétovázva –, mert túl sok ember szállt rád. Teljesen körülvesznek. Túl sok ember, akik mindenfélét akarnak tőled, de igazából nem törődnek veled. Ez igaz, ugye?

– Szerintem Andrew bácsi igazából törődik velem – mondta Ellie, kicsit kétkedve. – Mindig kedves, együtt érző volt velem. A többiek – nem, teljesen igazad van. Ők csak *dolgokat* akarnak.

– Csak jönnek és lenyúlnak téged, ugye? Pénzt kérnek kölcsön, szívességeket akarnak. Hogy húzd ki őket a slamasztikából, ilyesmi. Rád szállnak, rád szállnak, rád szállnak!

– Gondolom, ez eléggé természetes – mondta higgadtan Ellie –, de most már mindegyikükkel végeztem. Ideköltözöm Angliába. Nemigen fogom látni őket.

Ebben persze tévedett, de ezt a tényt még nem fogta fel. Stanford Lloyd valamivel később, egymagában jött át Amerikából. Rengeteg iratot meg papírt hozott, meg mindenféle dolgokat Ellie–vel aláíratni, és a beleegyezését kérte befektetésekhez. Befektetésekről beszélt neki, részvényekről meg ingatlanokról, amik voltak neki, és a vagyonkezelői alapok felszámolásáról. Nekem mind kínai volt. Nem lettem volna képes segíteni neki vagy akár tanácsot adni. És nem bírtam volna Stanford Lloydot sem megakadályozni abban, hogy becsapja. Reméltem, hogy nem csapja be, de egy magamfajta tudatlan fickó hogy lehetett volna biztos ebben?

Volt valami Stanford Lloydban, ami szinte túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Bankár volt, és úgy is nézett ki, mint egy bankár. Eléggé jóképű fazon volt, habár már nem volt fiatal. Hozzám nagyon udvarias volt, és szemétségeket gondolt rólam, bár igyekezett ezt nem mutatni.

– Nahát – mondtam, amikor végre eltávozott –, ezzel el is takarodott az egész társaság.

– Nem volt túl jó véleményed róluk, ugye?

– Szerintem a mostohaanyádnál, Coránál kétszínűbb banyát még életemben nem láttam. Bocs, Ellie, ezt talán nem kellett volna mondanom.

– Miért ne, ha ezt gondolod? Gondolom, olyan nagyon nem tévedsz.

– Magányos lehettél, Ellie – mondtam.

– Igen, magányos voltam. Ismertem korombeli lányokat. Divatos iskolába jártam, de soha nem voltam *szabad.* Ha valakivel összebarátkoztam, elválasztottak tőle, és egy másik lányt tukmáltak rám. Tudod? Mindent a társasági almanach irányított. Ha valaki elég fontos lett volna számomra ahhoz, hogy kiverjem a balhét – de soha nem jutottam elég messzire. Soha nem volt senki, aki *tényleg* fontos lett volna a számomra. Greta jöveteléig nem volt, és akkor minden megváltozott. Eletemben először valaki tényleg *engem* kedvelt. Csodálatos volt. – Az arca ellágyult.

– Bárcsak… – kezdtem, ahogy elfordultam az ablak felé.

– Mit szeretnél?

– Á, nem is tudom… Bárcsak ne lennél… ne lennél ennyire oda Gretáért. Rossz dolog, ha az ember ennyire függ bárkitől is.

– Te nem kedveled őt, Mike – mondta Ellie.

– De igen – tiltakoztam sietve. – Tényleg kedvelem. De ne felejtsd el, Ellie, hogy… nos, hogy ő nekem szinte idegen. Gondolom, nézzünk szembe a dologgal, egy kicsit féltékeny vagyok rá. Féltékeny, mert ő meg te – hát, eddig nem is értettem meg – hogy mennyire szorosan össze vagytok kapcsolódva.

– Ne legyél féltékeny. Ő az egyetlen ember, aki jó volt hozzám, akinek fontos voltam – amíg nem találkoztam veled.

– De találkoztál velem – mondtam –, és hozzám jöttél feleségül. – És megismételtem, ami már mondtam. – És boldogan élünk majd, amíg meg nem halunk.

13

Amennyire tőlem telik, habár ez nem jelent valami sokat, igyekszem lefesteni azokat az embereket, akik megjelentek az életünkben – vagyis az *én* életemben, mert Ellie–ében már korábban is jelen voltak. A hibát akkor követtük el, amikor azt gondoltuk, hogy majd kilépnek Ellie életéből – de nem léptek ki. Ez nem állt szándékukban. De mi ezt akkor nem tudtuk.

Az életünk angol része volt a következő dolog, ami történt. A házunk elkészült, táviratot kaptunk Santonixtól. Korábban megkért minket, hogy úgy egy hétig még maradjunk távol, majd megjött a távirat. Így szólt: „Holnap gyertek."

Leautóztunk, napnyugtakor érkeztünk meg. Santonix meghallotta a kocsit, és kijött, hogy üdvözöljön minket, a ház előtt állt. Amikor megláttam a házunkat, az elkészült házunkat, valami meglódult a bensőmben, hatalmasat lódult, mintha ki akart volna ugrani a bőrömből! Az *én házam* volt – és végre megkaptam! Szorosan Ellie–be karoltam.

– Tetszik? – kérdezte Santonix.

– Ez csúcs – mondtam. Hülyén hangzott, de Santonix tudta, hogy értem.

– Igen – mondta –, ez a legjobb, amit csináltam… Egy vagyonba kerül nektek, és minden fillérje megéri. Minden tekintetben túlléptem az előzetes kalkulációkat. Rajta, Mike – mondta – , kapd fel az asszonyt, és emeld át a küszöbön, így szokás, amikor az ember ifjú feleségével birtokba veszi a házát!

Elvörösödtem, és felkaptam Ellie–t – pehelykönnyű volt –, és átvittem a küszöbön, ahogyan Santonix biztatott. Közben egy kicsit megbotlottam, és láttam, hogy Santonix összevonja a szemöldökét.

– Hát tessék – mondta Santonix –, légy jó hozzá, Mike. Vigyázz rá. Ne engedd, hogy baja essen. Ő nem tud vigyázni magára. Csak hiszi, hogy tud.

– Miért esne bármi bajom? – kérdezte Ellie.

– Mert ez egy rossz világ és rossz emberek vannak benne – felelte Santonix –, és körülötted is van pár rossz ember, kedvesem. Néhányukkal találkoztam is. Itt lenn. Lejönnek, fürkésznek, szimatolnak, amilyen patkányok. Már elnézést a kifejezésért, de valakinek ki kell mondania.

– Nem fognak zaklatni minket – mondta Ellie –, már mind visszamentek az Államokba.

– Hát az lehet – mondta Santonix –, de az repülővel csak pár óra.

Két kezét Ellie vállára fektette. A kezei már nagyon soványak voltak, nagyon fehérnek tetszettek. Borzasztó betegnek látszott.

– Magam vigyáznék rád, gyermekem, ha tudnék – mondta –, de nem tudok. Most már nem tart soká. A magatok lábán kell megállnotok.

– Fejezd be a cigányasszonyos fenyegetést, Santonix – mondtam –, és vezess körbe minket a házban. Minden centijét látni akarjuk.

Végigjártuk a házat. Néhány szoba még üres volt, de a java annak, amiket vettünk, képek, bútorok meg a függönyök már ott volt.

– Nem adtunk neki nevet – mondta hirtelen Ellie. – Nem hívhatjuk Tornyosnak, az nevetséges név volt. Mi volt a régi neve, az, amit egyszer mondtál nekem? – fordult hozzám. –Cigánytanya, ugye?

– Annak nem fogjuk hívni – mondtam élesen. – Nekem nem tetszik az a név.

– Errefelé mindig úgy fogják hívni – mondta Santonix.

– Csupa buta, babonás népség – mondtam. Majd kiültünk a teraszra, a lenyugvó napot és a kilátást néztük, és közben neveken gondolkodtunk a háznak. Amolyan játék volt. Eléggé komolyan kezdtük, de aztán mindenféle buta nevet kigondoltunk, ami csak eszünkbe jutott. „Az Út Vége”, „Szívbéli Gyönyörűség” meg olyan panziós neveket, mint „Tengeri Panoráma”, „Pihenő”, „Fenyves”. Majd hirtelen besötétedett, hideg lett, és bementünk a házba. A függönyöket nem húztuk össze, csak az ablakokat csuktuk be. Hoztunk magunkkal ellátmányt. A következő napra vártuk a drágán szerződtetett személyzet érkezését.

– Biztosan utálni fogják, azt mondják, hogy elhagyatott hely, és majd mind itt hagynak minket – mondta Ellie.

– És akkor majd dupla fizetést adsz nekik, hogy maradjanak – mondta Santonix.

– *Maga* hiszi azt – mondta Ellie –, hogy mindenkit meg lehet vásárolni! – De csak nevetve mondta.

Franciakenyeret, *pâté en croûte–ot*[*] és nagy vörös garnélarákokat hoztunk magunkkal. Nevetve, eszegetve, beszélgetve ültük körül az asztalt. Még Santonix is erősnek, lelkesültnek látszót, és a szeméből sütött valami vad izgalom.

És akkor hirtelen megtörtént. Egy kődarab törte be az ablakot és az asztalra zuhant. Egy borospoharat össze is lapított, és egy szilánk megsebezte Ellie arcát. Egy pillanatig bénultan ültünk, majd felugrottam, a franciaablakhoz rohantam, elfordítottam a kilincset, és kinn termettem a teraszon. Senkit nem lehetett látni. Ismét visszamentem a szobába.

Felvettem egy papírszalvétát, és Ellie fölé hajoltam, hogy letöröljem a vért, ami végigcsordult az arcán.

– Megsebeztek… Tessék, drágám, nincs nagy baj. Éppen csak egy apró karcolást ejtett rajtad egy üvegszilánk.

A pillantásom találkozott Santonixéval.

– Miért teszi ezt bárki is? – kérdezte Ellie. Rémültnek tűnt.

– Fiúk – mondtam –, tudod, fiatal huligánok. Talán megtudták, hogy most rendezkedünk be. Mondhatom, szerencséd van, hogy csak egy követ dobtak be. Akár légpuskájuk vagy ilyesmijük is lehetett volna.

– De hát *miért* csinálták? *Miért?*

– Nem tudom – mondtam. – Csak mert állatok.

Ellie hirtelen felkelt. Így szólt:

– Megijesztettek. Félek.

– Holnap kiderítjük – mondtam. – Nem ismerjük eléggé az idevalósiakat.

– Azért van, mert mi gazdagok vagyunk és ők szegények? – mondta Ellie. Nem tőlem, hanem Santonixtól kérdezte, mintha ő jobban tudná a választ a kérdésre, mint én.

– Nem – mondta lassan Santonix –, szerintem nem erről van szó…

Ellie azt mondta:

– Azért, mert utálnak minket… Utálják Mike–ot és engem. *Miért?* Mert boldogok vagyunk?

Santonix ismét a fejét rázta.

– Nem – mondta Ellie, mintha egyetértene vele –, nem, valami másról van szó. Valami, amiről nem tudunk. Cigánytanya. Bárki lakik is itt, utálják. Gyötörni fogják. A végén talál sikerül is nekik elkergetni innen minket…

Kitöltöttem egy pohár bort, és odanyújtottam neki.

– Ne, Ellie – esedeztem. – Ne mondj ilyeneket. Idd meg ezt. Ronda dolog, hogy megtörtént, de csak butaság volt, durva ugratás.

---

[*] Pástétom

– Hát, nem tudom – mondta Ellie –, nem tudom… – Keményen rám nézett. – Valaki el akar minket zavarni innen, Mike. Elkergetni abból a házból, amit építettünk, amit imádunk.

– Nem fogjuk hagyni, hogy elkergessenek minket – mondtam. És hozzátettem: – Vigyázni fogok rád. Semmi bajod nem eshet.

Ellie megint Santonixra nézett.

– Magának tudnia kell – mondta –, maga itt volt, mialatt a ház épült. Nem mondott valaki magának valamit? Nem hajítottak követ a házra – nem akadályozták az építkezést?

– Lehet, hogy képzelődik az ember – mondta Santonix.

– Szóval akkor *voltak* balesetek?

– Egy ház építésénél mindig vannak balesetek. Semmi komoly vagy tragikus. Egy ember leesik a létráról, valaki ráejt valamit a lábára, másvalakinek szálka megy a hüvelykujjába és elfertőződik.

– Semmit több ennél? Semmi, ami esetleg *szándékos* volt?

– Nem – mondta Santonix –, *nem.* Esküszöm.

Ellie hozzám fordult.

– Emlékszel arra a cigányasszonyra, Mike. Milyen különös volt aznap, mennyire óvott attól, hogy idejöjjek.

– Csak bolond szegény, egy kicsit meg van buggyanva.

– A Cigánytanyán építkeztünk – mondta Ellie. – Azt tettük, amiről azt mondta, ne tegyük. – Majd toppantott a lábával. – Nem hagyom, hogy elkergessenek innen. *Senkinek* nem hagyom, hogy elkergessen!

– Senki nem fog elkergetni minket – mondtam. – Boldogok leszünk itt.

Úgy mondtuk, mintha a sorsot akartuk volna kihívni.

14

Hát így kezdődött az életünk a Cigánytanyán. Nem találtunk új nevet a háznak. Az az első este a Cigánytanyát rögzítette a fejünkben.

– Cigánytanyának fogjuk hívni – mondta Ellie –, csak azért, hogy megmutassuk nekik! Amolyan kihívás, nem gondolod? A *mi* tanyánk, és pokolba a cigányok intésével.

Másnap ismét a régi, vidám önmaga volt, és hamarosan lefoglalt minket a beköltözés, meg az, hogy megismerjük a környéket és a környékbelieket. Ellie–vel lesétáltunk a házacskához, ahol a cigány asszony lakott. Azt éreztem, hogy jó dolog lenne, ha kertásás közben találnánk rá. Ellie ezelőtt csak akkor találkozott vele, amikor jövendőt mondott nekünk. Ha Ellie látja, hogy csak egy átlagos öregasszony – aki éppen krumplit ás ki –, de nem láttuk az asszonyt. A ház le volt zárva. Megkérdeztem, hogy meghalt–e, de a szomszédasszony, akit megkérdeztem, csak a fejét rázta.

– Biztosan elment – mondta. – Időnként elmegy, tudják. Tényleg cigány. Ezért nem bír megmaradni a házban. Elkóborol, aztán meg visszajön. – Megkopogtatta a homlokát. – Nincs ki a négy kereke.

Végül, megpróbálván palástolni a kíváncsiságát, rákérdezett: – Az új házba valósiak, ugye, odafentről, amit most építettek a hegy tetején?

– Így van – mondtam. – Tegnap este költöztünk be.

– Csodálatosan néz ki az a hely – mondta az asszony. – Már mind voltunk ott megnézni, miközben épült. Azért az mégis más, nem, hogy egy ilyen házat lát ott az ember, ahol azelőtt azok a búbánatos fák voltak? – Kissé félénken megkérdezte Ellie–től: – Maga amerikai hölgy, ugye, úgy hallottuk?

– Igen – mondta Ellie –, amerikai vagyok, vagyis voltam, mert egy angolhoz mentem feleségül, szóval, most már én is angol vagyok.

– És itt akarnak lakni, letelepedni, ugye? Mondtuk, hogy igen.

– Hát, remélem, tetszik majd maguknak, gondolom. – Kétkedés csendült ki a hangjából.

– Miért ne tetszene?

– Ó, hát tudják, eléggé elhagyatott hely az odafönn. Az emberek nem mindig szeretnek magukban lakni egy csomó fa közepette.

– A Cigánytanyán – mondta Ellie.

– Ó, szóval az itteni nevét is tudják, mi? De azt a házat, ami ezelőtt volt ott, Tornyosnak hívták. Nem tudom, miért. Tornya nem volt, legalábbis az én időmben nem.

– Szerintem a Tornyos buta név volt – mondta Ellie. – Szerintem mi ezután is Cigánytanyának fogjuk hívni.

– Ha így áll a dolog, szólnunk kell a postán – mondtam –, mert különben nem kapjuk meg a leveleket.

– Nem, gondolom, nem.

– Habár, ha belegondolok – mondtam –, számítana ez, Ellie? Nem lenne sokkal kellemesebb, ha *nem* kapnánk leveleket?

– Rengeteg komplikációt okozna – mondta Ellie. – Még a számláinkat sem kapnánk meg.

– Hát ez remek ötlet lenne – mondtam.

– Nem, nem lenne – mondta Ellie. – Végrehajtók jönnének és ott táboroznának nekünk. Különben is – mondta –, nem szeretném, ha nem kapnék leveleket. Hallani akarok Gretáról.

– Sose törődj Gretával – mondtam. – Folytassuk a felfedezést.

Így aztán felfedeztük Kingston Bishopot. Helyes kis falu volt, és helyes emberek voltak a boltokban. Semmi baljóslatú hangulata nem volt. A személyzetünk nem volt tőle elragadtatva, de hamarosan elintéztük, hogy a szabadnapjaikon bérelt autók vigyék el őket a legközelebbi tengerparti városba vagy Market Chadwellbe. Nem lelkesedtek a ház fekvéséért, de nem a babona aggasztotta őket. Felhívtam Ellie figyelmét, hogy senki sem mondhatja, hogy kísértet jár a házban, merthogy csak most épült.

– Nem – értett egyet velem Ellie –, nem a ház miatt van. A házzal nincs semmi baj. De odakint. Az az út, ahol elkanyarodik a fák között, és az a sötét erdő, ahol az az asszony állt, akitől majd kiugrottam a bőrömből.

– Hát – mondtam –, jövőre kivágathatjuk azokat a fákat, és sok rododendront meg ilyesmit ültethetünk a helyükbe.

Tovább kovácsoltuk a terveinket.

Egy hétvégére lejött hozzánk Greta. Nagyon lelkesedett a házért, és gratulált a bútorainkhoz, a képeinkhez meg a színharmóniánkhoz. Nagyon tapintatos volt. A hétvége elmúltával azt mondta, hogy tovább nem zavarja a nászutas–párt, és különben is vissza kell mennie dolgozni.

Ellie élvezte, hogy megmutathatja neki a házat. Láttam, mennyire szereti Gretát. Én próbáltam nagyon ésszerűen és nyájasan viselkedni, de azért örültem, amikor Greta visszament Londonba, mert az ott–tartózkodása feszültséget keltett bennem.

Miután pár hete már ott voltunk, a helyiek elfogadtak minket, és az atyaúristennel is megismerkedtünk. Egyik délután látogatott meg minket. Ellie–vel éppen azon vitatkoztunk, hol legyen az egyik virágszegély, amikor a komilfó, nekem kicsit csalónak tűnő inasunk kijött a házból, hogy bejelentse, Phillpot őrnagy a nappaliban tartózkodik. Ekkor súgtam oda Ellie–nek: – Atyaúristen! – Ellie megkérdezte, ezt hogy értem.

– Hát, a helybéliek úgy bánnak vele – mondtam.

Így aztán bementünk és ott találtuk Phillpot őrnagyot. Csak egy hatvan felé járó, kellemes, semmi–különös férfi volt. Vidéki, meglehetősen viseltes volt a ruházata, szürkülő, a feje tetején kissé kopaszodó a haja és rövid, tüskés a bajusza. Elnézést kért, hogy a felesége nem tudott eljönni és levizitelni nálunk. Betegeskedik, mondta. Leült és elcsevegett velünk. Semmi figyelemre méltót vagy különösebben érdekeset nem mondott. Értett hozzá, hogy olyan helyzetet teremtsen, ahol az emberek kellemesen érzik magukat. Többféle témát érintett nagyon könnyedén. Közvetlen kérdéseket nem tett fel, de egykettőre felfogta, mik az érdeklődési területeink. Velem a lóversenyzésről beszélgetett, Ellie–vel a kertészkedésről, és hogy mi nő szépen ebben a bizonyos talajban. Egyszer vagy kétszer járt az Államokban. Rájött, hogy bár Ellie–t a lóversenyzés nem érdekli különösebben, de a lovaglást szereti. Elmesélte neki, hogy ha esetleg lovakat tartana, a fenyőerdőben egy bizonyos ösvényen kellene felfelé mennie, és ott kibukkanna egy jó darab harasztosra, ahol vágtázhatna is. Majd áttértünk a házunk témájára és a Cigánytanyáról szóló mesékre.

– Látom, ismerik az idevalósi nevét – mondta –, és gondolom, az összes hozzá fűződő helyi babonát is.

– Bőven volt részünk a cigányok figyelmeztetésében – mondtam. – Túlságosan is. Főleg az öreg Mrs. Leetől.

– Jaj nekem – mondta Phillpot. – Szegény öreg Esther. Gondolom, az idegeikre ment, ugye?

– Nem buggyant egy kicsit? – kérdeztem.

– Nem annyira, mint amennyire mutatja. Én többé–kevésbé felelősnek érzem magamat miatta. Én telepítettem abba kis házikóba – mondta –, nem mintha hálás lenne érte. Bírom az öreglányt, habár néha az idegeimre megy.

– Szokott jövendőt mondani?

– Nem, nem mondhatnám. Miért, maguknak jövendőt mondott?

– Nem tudom, hogy ezt jövendőmondásnak lehet–e nevezni – mondta Ellie. – Inkább figyelmeztetés volt, hogy ide ne jöjjünk.

– Hát, ezt különösnek tartom. – Phillpot őrnagy meglehetősen bozontos szemöldöke felszakadt a homlokára. – Általában nagyon mézesmázos, amikor jövendőt mond. Jóképű idegen, esküvői harangok, hat gyerek, és egy rakás szerencse és pénz, ezt látom a kezében, szép kisasszony. – Eléggé váratlanul elkezdte utánozni az öregasszony cigányos nyekergését. – Gyerekkoromban sokat táboroztak itt a cigányok – mesélte. – Mondhatom, jóban lettem velük, habár lopós egy banda volt, persze. De én mindig vonzódtam hozzájuk. Ha az ember nem várja el tőlük, hogy törvénytisztelők legyenek, nincs velük semmi baj. Sok bádogcsajka cigánypörköltet megettem iskoláskoromban, úgy éreztük, hogy a család tartozik valamivel Mrs. Leenek, ugyanis megmentette az egyik öcsém életét, amikor még kisfiú volt. Kihalászta a tóból, amikor beszakadt alatta a jég.

Egy ügyetlen mozdulatot tettem, és lelöktem az asztalról egy üveg hamutartót. Ezer darabra törött.

Felszedegettem a darabokat, Phillpot őrnagy segített.

– Gondolom, Mrs. Lee igazából ártalmatlan – mondta Ellie. – Butaság volt, hogy annyira megijedtem.

– Megijedt, tényleg? – Az őrnagy szemöldöke ismét felkúszott. – Ennyire rossz volt, igen?

– Nem csoda, hogy megijedt – mondtam gyorsan. – Inkább szinte fenyegetés volt, mint figyelmeztetés.

– Fenyegetés? – hitetlenkedett az őrnagy.

– Hát, nekem annak hangzott. És a beköltözésünk utáni első este történt még valami.

Elmeséltem neki, hogy bedobták az ablakot egy kővel.

– Attól tartok, hogy manapság meglehetősen sok fiatal huligán mászkál a világban – mondta –, habár nálunk, errefelé nincs túl sok belőlük – messze nincs annyi, mint egyes helyeken. De azért előfordul, sajnálattal mondom. – Ellie–re pillantott. – Nagyon sajnálom, hogy megijedt. Visszataszító egy dolog volt, az első estéjükön itt.

– Ó, már túl vagyok rajta – mondta Ellie. –Nemcsak ez történt, hanem – valami más is történt, nem sokkal utána.

Azt is elmeséltem neki. Amikor egyik reggel lejöttünk, egy késsel átszúrt madarat találtunk, meg egy darab papírt, amelyen analfabéta macskakaparással az állt: „Tünny el innen, ha jót akarsz.”

Phillpot ekkor már valóban dühösnek látszott. Azt mondta: – Ezt jelenteniük kellett volna a rendőrségen.

– Nem akartuk – mondtam. – Végül is ez csak még inkább ellenünk fordította volna az illetőt.

– Nos, az ilyen dolgoknak véget kell vetni – jelentette ki Phillpot. Hirtelen átment elöljáróba. – Mert különben, tudják, az emberek felkapják. Gondolom, viccesnek tartják. Csakhogy – csakhogy ez annál egy kicsit többnek hangzik. Ronda… undorító… És nem úgy van – mondta mintha magában beszélne –, nem úgy van, mintha a környéken bárki is haragudna magukra valami miatt, már úgy értem, személy szerint valamelyikükre haragudna.

– Nem – mondtam –, lehet, hogy azért van, mert mindketten idegenek vagyunk itt.

– Majd utánanézek – mondta Phillpot.

Felállt és indulás előtt körülnézett.

– Tudják – mondta –, tetszik nekem ez a maguk háza. Nem gondoltam, hogy tetszeni fog. Tudják, én meglehetősen maradi vagyok, amire régen azt mondták, begyepesedett vén-

ember. Nekem nem tetszenek ezek a gyufagyárak, amik mostanában ellepik az országot. Nagy dobozok. Mint a méhkaptárok. Én az olyan épületeket szeretem, amiken van egy kis díszítés, egy kis csín. De ez a ház tetszik. Egyszerű és nagyon modern, gondolom, de van formája és van benne fény. És amikor az ember kinéz belőle – nos, valahogy máshogyan látja a dolgokat, mint azelőtt. Nagyon érdekes. Ki tervezte? Angol építész vagy külföldi?

Meséltem neki Santonixról.

– Mm – mondta. – Azt hiszem, olvastam már róla valahol. Lehet, hogy a *Ház és kertben?*

Mondtam, hogy eléggé ismert.

– Egyszer szívesen találkoznék vele, bár, gondolom, nemigen tudnék mit mondani neki. Én nem vagyok művésztípus.

Majd megkért minket, hogy jelöljünk meg egy napot, amikor elmegyünk hozzájuk, hogy vele és a feleségével ebédeljünk.

– És majd meglátják, hogy tetszik maguknak az én házam – mondta.

– Régi ház, gondolom? – kérdeztem.

– 1720–ban épült. Kellemes korszak. Az eredeti Erzsébet kori volt. Az 1700 körül leégett, és ugyanazon a helyen építettek fel egy újat.

– És mindig ott laktak? – kérdeztem. Nem arra gondoltam, hogy ő személyesen, de megértett.

– Igen. Az Erzsébet–kor óta itt élünk. Néha tehetősek voltunk, néha lecsúsztunk, ha roszszul mentek a dolgok, eladtunk egy darab földet, ha jól, visszavásároltuk. Nagyon fogok örülni, ha megmutathatom maguknak –, és Ellie–re mosolyogva azt mondta: – Az amerikaiak szeretik a régi házakat, tudom. Alighanem *maga* lesz az, aki nem tartja sokra – mondta nekem.

– Nem állíthatom, hogy sokat tudnék a régi dolgokról – mondtam.

Majd elbicegett. A kocsijában egy spániel várta, ütött–kopott, pattogzó festékű, régi kocsi volt, de eddigre már megtanultam, mi számít értéknek. Tudtam, hogy a világnak ebben a szegletében még mindig atyaúristennek számít, és hogy ránk ütötte a jóváhagyás pecsétjét. Ezt láttam. Ellie tetszett neki. Hajlamos voltam azt gondolni, hogy én is, habár el–elkaptam a rám vetett mérlegelő pillantásait, melyekkel mintha valami olyasmiről akart volna ítéletet mondani, amivel még nem találkozott.

Amikor visszajöttem a nappaliba, Ellie az üvegszilánkokat rakosgatta be óvatosan a papírkosárba.

– Sajnálom, hogy eltört – mondta panaszosan. – Szerettem ezt a hamutartót.

– Majd veszünk egy másik ugyanilyent – mondtam. – Modern darab.

– Tudom! Mitől rezzentél össze, Mike? Egy pillanatra elgondolkodtam.

– Valamitől, amit Phillpot mondott. Valami olyasmit juttatott eszembe, ami gyerekkoromban történt. Az egyik haverommal ellógtunk az iskolából, és kimentünk korcsolyázni az otthoni tóra. A jég nem bírt el minket, amilyen hülye kis balekok voltunk. Alámerült és megfulladt, mielőtt bárki ki tudta volna húzni.

– Milyen rémes.

– Igen. El is felejtettem, amíg Phillpot meg nem említette az öccsét.

– Nekem tetszik, Mike, neked nem?

– De igen, nagyon. Kíváncsi vagyok, milyen a felesége.

A következő hét elején ebédeltünk Phillpotéknál. A házuk fehér, György korabeli épület volt, a formája eléggé szép, habár semmi izgalmas. Belül kopottas, de kényelmes. A hosszú ebédlő falán a képek, gondolom, az ősöket ábrázolták. A legtöbbjük szerintem elég rossz volt, bár ha megtisztították volna őket, jobban mutattak volna. Az egyiken egy rózsaszín szaténruhás, szőke hajú lány volt, ami eléggé megtetszett.

Phillpot őrnagy elmosolyodott, és azt mondta:

– Az egyik legjobbat választotta. Egy Gainsborough, méghozzá egy jó, habár az alany a maga idejében okozott egy kis kalamajkát. Erős a gyanú, hogy megmérgezte a férjét. Lehet, hogy előítélet, merthogy külföldi volt a hölgy. Gervaise Phillpot valahol külföldön szedte fel.

Pár szomszédot is meghívtak, hogy találkozzanak velünk. Dr. Shaw–t, egy nyájas, habár enervált modorú, idősödő embert. El kellett sietnie, még mielőtt befejeztük volna az étkezést. Ott volt a tiszteletes, aki ifjú volt és buzgó, meg egy középkorú, nagyhangú nő, aki corgikat tenyésztett. És egy Claudia Hardcastle nevű, magas, sötét, csinos lány, aki úgy tűnt, él–hal a lovakért, habár nagyban gátolta az allergiája, amitől iszonyú szénanáthája volt.

Ő és Ellie elég jól megértették egymást. Ellie imádott lovagolni, és neki is volt allergiás problémája.

– Az Államokban főleg az aggófűtől jön ki rajtam – mondta –, de néha lovaktól is. Mostanában már nem zavar annyira, mert annyi mindenféle csodálatos dolog van, amit az orvosok felírnak a különféle allergiákra. Majd adok neked a kapszuláimból. Fényes, narancssárga színű kapszulák. És ha nem felejted el bevenni, mielőtt kilovagolsz, még csak el sem fogod tüsszenteni magadat.

Claudia Hardcastle azt mondta, az csodálatos lenne.

– A tevéktől inkább kijön rajtam, mint a lovaktól – mondta. – Tavaly Egyiptomban voltam – csak úgy patakzott a könnyem, miközben a piramisokat jártuk.

Ellie azt mondta, hogy némelyek a macskától lesznek allergiások.

– Meg a párnáktól. – Tovább beszélgettek az allergiáról.

Én Mrs. Phillpot mellett ültem, aki magas volt és karcsú, és a kiadós étkezés szüneteiben kizárólag az egészségi állapotáról beszélt. Részletes leírást adott nekem a különböző kórságairól, és elmesélte, milyen értetlenül áll az ő esete előtt az orvosi hivatás számos kiváló képviselője. Néha–néha tett egy kis társasági kitérőt, és megkérdezte, én mivel *foglalkozom.* Ezt kivédtem, mire tett pár lagymatag erőfeszítést, hogy kiderítse, kiket *Ismerek.* Erre őszintén azt válaszolhattam volna, hogy senkit, de jobbnak láttam visszafogni magamat – különös tekintettel arra, hogy a nő nem volt sznob és igazából nem is volt kíváncsi. Mrs. Corgi, akinek az igazi nevét nem értettem, sokkal alaposabban érdeklődött, de őt sikerült az állatorvosok általános gonoszsága és tudatlansága felé elterelnem. Az egész eléggé kellemes és békés volt, habár meglehetősen unalmas.

Később, amikor úgy futtában bejártuk a kertet, Claudia Hardcastle csatlakozott hozzám.

Minden kertelés nélkül így szólt: – Én már hallottam magáról – a bátyámtól.

Meglepődtem. Soha nem gondoltam volna lehetségesnek, hogy ismerném Claudia Hardcastle bátyját.

– Biztos ebben? – kérdeztem. Mulatni látszott rajtam.

– Ami azt illeti, ő építette a házukat.

– Úgy érti, hogy *Santonix* a bátyja?

– A féltestvérem. Nem ismerem túl jól. Ritkán találkozunk.

– Az egy csodálatos ember – mondtam.

– Vannak, akik így gondolják, tudom.

– Maga nem?

– Soha nem vagyok benne biztos. Két oldala van. Volt idő, amikor egyenesen haladt lefelé a süllyesztőben… Az emberek hallani sem akartak róla. És aztán – mintha megváltozott volna. A legrendkívülibb módon kezdett szakmai sikereket aratni. Olyan volt – kereste a szót –, mint aki elkötelezte magát.

– Szerintem el is.

Majd megkérdeztem tőle, látta–e a házunkat.

– Nem – azóta nem, hogy elkészült.

Mondtam neki, hogy el kell jönnie megnézni.

– Nem fog tetszeni, figyelmeztetem. Nekem nem tetszenek a modern épületek. Anna királynőé a kedvenc korszakom.

Azt mondta, beajánlja Ellie–t tagnak a golfklubban. És együtt járnak majd lovagolni. Ellie vesz majd lovat, lehet, hogy nem is egyet. Úgy tűnt, ő és Ellie összebarátkoztak.

Amikor Phillpot megmutatta nekem az istállóit, mondott pár szót Claudiáról.

– Jó falkavadász – mondta. – Kár, hogy elszúrta az életét.

– Valóban?

– Hozzáment egy gazdag emberhez, aki sokkal öregebb nála. Egy amerikaihoz. Lloyd nevezetűhöz. Nem vált be a dolog. Szinte azonnal szétváltak. Az asszony visszavette a saját nevét. Szerintem többet nem megy férjhez. Férfigyűlölő lett belőle. Kár.

Miközben hazafelé autóztunk, Ellie azt mondta: – Unalmasak – de aranyosak. Kedves emberek. Nagyon boldogok leszünk itt, ugye, Mike?

Azt mondtam: – Igen, nagyon boldogok. – Kezemet levettem a volánról, és az övére fektettem.

Amikor hazaértünk, Ellie–t kitettem a háznál, és a kocsit bevittem a garázsba.

Ahogy visszafelé sétáltam a házhoz, meghallottam Ellie gitárjátékának halk foszlányait. Egy meglehetősen szép, régi spanyol gitárja volt, ami biztosan sokat érhetett. Érzelmes dalokat szokott énekelni hozzá halkan. Nagyon kellemes volt hallgatni. Nem tudom, milyen dalok voltak. Azt hiszem, egy részük amerikai spirituálé volt, meg régi ír és skót balladák – édesek és eléggé szomorúak. Nem popzene volt, semmi ilyesmi. Talán népdalok voltak.

Megkerültem a teraszt, és megálltam az ablaknál, mielőtt bementem.

Ellie az egyik kedvencemet énekelte. Nem tudom, mi volt a neve. Halkan dúdolta maga elé a szavakat, fejével a gitár fölé hajolt, és finoman pengette a húrokat. Fülbemászó, édes–bús kis melódia volt.

Fajtánk örül, sír: ilyen;
Tudnunk kell csak helyesen,
S világ nem kezd ki sosem.

Ahány éjjel, annyi nap
Szülhet nyomorogni csak,
Ahány nappal, annyi éj
Szül olyat, ki élvnek él,
Szül olyat, ki élvnek él,
S szüli prédád, örök éj[*]

Felpillantott, és észrevett.

– Miért nézel rám így, Mike?

– Hogyan?

– Úgy nézel rám, mintha szeretnél…

– Hát persze hogy szeretlek. Hogyan másként nézhetnék rád?

---

[*] N. Kiss Zsuzsa fordítása

– De mire gondoltál abban a pillanatban. Lassan és őszintén válaszoltam: – Arra gondoltam, ahogyan először megláttalak – ott álltál a sötét fenyőfánál. – Igen, az járt az emlékeimben, amikor először megpillantottam Ellie–t, a pillanat meglepetése, az izgalom…

Ellie rám mosolygott, és halkan énekelt:

Ahány éjjel, annyi nap
Szülhet nyomorogni csak,
Ahány nappal, annyi éj
Szül olyat, ki élvnek él,
Szül olyat, ki élvnek él,
S szüli prédád, örök éj.

Az ember nem ismeri fel az élete igazán fontos pillanatait – addig nem, amikor már túl késő.

Az a nap, amikor Phillpotéknál voltunk ebédelni, és olyan boldogan tértünk haza az otthonunkba, ilyen pillanat volt. De ezt akkor nem tudtam – csak sokkal később.

Azt mondtam: – Most énekeld el azt a dalt a Légyről. Mire Ellie egy vidám kis táncdalmelódiára váltott és már énekelte is:

Kicsi légy,
Bohó nyarad
Sújtja kezem,
S abbamarad.

Nem vagyok
Légy–e magam
S ember te is,
Éppen olyan?

Dal sodor,
Iszom, ropom,
S szárnyam szegi
Egy kéz vakon.

Szusz, ész, erő
Ha létet ad,
S nem létezünk,
Ha nincs tudat,

Úgy legyek
Egyszeri légy,
Amíg vagyok,
S ha itt a vég[*]

Ó, Ellie… Ellie…

[*] N. Kiss Zsuzsa fordítása

15

Elképesztő, hogy ebben a mi világunkban menynyire nem úgy sülnek el a dolgok, ahogyan az ember várná!

Beköltöztünk a házunkba, ott éltünk, távol mindenkitől, pont úgy, ahogyan akartam és terveztem. Csakhogy persze *nem* távolodtunk el mindenkitől. Újra elárasztottak bennünket mindenféle dolgok az óceánon túlról meg máshogyan is.

Először is ott volt Ellie nyavalyás mostohaanyja. Leveleket és táviratokat küldözgetett, és azt kérte Ellie–től, hogy menjen el ingatlanügynökökhöz. Azt mondta, annyira elbűvölte őt a házunk, hogy ő is akar egy saját házat Angliában. Azt mondta, imádná, ha minden évben pár hónapot Angliában tölthetne. És a legutolsó távirata után nyomban meg is érkezett, és körbe kellett vinni a környéken, hogy megnézhesse a rengeteg ajánlatot. A végén többé–kevésbé döntött az egyik ház mellett. A ház úgy tizenöt mérföldre volt tőlünk. Nem akartuk, hogy ott legyen, még a gondolatot is utáltuk – de hát ezt nem mondhattuk meg neki. Vagy inkább igazából úgy gondolom, még ha *meg is mondtuk* volna neki, ez sem akadályozta volna meg abban, hogy megvegye, ha azt akarja. Nem tudtuk megparancsolni neki, hogy *ne* jöjjön ide. Ellie ezt a legkevésbé sem akarta volna. Ezt tudtam. Ám miközben a műszaki ellenőr jelentésére várt, néhány távirat érkezett.

Frank bácsi, úgy látszott, valami lekvárba keveredett. Valamilyen tisztességtelen és csalárd ügybe, ami nagy csomó pénzt igényelt, hogy kikeveredjen belőle. További táviratok jöttek–mentek Mr. Lippincott és Ellie között. És akkor kiderült, hogy valami probléma alakult ki Stanford Lloyd és Lippincott között. Vita támadt Ellie némely befektetését illetően. Én, a magam tudatlanságában és optimizmusában, úgy gondoltam, hogy azok, akik Amerikában vannak, messze vannak. Soha nem jutott eszembe, hogy Ellie rokonai és üzletfelei számára mit sem jelentett az, hogy egy repülőgéppel átruccanjanak Angliába huszonnégy órára, majd ismét visszarepüljenek. Először Stanford Lloyd repült át, majd ismét vissza. Aztán Andrew Lippincott repült ide.

Ellie–nek fel kellett utaznia Londonba, hogy találkozzon velük. Én nem értettem ezekhez a pénzügyi dolgokhoz. Szerintem mindenki elég óvatos volt azzal, hogy mit mond. De valami olyasmiről volt szó, mint a vagyonkezelői jogok átruházása Ellie–re, és annak a baljóslatú sejtetése, hogy vagy Mr. Lippincott hátráltatja az ügyet, vagy Stanford Lloyd tartja fel a könyvelést.

Az ezen aggodalmak közötti szünetben történt, hogy Ellie–vel felfedeztük a Hóbortunkat. Igazából még nem is derítettük fel az egész birtokunkat (csak a ház körüli részét). Azt csináltuk, hogy végigjártuk az erdőben található csapásokat, hogy lássuk, hová vezetnek. Egyik nap egy olyan ösvényt jártunk végig, ami annyira be volt nőve, hogy eleinte nem is igazán láttuk, merre vezet. De csak kinyomoztuk, és a végén ott lyukadtunk ki, amire Ellie azt mondta, hogy ez egy Hóbort. Egy olyan vicces, templomszerű kis hely. Eléggé jó állapotban volt, így kitakarítottuk, kifestettük, és tettünk bele egy asztalt meg néhány széket, egy díványt, és a sarokba egy szekrényt, abba pedig porcelánt, üvegeket és néhány palackot. Tényleg jól szórakoztunk. Ellie azt mondta, hogy majd kitisztíttatjuk az ösvényt, de én azt mondtam, hogy nem, sokkal jobb mulatság, ha rajtunk kívül senki sem tudja, hol van. Ellie ezt romantikus ötletnek tartotta.

– Az biztos, hogy nem kötjük Cora orrára – mondtam, és Ellie helyeselt.

Innen jöttünk le, nem az első alkalommal, hanem később, amikor Cora már elment, és azt reméltük, hogy végre békességünk lesz, amikor Ellie, aki előttem szökdécselt, hirtelen megbotlott egy fa gyökerében, elesett és kificamította a bokáját.

Dr. Shaw eljött, és azt mondta, csúnya egy ficam, de úgy egy hét múlva Ellie már megint szépen fog tudni járni. Ellie ekkor Gretáért küldetett. Nem mondhattam ellent. Igazából nem volt senki, hogy rendesen gondoskodjon róla, már úgy értem, senki nő. A cselédek eléggé hasznavehetetlenek voltak, és különben is, Ellie–nek Greta kellett. És Greta el is jött.

Eljött, és persze nagy áldás volt Ellie–nek. Meg nekem is, ha úgy vesszük. Elintézte a dolgokat, és rendesen működtette a háztartást. A szolgáink körülbelül ebben az időszakban kezdtek felmondani. Azt mondták, túl magányos itt – de szerintem Cora akasztotta ki őket. Greta hirdetéseket adott fel, és szinte azonnal szerzett egy másik házaspárt. Gondoskodott Ellie bokájáról, szórakoztatta, olyasféle dolgokat hozott neki, amiről tudta, hogy szereti, olyan könyveket, gyümölcsöket meg mindent – olyan dolgokat, amikről én nem tudtam semmit. És iszonyú boldognak tűntek együtt. Ellie határozottan boldog volt, hogy viszontlátja Gretát. És valahogy úgy alakult, hogy Greta nem ment el… Lehorgonyzott. Ellie azt kérdezte tőlem:

– Ugye, nem bánod, ha Greta marad még egy kicsit?

Mire azt mondtam: – Á, dehogy. Nem, természetesen nem bánom.

– Annyira megnyugtató, hogy itt van – mondta Ellie. – Tudod, rengeteg amolyan *női* dolgot tudunk csinálni együtt. Az ember rém magányos, ha nincs a közelében egy másik nő.

Észrevettem, hogy Greta napról napra egy kicsivel többet vállalt magára, parancsolgatott és játszotta az eszét, úgy tettem, mintha örülnék neki, hogy Greta ott van, de egyik nap, amikor Ellie felpolcolt lábbal feküdt a nappaliban, és Greta meg én kinn voltunk a teraszon, hirtelen parázs veszekedés robbant ki köztünk. Már nem emlékszem, hogy pontosan milyen szavak indították el. Valami, amit Greta mondott, nagyon felbosszantott, és élesen visszaszóltam. És aztán folytattuk, ezerrel. Felemeltük a hangunkat. Nem kímélt engem, kimondta az összes barátságtalan, rosszindulatú dolgot, ami csak eszébe jutott, és én sem maradtam adós a válasszal. Megmondtam neki, hogy egy parancsolgató nőszemély, aki mindenbe beleüti az orrát, hogy túlságosan nagy a befolyása Ellie–re, és hogy nem fogom eltűrni, hogy Ellie–t folyton irányítgassa, üvöltöttünk egymással, és egyszer csak Ellie bicegett ki a teraszra, egyikünkről a másikunkra nézett, és azt mondtam:

– Drágám, sajnálom. Rettenetesen sajnálom.

Visszamentem a házba, és visszafektettem Ellie–t a kanapéra. Azt mondta:

– Nem vettem észre. Egy kicsit sem vettem észre, hogy – hogy ennyire utálod, hogy Greta itt van.

Vigasztaltam, nyugtatgattam, azt mondtam, ne vegye fel, csak elvesztettem az önuralmamat, és hogy néha eléggé veszkedős vagyok. Azt mondtam, csak annyiról van szó, hogy Greta egy kicsit szeret parancsolgatni. És lehet, hogy ez természetes, merthogy már annyira hozzászokott. A végén azt mondtam, hogy igazából nagyon bírom Gretát, és csak azért veszítettem el a fejemet, mert fel voltam zaklatva és aggódtam. Szóval a vége az lett, hogy szinte könyörögtem Gretának, hogy maradjon.

Meglehetősen nagy jelenet volt. Azt hiszem, elég sokan hallották a házban is. Az új inasunk meg a felesége biztosan. Amikor dühbe gurulok, ordítani szoktam. Azt mondanám, egy kicsit tényleg eltúloztam a dolgot. Ilyen vagyok.

Greta nagy felhajtást csinált abból, hogy rengeteget aggódott Ellie egészsége miatt, mondván, hogy nem kéne ezt csinálnia, nem kéne azt csinálnia.

– Tudod, igazából nem valami erős – mondta nekem.

– Nincs Ellie–vel semmi baj – mondtam –, mindig tökéletesen jól van.

– Nincs, nincs jól, Mike. Törékeny a szervezete.

Amikor dr. Shaw legközelebb eljött, hogy megnézze Ellie bokáját, és mellesleg megmondja neki, hogy már egész jól van, csak fáslizza be, ha egyenetlen talajon jár, megkérdeztem tőle, amolyan férfiakra jellemző, ostoba módon:

– Nem törékeny a szervezete vagy semmi ilyesmi, ugye, dr. Shaw?

– Ki mondja azt, hogy törékeny? – Dr. Shaw az a fajta orvos volt, aki manapság ritka, mint a fehér holló, és akit a környéken „bízd az anyatermészetre–Shaw”–ként emlegettek.

– Amennyire én látom, nincs vele semmi baj – mondta. – A bokáját bárki kificamíthatja.

– Nem a bokájára értettem. Arra gondoltam, hogy nem gyenge–e a szíve vagy ilyesmi.

A szemüvege felett rám nézett. – Fiatalember, ne kezdjen képzelődni. Mi tette a fülébe a bogarat? Maga nem az a típus, aki aggódni szokott a nők egészsége miatt.

– Csak mert Miss Andersen azt mondta.

– Á. Miss Andersen. Mit ért ő hozzá? Talán van egészségügyi képzettsége?

– Á, dehogy – mondtam.

– A maga felesége igen vagyonos asszony – mondta –, legalábbis a helyi pletyka szerint. Persze, némelyek azt gondolják, hogy minden amerikai gazdag.

– Tényleg vagyonos nő – mondtam.

– Nos, jegyezze meg a következőt. Sokféle szempontból a gazdag nők járnak a legroszszabbul. Mindig akad egy orvos, aki porokat meg tablettákat, stimulálószereket és serkentőket, vagy éppen nyugtatókat ad nekik, olyasmiket, amik nélkül sokkal jobban meglennének. Mármost a falubeli asszonyok sokkal egészségesebbek, mert az ő egészségük miatt ilyen módon senki sem aggódik.

– Tényleg szed valamilyen kapszulákat – mondtam.

– Ha akarja, megvizsgálom. Nem árt megtudni, miféle szemetet kapott. Egyet mondhatok magának, eddig mindig azt mondtam, „dobják ki a szemétbe az egészet úgy, ahogy van”.

Mielőtt elment, beszélt Gretával. Azt mondta:

– Mr. Rogers megkért, hogy végezzek el egy általános vizsgálatot Mrs. Rogersen. Nem találtam vele semmi problémát. Szerintem egy kicsivel több mozgás a szabad levegőn jót tenne neki. Ami a gyógyszereket illeti, mit szed?

– Vannak tablettái, amiket akkor vesz be, ha fáradt, meg olyan is, amiket akkor, ha aludni akar.

Elmentek dr. Shaw–val, hogy megnézzék Ellie receptjeit. Ellie kicsit mosolygott magában.

– Nem szedem rendszeresen ezt mind, dr. Shaw – mondta. – Csak az allergiakapszulákat.

Shaw szemügyre vette a kapszulákat, elolvasta a recepteket, és azt mondta, hogy ártalmatlanok, majd áttért az altatókra.

– Alvászavarai vannak?

– Vidéken nincsenek. Szerintem egyetlen szem altatót sem vettem be, mióta itt lakom.

– Nos, ez derék dolog. – Az orvos megveregette Ellie vállát. – Nincs magának semmi baja, kedvesem. Időnként kissé hajlamos az aggódásra, azt mondanám. Ez minden. Ezek a kapszulák meglehetősen gyengék. Mostanában sokan szedik őket, és semmi kárt nem tesznek bennük. Csak szedje tovább őket, de az altatókhoz ne nyúljon.

– Nem tudom, miért aggódtam – mondtam bocsánatkérően Ellie–nek. – Gondolom, Greta miatt.

– Ó – nevetett fel Ellie –, Greta akkora felhajtást csinál körülöttem. Ő maga soha nem szed orvosságot. Nagytakarítást fogunk csinálni, Mike, és a nagy részét kidobjuk.

Ellie eddigre már nagyon összebarátkozott a legtöbb szomszédunkkal. Claudia Hardcastle elég gyakran átjött, és időnként elmentek Ellie–vel lovagolni. Én nem lovagoltam, egész életemben autókkal meg mechanikus dolgokkal foglalkoztam. Az égvilágon semmit nem tudtam a lovakról, annak ellenére, hogy egyszer Írországban egy–két hétig istállókat almoztam, de elgondoltam magamban, hogy ha egyszer Londonban leszünk, elmegyek valami flancos lovasiskolába, és megtanulok rendesen lovagolni. Nem akartam itt lenn belekezdeni. Az emberek biztosan kinevettek volna. Gondoltam, hogy a lovaglás talán jót tesz Ellie–nek. ügy tűnt, élvezi.

Greta mindig biztatta, hogy csak lovagoljon, habár Greta maga szintén semmit nem értett a lovakhoz. Ellie és Claudia együtt elmentek egy vásárba, és Claudia tanácsa alapján Ellie vett magának egy lovat, egy Győző nevű gesztenyebarnát. Intettem Ellie–t, hogy legyen óvatos, amikor egyedül megy lovagolni, de csak nevetett rajtam.

– Hároméves korom óta lovagolok – mondta.

Így aztán hetenként kétszer–háromszor elment lovagolni. Greta vezette a kocsit, azzal járt be Market Chadwellbe bevásárolni.

Egyik nap ebédnél Greta azt mondta: – Ti meg a ti cigányaitok! Egy rémes külsejű öregasszonnyal futottam össze ma délelőtt. Ott állt az út közepén. El is üthettem volna. Egyszerűen csak kiállt pont a kocsi elé. Félre kellett húzódnom. Ráadásul hegynek felfelé.

– Miért, mit akart?

Ellie mindkettőnkre figyelt, de nem szólt semmit. De nekem azért úgy tűnt, eléggé aggódik.

– Volt hozzá képe, megfenyegetett – mondta Greta.

– Megfenyegetett? – kérdeztem éles hangon.

– Szóval, azt mondta, hogy tűnjek el innen. Azt mondta: – Ez itt a cigányok földje. Menjen vissza. Menjenek vissza mind. Menjenek vissza oda, ahonnan jöttek, ha jót akarnak. – És felemelte az öklét, és felém rázta. Azt mondta: – Ha megátkozom – azt mondta –, soha többet nem lesz szerencséje. Megveszik a földünket meg házakat építenek a mi földünkre. Nem kellenek nekünk házak ott, ahol sátorosoknak kellene lenniük.

Greta még sokáig mesélt. Ellie később homlokát ráncolva azt mondta nekem:

– Az egész meglehetősen valószínűtlennek tűnt, szerinted nem, Mike?

– Szerintem Greta túlzott egy kicsit – mondtam.

– Szerintem valahogyan nem tűnt valóságosnak – mondta Ellie. – Nem tudom, Greta vajon nem találta–e ki egy részét.

Ezen elgondolkodtam. – Miért találna ki ilyesmit? – Majd élesen rákérdeztem: – Ugye, *te* nem találkoztál mostanában a mi Estherünkkel? Mondjuk lovaglás közben?

– A cigány asszonnyal? Nem.

– Mintha nem lennél benne egészen biztos, Ellie – mondtam.

– Azt hiszem, futólag meg–megpillantottam – mondta Ellie. – Tudod, a fák közül leskelődött kifelé, de sohasem volt annyira közel, hogy biztos lehettem volna benne.

De az egyik nap Ellie halálsápadtan, reszketve tért vissza a lovaglásból. A vénasszony kilépett a fák közül. Ellie megrántotta a kantárt, és megállt, hogy beszéljen vele. Azt mondta, a vénasszony az öklét rázta, és valamit mormogott az orra alatt. Ellie azt mondta: – Ezúttal mérges lettem, megkérdeztem tőle: – Mit akar itt maga? Ez a föld nem a maguké. Ez a mi földünk és a mi házunk.

Mire az öregasszony:

– Ez soha nem lesz a maguk földje, és soha nem lesz a maguké. Egyszer már figyelmeztettem magukat, és figyelmeztettem másodszor is. Többször nem fogom. Most már nem sok idő van hátra – annyit mondhatok magának. A Halált látom. Ott a bal válla mögött. A Halál áll maga mögött, és a Halál fogja elvinni. A lónak, amin lovagol, az egyik lába fehér. Hát

nem tudja, hogy balszerencsés lesz, ha olyan lóra száll, aminek fehér az egyik lába? A Halált látom, meg a puccos házukat, ahogy összeomlik!

– Ennek véget kell vetni – mondtam dühösen.

Ellie ezúttal nem intézte el nevetéssel. Őt is és Gretát is felzaklatta a dolog. Egyenesen bementem a faluba. Először Mrs. Lee házához mentem. Egy pillanatig tétováztam, de nem égett benne világosság, és továbbmentem az őrszobára. Ismertem Keene őrmestert, aki egyenes, értelmes ember volt. Végighallgatott, majd azt mondta:

– Sajnálom, hogy ilyen bajba keveredtek. Az az asszony nagyon öreg, és lehet, hogy kezd bosszantóvá válni. Eddig még soha nem volt komoly problémánk vele. Majd én beszélek vele, és megmondom, hogy fogja vissza magát.

– Ha megtenné – mondtam.

Egy pillanatig habozott, majd azt mondta:

– Nem szeretek ötletelni – de a legjobb tudomása szerint, Mr. Rogers, van errefelé valaki, aki esetleg – talán valami apróság miatt – ki akarna szúrni magával vagy a feleségével?

– Szerintem ez nagyon valószínűtlen. Miért?

– Mrs. Lee mostanában úszik a pénzben – nem tudom, honnan szerezte.

– Mit akar ezzel mondani?

– Lehet, hogy valaki megfizeti – valaki, aki azt akarja, hogy tűnjenek el innen. Volt egy eset – jó pár évvel ezelőtt. A faluban valakitől pénzt kapott – hogy ijesszen el egy szomszédot. Ugyanezeket a dolgokat csinálta – fenyegetett – figyelmeztetett – ez az átokdolog. A falusi emberek babonások. Meg lenne lepve, hány olyan falu van Angliában, aminek saját boszorkánya van, hogy úgy mondjam. Akkor kapott egy figyelmeztetést, és amennyire én tudom, azóta nem próbálkozott – de lehet, hogy valami ilyesmiről van szó. Szereti a pénzt – az ember pénzért sok mindent megtenne…

De én nem tudtam elfogadni ezt az ötletet. Rámutattam, hogy teljesen idegenek vagyunk a környéken.

– Még nem volt időnk ellenségeket szerezni – mondtam.

Aggódva, összezavarodva sétáltam vissza a házba. Amint befordultam a terasz sarkánál, Ellie gitárjának halk pengetését hallottam, és a magas alak, aki az ablaknál állva befelé nézett, hátraperdült, és felém indult. Egy pillanatra azt hittem, hogy egy cigány, de aztán megnyugodtam, amikor rájöttem, Santonix az.

– Á – mondtam némileg elfúló hangon –, te vagy az. Honnan bukkantál fel? Ezer éve nem hallottunk rólad.

Nem adott egyenes választ. Csak megragadta a karomat, és elhúzott az ablaktól.

– Szóval itt van! – mondta. – Nem vagyok meglepve. Gondoltam, hogy előbb–utóbb eljön. Miért engedted? Veszélyes az a lány. Ezt tudnod kell.

– Úgy érted, hogy Ellie?

– Nem, nem, nem Ellie. A másik! Hogy is hívják? Greta?

Rámeredtem.

– Tudod, vagy nem tudod, hogy milyen Greta? *Eljött,* nem? Birtokon belülre került! Most aztán nem fogsz tudni megszabadulni tőle. Eljött és itt is *marad.*

– Ellie kificamította a bokáját – mondtam. – Greta azért jött, hogy ápolja. Gondolom, hogy… hogy nemsokára el fog menni.

– Semmi ilyesmit nem tudsz. Mindig is ide akart jönni. Én ezt tudtam. Rögtön tudtam, hányadán áll a dolog, amikor lejött ide még a ház építése közben.

– Úgy látszik, Ellie–nek kell – motyogtam.

– Ó, persze, már jó ideje van Ellie–vel, ugye? Tudja, hogyan irányítsa Ellie–t.

Lippincott is ezt mondta. Én magam is láttam mostanában, hogy ez mennyire igaz.

– Te akarod, hogy itt legyen, Mike?

– Én nem dobhatom ki a házból – mondtam bosszúsan. – Ellie régi barátja. A legjobb barátnője. Mi az ördögöt tehetnék ellen?

– Nem – mondta Santonix –, gondolom, nem tehetsz semmit, vagy igen?

Rám nézett. Nagyon különös pillantás volt. Santonix különös ember volt. Az ember sohasem tudta, hogy a szavai igazából mit is jelentenek.

– Tudod te, hogy merre mész, Mike? – kérdezte. – Van róla valami fogalmad? Néha úgy gondolom, nincs egyáltalán semmi.

– Hát persze hogy tudom – válaszoltam. –Azt teszem, amit akarok. Oda megyek, ahova akarok.

– Tényleg? Hát, nem is tudom. Nem is tudom, vajon te magad tudod–e, hogy mit akarsz. Féltelek Gretától. Tudod, ő erősebb nálad.

– Nem értem, hogy jön ez ide. Ez nem erő kérdése.

– Nem? Szerintem igen. Ő az erős fajta, az, aki mindig eléri, amit akar. Nem akartad, hogy itt legyen. Ezt mondtad. De mégis itt van, és én figyeltem őket. Együtt ücsörögnek Ellie–vel, otthon, fecserésznek együtt, jól berendezkedtek. És mi vagy *te,* Mike? A kívülálló? Vagy nem az vagy?

– Te bolond vagy, őrültségeket beszélsz. Hogy érted… hogyhogy kívülálló vagyok? Ellie férje vagyok, nem?

– *Te* vagy Ellie férje, vagy *ő* a te feleséged?

– Te megbuggyantál – mondtam. – Mi a különbség?

Felsóhajtott. A válla hirtelen megroggyant, mintha kiment volna belőle az erő.

– Nem tudlak elérni – mondta Santonix. – Nem vagyok képes elérni, hogy meghalld, amit mondok. Hogy megértsed. Néha azt hiszem, érted, néha meg azt, hogy egyáltalán semmit nem tudsz se magadról, se másokról.

– Ide figyelj – mondtam –, ennyi legyen elég, Santonix. Csodálatos építész vagy, de…

Az arckifejezése, az ő fura módján, megváltozott.

– Igen – mondta –, jó építész vagyok. Ez a ház a legjobb, amit életemben csináltam. Amennyire ez lehetséges, elégedett vagyok vele. És Ellie is ilyen házat akart, hogy együtt éljetek benne. Megkapta, és te is megkaptad. Küldd el azt a másik nőt, Mike, mielőtt túl késő lesz.

– De hát hogy zaklathatnám fel Ellie–t?

– Az a nő jól behúzott a csőbe – mondta Santonix.

– Figyelj – mondtam –, én nem szeretem Gretát. Az idegeimre megy. A minap iszonyúan összebalhéztam vele. De azért ez nem olyan egyszerű, mint gondolod.

– Nem, vele aztán nem egyszerű.

– Igaza lehetett annak, aki Cigánytanyának nevezte el ezt a helyet, és azt mondta, el van átkozva – mondtam dühösen. – Mindenféle cigányok vannak itt, akik fák mögül ugrálnak elő, az öklüket rázzák, és arra figyelmeztetnek, hogy ha nem takarodunk el innen, valami borzasztó sorscsapás fog érni minket. *Ezen a helyen, aminek jónak és szépnek kellene lennie.*

Fura volt ez az utolsó mondat. Ügy mondtam, mintha valaki más mondta volna ki őket.

– Igen, ilyennek kellene lennie – mondta Santonix. – Kellene. De nem lehet, ugyebár, ha valami gonosz szállta meg?

– Csak nem hiszel az ilyen…

– Sok különös dologban hiszek én… Én ismerem a gonoszt. Hát nem vetted észre, nem érezted sokszor, hogy *én magam* is részben gonosz vagyok? Mindig is az voltam. Ezért ismerem fel, amikor a közelemben van, bár nem mindig tudom, pontosan hol… *Azt akarom,*

hogy a ház, amelyet építettem, megtisztuljon a gonosztól. – Fenyegető volt a hangja. – Megértetted? Ez számít nekem.

Majd az egész modora megváltozott.

– Gyere – mondta –, hagyjuk már ezt a sok hülyeséget. Menjünk be Ellie–hez.

Így aztán besétáltunk a nagy franciaajtón, és Ellie nagy örömmel üdvözölte Santonixot.

Santonix aznap este a szokásos modorát mutatta. Nem volt több drámázás, a szokásos elbűvölő, könnyed önmaga volt. Főleg Gretával beszélgetett, úgy adódott, hogy őt külön részeltette elbűvölő kedvességéből. És elbűvölően kedves volt. Bárki megesküdött volna rá, hogy csodálja Gretát, hogy kedveli, hogy mindenképpen a kedvében akar járni. Ettől úgy éreztem, hogy Santonix veszélyes ember, sokkal több van benne, mint amit valaha is megláttam belőle.

Greta a csodálatra mindig reagált. Legjobb arcát mutatta. Ha az alkalom úgy kívánta, lejjebb csavarta a szépségét vagy éppen felfedte, és ma este olyan gyönyörűnek látszott, amilyennek még sohasem láttam. Mosolygott Santonixra, úgy csüggött a szaván, mint akit megbabonáztak. Kíváncsi voltam, vajon mi van Santonix viselkedése mögött. Santonixszal sohasem lehetett tudni. Ellie azt mondta neki, reméli, hogy marad pár napig, de ő a fejét rázta. Másnap el kell mennie, mondta.

– Most is épít valamit, dolga van? Nem, mondta, most jött ki a kórházból.

– Ismét csak összekalapáltak – mondta –, de alighanem most utoljára.

– Összekalapálták? Hát mit csináltak magával?

– Leszívták a testemből a rossz vért, és jó friss, piros vért töltöttek bele – mondta.

– Ó – rázkódott össze Ellie.

– Ne aggódjon – mondta Santonix –, magával ez sohasem fog megtörténni.

– De miért kell magával? – kérdezte Ellie. –Ez annyira kegyetlen.

– Nem kegyetlen, dehogy – mondta Santonix. – Hallottam, amit az imént énekelt.

Fajtánk örül, sír: ilyen;
Tudnunk kell csak helyesen,
S világ nem kezd ki sosem.

– Én nem botlok, mert tudom, hogy miért vagyok itt. Magáról pedig, Ellie, az szól:

Ahány nappal, annyi éj
Szül olyat, ki élvnek él.

– Ez *maga.*

– Bárcsak biztonságban érezném magamat – mondta Ellie.

– Nem érzi biztonságban magát?

– Nem szeretem, ha fenyegetnek – mondta Ellie. – És nem szeretem, ha megátkoznak.

– A cigány asszonyról beszél?

– Igen.

– Felejtse el – mondta Santonix. – Felejtse el ma estére. Legyünk boldogok. Ellie – egészségére – hosszú életet magának – nekem meg gyors, könyörületes véget – és jó szerencsét a mi Mike–unknak. – Poharát Greta felé emelve elhallgatott.

– Igen? – mondta Greta. – És nekem?

– És magának azt, amit megérdemel! Talán sikert? – tette hozzá, a hangjában ironikusan csendülő kérdés miatt félig–meddig kihívóan.

Másnap korán reggel elutazott.

– Milyen különös ember – mondta Ellie. –Soha nem értettem meg.

– Én soha a felét sem értettem annak, amit mond – válaszoltam.

– Tud dolgokat – mondta elgondolkodva Ellie.

– Úgy érted, hogy a jövőbe lát?

– Nem – mondta Ellie –, nem erre gondoltam. Az embereket ismeri. Egyszer már mondtam neked. Jobban ismeri az embereket, mint ahogy ők ismerik magukat. Néha gyűlöli őket emiatt, néha pedig sajnálja őket. Persze, engem nem sajnál – mondta elmélázva.

– Miért sajnálna? – kérdeztem.

– Ó, hát csak úgy – mondta Ellie.

16

Másnap délután, amikor meglehetősen sebes léptekkel szeltem át az erdő legsötétebb részét, ahol a fenyőfák árnyéka fenyegetőbb volt, mint bárhol máshol, egy magas nőalakot pillantottam meg, aki a kocsiút közepén állt. Önkéntelenül is leléptem az ösvényről. Biztosra vettem, hogy a mi cigány asszonyunk az, de hirtelen megtorpantam, amikor megláttam, valójában ki is az. Az anyám volt. Magas, szigorú, őszülő hajú.

– Te jóisten – mondtam –, megijesztettél, Anyu. Mit keresel itt? Hozzánk jöttél? Hívtunk eleget, nem igaz?

Igazából nem is. Egyetlenegy langyos meghívást eresztettem meg neki, ez volt minden. És azt is olyan módon, hogy eléggé biztos volt, hogy az anyám nem fogja elfogadni. Nem akartam, hogy idejöjjön.

– Így van – mondta. – Végre eljöttem meglátogatni titeket. Hogy lássam, minden rendben van veletek. Szóval ez az a flancos ház, amit építtettél, és bizony flancos is – nézett át a vállamon.

Nekem úgy tűnt, valami savanyú helytelenítés csendül ki a hangjából, amit vártam is.

– Túl flancos a magamfajtáknak, mi? – kérdeztem.

– Ezt nem mondtam, fiam.

– De gondoltad.

– Nem az, amibe születtél, és soha nem lesz jó vége annak, ha az ember rangján felül kapaszkodik.

– Soha senki nem vinné semmire, ha rád hallgatna.

– Bizony, tudom, hogy ezt mondod, és ezt gondolod, de nem tudom, mi haszna volt bárkinek is az ambícióból. Az effajta dolog Szodomái gyümölccsé válik az ember szájában.

– Jaj, az isten szerelmére, ne károgj már – mondtam. – Gyere. Gyere csak be, nézd meg a flancos házunkat a saját szemeddel, aztán csak húzd rá az orrodat. És gyere, nézd meg a flancos feleségemet is, és húzd őrá az orrodat, ha mered.

– A feleségedet? Vele már találkoztam.

– Hogy érted azt, hogy már találkoztál vele? – kérdeztem.

– Szóval nem mondta meg neked, mi?

– Mit?

– Hogy eljött meglátogatni.

– Elment meglátogatni téged? – kérdeztem hüledezve.

– Igen. Egy szép napon egyszer csak ott állt az ajtóm előtt, nyomta a csengőt, és egy kicsit ijedtnek látszott. Takaros egy leány, meg kedves is, akármilyen finom ruhában volt is. Azt mondta: „Mike édesnyjának tetszik lenni, ugye?”, mire én: „Igen, és maga kicsoda?” Ő meg: „A felesége vagyok.” Azt mondta: „Muszáj volt eljönnöm, hogy találkozzunk. Valahogyan nem tűnt helyesnek, hogy ne ismerjem Mike édesanyját”… És én azt mondtam: „Fogadni mernék, *ő* nem akarta, hogy eljöjjön” , mire habozott egy kicsit, én meg azt mondtam: „Sose bánja, hogy ezt kell mondania nekem. Ismerem a fiamat, és tudom, mit akar, és mit nem akar.” Azt mondta: „Gondolja, hogy… talán szégyelli magát, mert maga és ő szegények és én meg gazdag vagyok, de ez egyáltalán nem így van. Ő egyáltalán nem ilyen. Nem, tényleg nem.” Erre megint azt mondtam: „Ezt nem kell mondania, lányom. Tudom, milyen hibái vannak a fiamnak. Ez nem tartozik közéjük. Ő nem szégyelli az anyját, és nem szégyelli, hogy milyen sorból származik.”

– „Nem arról van szó, hogy szégyell engem”, mondtam neki. „Hanem arról, hogy fél tőlem. Túl sokat tudok róla, tudja.” És ez mintha mulattatta volna. Azt mondta: „Gondolom, az anyák mindig így érzik – hogy mindent tudnak a fiukról. És gondolom, a fiúk meg mindig zavarban vannak pontosan emiatt!”

– Mondtam, hogy ez tulajdonképpen igaz lehet. Amikor az ember fiatal, mindig megjátssza magát a világnak. Ott voltam például én, a nénikém házában voltam gyerek. Az ágyam fölött a falon volt egy óriási nagy szem, aranyozott keretben. Az volt odaírva: „Isten szeme mindent lát.” A hideg kirázott, végig a gerincemen, mielőtt elaludtam.

– Ellie–nek el kellett volna mondania, hogy meglátogatott – mondtam. – Nem értem, miért kellett ezt akkora titokban tartani. El kellett volna mondania.

Dühös voltam. Nagyon dühös. Fogalmam sem volt róla, hogy Ellie így képes titkot tartani előlem.

– Egy kicsit meg volt szeppenve attól, amit tett, de nem volt oka rá, hogy féljen tőled, fiam.

– Gyere – mondtam –, gyere, és nézd meg a házunkat.

Nem tudom, hogy tetszett–e neki a házunk vagy sem. Azt hiszem, nem tetszett. Körülnézett a szobákban, felvonta a szemöldökét, aztán kiment a terasz melletti szobába. Ellie és Greta ott üldögéltek. Éppen akkor jöttek be odakintről, és Greta válla köré egy skarlátvörös gyapjúköpeny volt félig odakanyarítva. Az anyám mindkettejükre ránézett, ügy állt ott egy percig, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Ellie felugrott, és átszaladt a szobán.

– Ó, Mrs. Rogers – mondta, majd Gretához fordult: – Mike édesanyja eljött hozzánk látogatóba, és megnézni a házunkat. Hát nem kedves? Bemutatom a barátnőmet, Greta Andersent.

És mindkét kezét odanyújtotta, hogy megfogja Anyu kezét, Anyu meg keményen ránézett, majd a válla fölött keményen Gretára pillantott.

– Látom – mondta magában –, látom.

– Mit lát? – kérdezte Ellie.

– Kíváncsi voltam – mondta Anyu. – Kíváncsi voltam, hogy lesz itt az egész mindenség. – Körülnézett. – Igen, finom egy ház. Finomak a függönyök, finomak a székek és finomak a képek.

– Velünk kell teáznia – mondta Ellie.

– Nekem úgy tűnik, már befejeztétek a teázást.

– A teázás olyan dolog, amit soha nem lehet befejezni – mondta Ellie, majd Gretához fordult. – Nem csengetek. Greta, kimennél a konyhába, és főznél egy friss kanna teát?

– Hát persze, édesem – mondta Greta, és ahogy kiment a szobából, éles, szinte ijedt pillantást vetett az anyámra a válla fölött.

Anyám leült.

– Hol a csomagja? – kérdezte Ellie. – Velünk marad? Remélem, igen.

– Nem, lányom, nem maradok. Félóra múlva visszamegyek a vonattal. Csak meg akartalak nézni benneteket. – Aztán sietősen, alighanem azért, hogy kibökje, mielőtt Greta visszajön, hozzátette: – Csak ne aggódj, kedvesem, már elmondtam neki, hogy eljöttél hozzám és leviziteltél.

– Ne haragudj, Mike, hogy nem mondtam el neked – mondta szilárdan Ellie –, de azt gondoltam, talán jobb lesz így.

– Szívjóságból jött el hozzám, azért – mondta anyám. – Jó leányt vettél feleségül, Mike, és csinos is. Igen, nagyon csinos. – Majd alig hallhatóan hozzátette: – Sajnálom.

– Sajnálja – mondta kissé csodálkozva Ellie.

– Sajnálom, hogy azt gondoltam, amit gondoltam – mondta anyám, majd némi erőfeszítéssel hozzátette: – Hát, ahogy mondtad, az anyák már csak ilyenek. De amikor megláttalak, tudtam, hogy szerencsés fiú. Túl szép volt nekem, hogy igaz legyen, bizony, így volt.

– Micsoda szemtelenség – mondtam, de közben mosolyogtam rá. – Mindig is kiváló ízlésem volt.

– Mindig is drága ízlésed volt, úgy értetted – mondta anyám, és a brokátfüggönyökre pillantott.

– Igazából a drága ízlésem nem rontott el – mosolyogtam Ellie–re.

– Néha tetess félre vele egy kis pénzt – mondta Anyu –, az erősíti a jellemet.

– Szó sem lehet róla, hogy erősödjön a jellemem – mondtam. – Az az előnye annak, ha az ember megnősül, hogy a felesége mindent, amit tesz, tökéletesnek tart. Nem így van, Ellie?

Ellie ismét boldog volt. Nevetett, és azt mondta:

– Hát ez még tőled is sok, Mike! Micsoda beképzeltség.

Greta ekkor jött vissza a teáskannával. Kezdetben egy kicsit feszélyezettek voltunk, és éppen kezdtünk feloldódni egy kicsit. Amikor Greta visszajött, a feszélyezettség valahogyan ismét megjelent közöttünk. Anyám Ellie minden erőfeszítésének ellenállt, hogy rábírja, maradjon nálunk éjszakára, és egy idő után Ellie nem erősködött tovább. Ellie–vel együtt lesétáltunk és kikísértük anyámat a fák között kanyargó kocsifelhajtón a kapuig.

– És minek hívjátok? – kérdezte anyám hirtelen.

– Cigánytanyának – mondta Ellie.

– Á – mondta anyám –, igen, errefelé vannak cigányok, ugye?

– Honnan tudtad? – kérdeztem.

– Láttam egyet, amikor jöttem. Furán nézett rám, annyi szent.

– Igazából nincs vele semmi baj – mondtam –, egy kicsit süsü, ez minden.

– Miért mondod, hogy süsü? Fura arcot vágott, amikor rám nézett. Csak nincs valami baja veletek?

– Szerintem semmi igazi – mondta Ellie. –Szerintem csak képzeli az egészet. Hogy mi kitúrtuk a földjéről vagy valami ilyesmi.

– Gondolom, pénzt akar – mondta anyám. –A cigányok már csak ilyenek. Hatalmas felhajtást csinálnak, mondván, hogy így vagy úgy megrövidítették őket, de azonnal elhallgatnak, mihelyst pénz üti a viszkető markukat.

– Nem tetszik szeretni a cigányokat – mondta Ellie.

– Lopós egy banda. Nincs állandó munkájuk, és ragadós a kezük, ha a más tulajdonáról van szó.

– Na mindegy – mondta Ellie –, most már nem aggódunk.

Anyám elköszönt tőlünk, majd megkérdezte: – Ki az a fiatal hölgy, aki veletek lakik?

Ellie elmondta, hogy Greta három évig volt vele a férjhezmenetele előtt, és hogy ha nincs Greta, milyen szörnyű élete lett volna.

– Greta mindent megtett, hogy segítsen nekünk. Csodálatos ember – mondta Ellie. – Nem is tudnám… nem is tudom, hogyan boldogulnék nélküle.

– Veletek él, vagy csak látogatóban van itt?

– Hogy is mondjam – kerülte meg a választ Ellie. – Most… most velünk lakik, mert kificamítottam a bokámat, és kellett valaki, aki ápol. De most már jól vagyok.

– Egy házaspárnak az a legjobb, ha kezdetben maguk vannak – mondta anyám.

A kapuban álltunk és néztük, ahogy anyám elmasírozik.

– Nagyon erős személyisége van – mondta elgondolkodva Ellie.

Mérges voltam Ellie–re, hogy csak kapta magát és megkereste az anyámat, anélkül hogy nekem szólt volna róla. De amikor megfordult és ott állt, azzal a fura kis félig szégyen– **I** lós, félig elégedett kislányos mosolyával, nem tehettem róla, megenyhültem.

– Micsoda álnok kis perszóna vagy te – mondtam.

– Hát – mondta Ellie –, néha muszáj volt, hogy az legyek, tudod.

– Ez olyan, mint egy Shakespeare–darab, amit egyszer láttam. Az egyik iskolában adták elő, ahova jártam. – Zavartan idézni kezdtem: – „Te vagy soron, engem már rászedett."*

– Te mit játszottál, Othellót?

– Nem – mondtam –, én a lány apját játszottam. Gondolom, ezért emlékszem erre a beszédre. Gyakorlatilag ez volt minden, amit mondanom kellett.

– „Te vagy soron, engem már rászedett" – mondta elgondolkodva Ellie. – Amennyire én tudom, az apámat nem is csaptam be. Talán később ezt tettem volna.

– Gondolom, nem nézte volna jó szemmel, hogy hozzám jössz – mondtam. – Semmivel sem jobban, mint a mostohaanyád.

– Nem – mondta Ellie –, nem hinném. Azt hiszem, eléggé konvencionális volt. – Aztán megint rám villantotta a fura, kislányos mosolyát. – Tehát úgy kellett volna tennem, mint

Kardos László fordítása.

Desdemonának, megtéveszteni az apámat és megszökni veled.

– Miért akartál annyira találkozni az anyámmal, Ellie? – kérdeztem kíváncsian.

– Nem is az, hogy annyira akartam vele találkozni – mondta Ellie –, hanem inkább az, hogy szörnyen éreztem magamat, hogy én nem csinálok semmit ezzel kapcsolatban. Nem sokszor hoztad szóba az édesanyádat, de annyit azért leszűrtem belőle, hogy mindig minden tőle telhetőt megtett érted. Mindig kihúzott a csávából, nagyon keményen dolgozott, hogy extra jól iskoláztasson, meg ilyenek. És úgy gondoltam, nagyon gonosz dolog, és a pénzem miatt felfuvalkodott dolog lenne tőlem, ha a közelébe se mennék.

– De hát nem is a te hibád lett volna – mondtam –, hanem az enyém.

– Igen – mondta Ellie. – Megértem, hogy talán nem akartad, hogy elmenjek és találkozzam vele.

– Te azt hiszed, hogy valamilyen kisebbségi komplexusom van az anyámmal kapcsolatban? Ez egyáltalán nem igaz, Ellie. Biztosíthatlak róla, hogy nem. Nem erről volt szó.

– Nem – mondta elgondolkodva Ellie. – Most már tudom. Azért volt, mert nem akartad, hogy mindenféle anyás dolgokat csináljon.

– Anyás dolgokat? – érdeklődtem.

– Hát – mondta Ellie –, azt látom, hogy olyan ember, aki pontosan tudja, mit kellene másoknak csinálniuk, ügy értem, szeretné, ha bizonyosfajta állásokba törekednél.

– Pontosan így van – mondtam. – Biztos állásokba. Meg állapodjak meg.

– Most már nem nagyon számított volna – mondta Ellie. – Szerintem nagyon jó tanács volt. De *neked* soha nem lett volna a megfelelő tanács, Mike. Te nem vagy megállapodós típus. Te nem akarsz biztonságot. Te menni akarsz, látni, csinálni dolgokat – hogy előtted legyen az egész világ.

– Én itt akarok maradni ebben a házban veled – mondtam.

– Egy darabig, talán… És úgy gondolom – úgy gondolom, mindig is vissza akarsz jönni ide. És én is. ügy gondolom, minden évben eljövünk majd ide, és úgy gondolom, itt boldogabbak leszünk, mint bárhol máshol. De te menni is akarsz majd. utazni akarsz, látni, vásárolni. Talán majd kitalálsz új terveket, hogy milyen legyen itt a kert. Talán majd elmegyünk és megnézünk olasz kerteket, japán kerteket, mindenféle festői kerteket.

---

* Kardos László fordítása

– Veled olyan izgalmasnak látszik a világ, Ellie – mondtam. – Ne haragudj, hogy morcos voltam.

– Ó, én nem bánom, hogy morcos voltál. Nem félek tőled. – Majd homlokát ráncolva hozzátette: – Édesanyádnak nem tetszett Greta.

– Greta sok embernek nem tetszik – mondtam.

– Beleértve téged is.

– Ugyan már, Ellie, mindig ezt mondod. Ez nem igaz. Eleinte egy kicsit féltékeny voltam, ez minden. Most már nagyon jól megvagyunk. – És még hozzátettem: – Szerintem talán az van, hogy az embereket eléggé védekező pozícióba kényszeríti.

– Mr. Lippincott sem szereti, ugye? Szerinte túl nagy befolyással van rám – mondta Ellie.

– Tényleg?

– Szeretném tudni, mért kérdezed ezt. Igen, azt hiszem, talán ez a helyzet. De ez csak természetes, hiszen meglehetősen uralkodó természet, nekem meg van valakim, akiben megbízhatok, és akire támaszkodhatom. Valaki, aki kiáll értem.

– És elintézi, hogy minden úgy legyen, ahogy te akarod? – kérdeztem nevetve.

Összekarolva mentünk be a házba. Valami okból mintha sötét lett volna aznap délután. Gondolom, talán azért, mert a nap éppen elhagyta a teraszt, és a sötétség benyomását hagyta maga után.

– Mi a baj, Mike?

– Nem tudom – feleltem. – Csak hirtelen úgy éreztem, mintha valaki átsétált volna a sírom on.

– Egy lúd sétál át a sírodon. Ez az igazi mondás, nem? – kérdezte Ellie.

Greta nem volt sehol. A személyzet azt mondta, elment sétálni.

Most, hogy anyám már mindent tudott a házasságomról, és találkozott Ellie–vel, megtettem azt, amit igazából már régen akartam. Küldtem neki egy nagy csekket. Azt mondtam neki, költözzön egy jobb házba, és vegyen magának még bútort, olyat, amilyet akar. Meg ilyesmiket. Persze, voltak kétségeim afelől, hogy elfogadja–e vagy sem. Nem olyan pénz volt, amiért megdolgoztam, és nem tehettem úgy, mintha az lett volna. Ahogy arra számítottam, félbeszakítva küldte vissza a csekket, mellette egy lefirkantott üzenettel: „Nekem ehhez semmi közöm – írta. – Te sohasem fogsz megváltozni, az ég legyen hozzád irgalmas.” Lecsaptam Ellie elé.

– Most aztán láthatod, hogy milyen az anyám – mondtam. – Gazdag lányt vettem feleségül, és a gazdag feleségem pénzén élek, a házsártos vénasszony meg nem helyesli!

– Ne izgasd magadat – mondta Ellie. – Rengetegen gondolják így. Majd túlteszi magát rajta. Nagyon szeret téged, Mike – tette hozzá.

– És akkor miért akar folyton megváltoztatni? Átgyúrni a *maga* képére. Én én vagyok. Nem vagyok senki más képe. Nem vagyok anyuci kicsi fia, hogy úgy alakítson, ahogy neki tetszik. Én *én* vagyok. Felnőtt. *Én* vagyok.

– Te te vagy – mondta Ellie –, és én szeretlek.

Majd, talán, hogy elterelje a figyelmemet, valami nagyon nyugtalanítót mondott.

– Mit gondolsz – kérdezte – az új inasunkról?

Semmit nem gondoltam róla. Mit kellett volna gondolnom? Ha egyáltalán valamit, akkor azt, hogy inkább ez, mint az előző, aki nem rejtette véka alá a rossz véleményét az alacsony társadalmi státusomról.

– Megjárja – mondtam. – Miért?

– Csak arra gondoltam, hogy talán biztonsági ember.

– Biztonsági ember? Ezt hogy érted?

– Detektív. Gondoltam, hogy talán Andrew bácsi intézte el.

– De hát miért?

– Hát – esetleges emberrablás miatt, gondolom. Tudod, az Államokban általában voltak biztonsági őreink – különösen vidéken.

Egy újabb olyan hátulütője a pénznek, amiről nem tudtam!

– Micsoda förtelmes ötlet!

– Ó, hát nem is tudom… Gondolom, én már megszoktam. Mit számít? Az ember észre sem veszi.

– És a felesége is benne van?

– Szerintem benne kell lennie, habár nagyon jól főz. Szerintem az van, hogy Andrew bácsi, vagy esetleg Stanford Lloyd, amelyiküknek eszébe jutott, megfizette az előzőket, hogy mondjanak fel, és ezeket meg beszervezte, hogy álljanak be a helyükre. Könnyen meg lehetett volna csinálni.

– Anélkül, hogy neked szólnak róla? –kérdeztem még mindig hitetlenkedve.

– Álmukban sem gondolnának arra, hogy szóljanak nekem. Esetleg kivertem volna a balhét. De különben lehet, hogy abszolút tévedésben vagyok felőlük. – Álmodozva folytatta. –Csak arról van szó, hogy az embert elfogja egy bizonyos érzés, ha megszokta, hogy mindig ilyen emberek veszik körül.

– Szegény kis gazdag kislány – mondtam vadul.

Ellie egyáltalán nem bánta.

– Szerintem nagyjából erről van szó – mondta.

– Hogy miket tudok meg rólad állandóan, Ellie – mondtam.

17

Micsoda rejtélyes dolog az alvás. Az ember úgy fekszik le, hogy a feje cigányokkal, egyéb titkos ellenségekkel, a házába telepített detektívekkel van tele, azon aggodalmaskodik, hogy elrabolják meg millió egyéb dolgon; és az álom egy pillanat alatt megszabadítja az egésztől. Nagyon messzire utazik, és nem tudja, merre járt, és mégis, amikor felébred, teljesen új világban találja magát. Nincs aggódás, nincs szorongás. Ehelyett, amikor szeptember 17–én felébredtem, kirobbanóan izgatott voltam.

– Csodálatos nap – mondtam meggyőződéssel magamnak. – Csodálatos egy nap lesz. – És így is gondoltam. Olyan voltam, mint azok az emberek a hirdetésekben, akik azt ajánlgatják, hogy bárhová elmennek és bármit megcsinálnak. Magamban végigfutottam a terveken. Megbeszéltem Phillpot őrnaggyal, hogy egy vidéki házban tartandó kiárusításon találkozunk, innen körülbelül tizenöt mérföldre. Volt ott néhány nagyon szép holmi, és két–három dolgot már meg is jelöltem a katalógusban. Meglehetős izgalomban voltam az egész miatt.

Phillpot nagyon járatos volt a korabeli bútorokban, ezüstben meg ilyesmiben, nem mintha művészi hajlamai lettek volna – teljességgel sportember volt –, hanem azért, mert egyszerűen ismerte őket. Az egész családja ismerte.

Reggeli közben átnéztem a katalógust. Ellie lovaglóruhában jött le. Mostanában a legtöbb délelőtt kilovagolt – néha egyedül, néha Claudiával. Megvolt az az amerikai szokása, hogy reggelire csak kávét ivott meg egy pohár narancslevet, és mást nemigen fogyasztott. Mármost az én gusztusom, most, hogy már semmilyen módon nem kellett korlátoznom, igencsak egy viktoriánus földesúréra hajazott! Szerettem, ha sok–sok meleg étel sorjázik a pohárszéken. Ezen a reggelen vesét ettem, meg kolbászt és szalonnát is. Isteni volt.

– Mit fogsz csinálni, Greta? – kérdeztem. Greta azt mondta, hogy a Market Chadwell–i állomáson találkozik Claudia Hardcastle–lel, és felmennek Londonba a fehér hetek kiárusításra. Megkérdeztem, mi az, hogy fehér hetek.

– Tényleg kell benne lennie valami fehérnek? – kérdeztem.

Greta lenézően elmondta, hogy a fehér hetek azt jelenti, hogy lakástextilből, takarókból, törülközőkből, ágyneműből stb. tartanak kiárusítást. Néhány dologhoz nagyon előnyös áron lehet hozzájutni a Bond Street egyik speciális boltjában, ahonnan küldtek neki egy katalógust.

Azt mondtam Ellie–nek: – Nos, ha Greta Londonba megy, mi lenne, ha kocsival eljönnél, és találkoznánk a George–ban Bartingtonban? Azt mondta az öreg Phillpot, ott nagyon jól főznek. Ő vetette fel, hogy talán te is eljöhetnél. Egy órakor. Keresztülmész Market Chadwellen, és aztán úgy három mérfölddel utána befordulsz. Azt hiszem, kinn is van a cégtáblája.

– Rendben – mondta Ellie. – Ott leszek.

Felsegítettem a lóra, és elporoszkált a fák között. Ellie imádott lovagolni. Általában az egyik kanyargós ösvényen ment fel, aztán le a Dombon, és rendszerint vágtázott egyet, mielőtt hazajött. A kisebbik autót otthagytam Ellie–nek, mert azzal könnyebb parkolni, én meg elvittem a nagy Chryslert. Közvetlenül az árverés kezdete előtt értem Bartington Manorba. Phillpot már ott volt, és foglalt nekem egy helyet.

– Van itt pár finom holmi – mondta. – Egy vagy két jó kép. Egy Romney meg egy Reynolds. Nem tudom, érdekli–e magát?

A fejemet ráztam. Pillanatnyilag az érdeklődésem kizárólag modern művészekre korlátozódott.

– Van itt néhány műkereskedő – folytatta Phillpot –, meg egy pár Londonból. Látja ott azt a sovány, csücsöri szájú férfit? Az Cressington. Eléggé ismert. A feleségét nem hozta el?

– Nem – mondtam –, nem érdeklik túlzottan az árverések. Különben is, nem akartam, hogy ma délelőtt eljöjjön.

– Ó? És miért nem?

– Meglepetés lesz Ellie–nek – mondtam. –Látta a 42–es tételt? – Belepillantott a katalógusba, majd a helyiség túloldalára nézett.

– Hm. Az a papírmasé íróasztal? Igen. Meglehetősen csinos kis darab. A papírmasé egyik legszebb példája, amit életemben láttam. És az íróasztal is ritkaság. Asztalra állítható íródoboz akad bőven. De ez korai darab. Ilyent még nem is láttam ezelőtt.

A kis darab intarziája a windsori kastélyt mintázta, az oldalán meg rózsacsokrok, bogáncsok és négylevelű lóherék voltak.

– Gyönyörű állapotban van – mondta Phillpot. Kíváncsian nézett rám. – Nem gondoltam volna, hogy ez a maga ízlése, de…

– Ó, nem is – mondtam. – Az én ízlésemnek egy kicsit túl virágos, túl hölgyeményes. De Ellie kedveli az ilyesmit. A jövő héten lesz a születésnapja, és ezt akarom adni neki ajándékba. Meglepetésnek. Ezért nem akartam, hogy megtudja, hogy licitálok rá ma. De azt tudom, semmi mást nem adhatnék neki, aminek ennyire örülne. Tényleg meglepetés lesz neki.

Bementünk, leültünk, és az aukció elkezdődött. Ami azt illeti, eléggé felment az ára annak a darabnak, amit én akartam. Mindkét londoni műkereskedő meg volt indulva érte, habár az egyikük olyan gyakorlott és visszafogott volt, hogy az embernek alig tűnt fel a katalógusának szinte észrevehetetlen rezdülése, amit az árverés vezetője igencsak szemmel tartott. Egy faragott Chippendale széket is vettem, mert úgy gondoltam, jól festene a hallunkban, meg rengeteg jó állapotban levő brokátfüggönyt.

– Nos, úgy látom, jól érezte magát – mondta Phillpot, amikor a délelőtti licitálást végeztével felállt. – Akar visszajönni délután?

Megráztam a fejemet.

– Nem, az árverés második felében nincs semmi, amit szeretnék. Főleg hálószobabútorok meg szőnyegek meg ilyesmi.

– Nem, nem is gondoltam, hogy érdekelné. Nos – pillantott az órájára –, jobb lesz, ha igyekszünk. Ellie a George–ban találkozik velünk?

– Igen, ott lesz.

– És… öööö… Miss Andersen?

– Ó, Greta Londonba ment – mondtam. –Fehér hetek vannak, kiárusításra ment. Miss Hardcastle–lel, ha jól tudom.

– Ó, igen, Claudia mondott róla valamit a minap. Fantasztikus, milyen ára van manapság az ágyneműnek meg ilyesminek. Tudja, mibe kerül egy lenvászon párnahuzat? Harmincöt shillingbe. Annak idején hat shillingért vettem őket.

– Nagyon tájékozott a háztartási felszerelések árát illetően – mondtam.

– Hát, hallom, ahogy a feleségem panaszkodik róla – mosolyodott el Phillpot. – Maga majd' kicsattan, Mike. Madarat lehetne magával fogatni.

– Mert sikerült megszereznem a papírmasé íróasztalt – mondtam –, vagy legalábbis részben emiatt. Egyszerűen jókedvűen ébredtem ma reggel. Tudja, vannak napok, amikor egyszerűen úgy látszik, minden rendben van a világban.

– Mm – mondta Phillpot –, legyen óvatos. Erre mondják azt, hogy a vesztét érzi.

– A vesztemet? – kérdeztem. – Ez valami skót dolog, ugye?

– Ez jár a katasztrófa előtt, fiam – mondta Phillpot. – Jobb lesz, ha megfékezi a túláradó örömét.

– Á, én nem hiszek az ilyen buta babonákban – mondtam.

– Meg a cigányok jóslataiban sem, mi?

– Mostanában nem láttuk a cigány asszonyunkat – mondtam. – Vagyis már legalább egy hete.

– Talán most nincs errefelé – mondta Phillpot.

Megkérdezte, elvinném–e a kocsimban, és igent mondtam.

– Nincs értelme két kocsival menni. Visszafelé le tud itt tenni engem, ugye? És mi van Ellie–vel, ő is kocsival jön?

– Igen, a kicsivel.

– Remélem, jó ebédet rittyentenek a George–ban – mondta Phillpot őrnagy. – Éhes vagyok.

– Vásárolt valamit? – kérdeztem. – Annyira izgatott voltam, hogy nem is vettem észre.

– Igen, észnél kell lenni, amikor az ember licitál. Figyelni kell arra, mit csinál a többi licitáló. Nem. Egy–két dologra licitáltam, de nekem minden túl drága volt.

Azt észrevettem, hogy bár Phillpotnak hatalmas földjei voltak a környéken, a tényleges jövedelme nem volt valami sok. Akár szegény embernek is lehetett mondani, habár nagy földesúr volt. Csak úgy tudott volna pénzt költeni, ha eladja a földje jó részét, és ezt meg nem akarta. Imádta a földet.

Amikor megérkeztünk a George–ba, láttuk, hogy már jó sok autó állt ott. Alighanem az aukcióról jöttek az emberek. De Ellie–t nem láttam. Bementem, körülnéztem, hogy nincs–e ott, de még nem futott be. De még csak épp hogy elmúlt egy óra.

Bementünk, és miközben Ellie érkezésére vártunk, ittunk egyet a bárpultnál. Eléggé zsúfolt volt a hely. Benéztem az ebédlőbe, de még tartották a mi asztalunkat. Sok ismerős, helybéli arcot láttam, és az ablak melletti asztalnál egy olyan férfi ült, akinek az arca ismerősnek tűnt. Biztos voltam benne, hogy ismerem, de nem emlékeztem rá, hogy hol találkoztunk. Azt nem gondoltam, hogy idevalósi, mert a ruhája nem olyan volt, amilyet itt hordanak. Persze, annak idején elég sok emberrel összefutottam, és nem valószínű, hogy mindegyikükre könnyen vissza tudnék emlékezni. Amennyire vissza tudtam idézni, az árverésen nem volt ott, habár, fura módon, volt ott egy arc, amiről azt gondoltam, hogy ismerem, de mégsem tudtam elhelyezni. Az arcok elég nehéz eset, hacsak nem tudja az ember felidézni, mikor és hol látta őket.

A George uralkodó istennője, a szokásos affektált Edward stílusú fekete selyemruhájában susogva odalépett hozzám, és megkérdezte:

– Elfoglalná hamarosan az asztalát, Mr. Rogers? Többen várnak már.

– A feleségem pár perc múlva itt lesz – mondtam.

Visszamentem Phillpothoz. Arra gondoltam, Ellie–nek talán defektje volt.

– Jobb lesz, ha bemegyünk – mondtam –, kezdik fölhúzni magukat miatta. Egész tömeg gyűlt össze ma. Attól tartok – tettem hozzá –, Ellie nem a világ legpontosabb embere.

– Ó – mondta a maga régimódi stílusában Phillpot –, a hölgyek súlyt helyeznek rá, hogy megvárakoztassanak minket, ugyebár? Rendben, Mike, ha maga is egyetért. Bemegyünk, és hozzáfogunk az ebédhez.

Bementünk az ebédlőbe, az étlapról húsos–vesés pitét választottunk, és nekikezdtünk.

– Hát ez nem szép Ellie–től – mondtam –, hogy így felültetett minket. – Hozzáfűztem, hogy alighanem azért történt, mert Greta Londonban van. – Tudja, Ellie nagyon hozzá van szokva – magyaráztam –, hogy Greta segít neki betartani a találkozóit, emlékezteti rájuk, időben elindítja meg ilyesmi.

– Nagyon támaszkodik Miss Andersenre?

– Ebben a tekintetben igen – mondtam.

Ettünk tovább, és a húsos–vesés pitéről áttértünk az almás lepényre, aminek a tetején egy gyanús tésztadarab szerénykedett.

– Kíváncsi vagyok, vajon megfeledkezett–e az egészről úgy, ahogy van – mondtam hirtelen.

– Talán jobb lenne, ha hazatelefonálna.

– Igen, azt hiszem, az lesz a legjobb. Kimentem a telefonhoz, és felhívtam a házat. A szakácsnő, Mrs. Carson vette fel.

– Ó, maga az, Mr. Rogers, Mrs. Rogers még nem ért haza.

– Hogy érti azt, hogy még nem ért haza? Honnan haza?

– Még nem jött meg a lovaglásból.

– De hát az reggeli után volt. Az nem lehet, hogy egész délelőtt lovagolt.

– Nem is mondta ezt. Én is arra számítottam, hogy visszajön.

– És miért nem hívott már fel engem, hogy ezt elmondja? – kérdeztem.

– Hát, tudja, nem tudtam volna, hogy hol keressem. Nem tudtam, hová ment, Mr. Rogers.

Megmondtam neki, hogy a George–ban vagyok Bartingtonban, és megadtam neki a számot. Abban a pillanatban hívjon fel, hogy Ellie hazaér, vagy hírt hall róla. Majd visszamentem Phillpothoz. Az arcomról látta, hogy valami nincs rendben.

– Ellie még nem ért haza – mondtam. – Lovagolni ment ma délelőtt. Délelőttönként lovagolni szokott, de általában fél–egy óra hosszára megy el.

– Fiam – mondta kedvesen az őrnagy –, ne kezdjen el aggódni, mielőtt oka lenne rá. A maguk háza nagyon elhagyatott helyen van, tudja. Lehet, hogy lesántult a lova, és gyalog sétál vele haza. Az a sok harasztos meg domb az erdők felett. Ott aztán nemigen talál senkit, akivel üzenetet küldhetné.

– Ha úgy dönt, hogy meggondolja magát és átlovagol valakihez, vagy bármi ilyesmi – mondtam –, idetelefonált volna. Hagyott volna üzenetet nekünk.

– Ej, ne idegeskedjen már – mondta Phillpot. – Szerintem az lesz a legjobb, ha máris indulunk és utánanézünk, mi történt.

Ahogy kimentünk a parkolóba, egy másik kocsi éppen elhajtott. Az a férfi volt, akit már odabent is észrevettem, és hirtelen eszembe jutott, ki is az. Stanford Lloyd, vagy valaki, aki pont úgy néz ki, mint ő. Kíváncsi voltam, vajon mi keresnivalója van itt lent. Lehet, hogy minket jött meglátogatni? Ha igen, fura, hogy nem szólt. Egy nő volt vele a kocsiban, aki Claudia Hardcastle–nek látszott, de hát ő Londonban van, Gretával vásárolnak. Nem tudtam, mit szóljak…

A kocsiban ülve Phillpot egyszer–kétszer rám nézett. Egyszer elkaptam a pillantását, és meglehetősen keserűen azt mondtam:

– Rendben. Azt mondta reggel, hogy a vesztemet érzem.

– Nahát, ne gondoljon még erre. Lehet, hogy leesett és kificamította a bokáját vagy valami ilyesmi. Habár Ellie jó lovas – tette hozzá. – Láttam lovagolni. Nem tartom igazán valószínűnek, hogy baleset történt volna.

Azt mondtam: – Bármikor történhet baleset.

Gyorsan hajtottunk, és végre odaértünk a birtokunk fölötti dombon átvezető úthoz, közben pedig egyre csak körbetekingettünk. Meg–megálltunk, hogy kérdezősködjünk az emberektől. Megállítottunk egy férfit, aki tőzeget ásott, és tőle hallottuk az első hírt.

– Láttam én egy lovat lovas nélkül, abbiza – mondta. – Úgy két órája vagy még korábban. Elkaptam volna, de odébb ügetett, amikor melléje értem. De látni nem láttam senkit.

– Jobb lesz, ha hazamegyünk – javasolta Phillpot –, lehet, hogy ott már kaptak róla hírt.

Hazamentünk, de nem volt semmi hír. Elkaptuk a lovászt, és elküldtük, hogy járja be lóháton a harasztost, és keresse meg Ellie–t. Phillpot hazatelefonált, és ő is elküldte az egyik emberét. Ketten végigmentünk az erdőn átvezető ösvényen, azon, amit Ellie gyakran választott, és a dombokon lyukadtunk ki.

Először nem volt semmi, nem láttunk semmit. Majd végigmentünk az erdő szélén, arrafelé, ahová a többi ösvény is kibukkan és így – megtaláltuk. Mintha egy gyűrött rongycsomót láttunk volna. A ló visszajött, és most ott állt legelészve a ruhacsomó mellett. Rohanni kezdtem. Phillpot gyorsabban követett, mint amit kinéztem volna valakitől az ő korában.

Ott volt – ott hevert egy gyűrött csomóban, fehér arcocskája az ég felé fordulva. Azt mondtam:

– Én nem… nem bírom – és elfordítottam az arcomat.

Phillpot odaért és letérdelt mellé. Majdnem azonnal fel is állt.

– Hívjunk orvost – mondta. – Shaw–t. Ő van legközelebb. De… nem hinném, hogy bármit használna, Mike.

– Úgy érti – meghalt?

– Igen – mondta –, nincs értelme, hogy áltassuk magunkat.

– Ó, istenem! – mondtam, és elfordultam. –Ezt nem tudom elhinni. Ellie nem halhatott meg.

– Jöjjön, igyon belőle – mondta Phillpot. Egy kis lapos palackot vett elő a zsebéből, lecsavarta a kupakját, és odanyújtotta. Jól meghúztam.

– Köszönöm – mondtam.

Majd odaért a lovász, és Phillpot elküldte dr. Shaw–ért.

18

Shaw egy viharvert, öreg Land Roverrel jött fel. Gondolom, ezt a kocsit használta, amikor isten háta mögötti farmokra hívták ki rossz időjárásban. Szinte pillantást sem vetett ránk. Egyenesen Ellie–hez ment, és fölé hajolt. Majd odalépett hozzánk.

– Legalább három–négy órája halott – mondta. – Hogy történt?

Elmondtam neki, hogy délelőtt, ahogy szokott, lovagolni ment a feleségem.

– Ezelőtt érte már baleset lovaglás közben?

– Nem – mondtam –, jó lovas volt.

– Igen, tudom, hogy jó lovas. Magam is láttam párszor, ügy hallottam, gyerekkora óta lovagol. Arra gondoltam, talán nemrégiben baleset érte, és ez talán hatással lehetett az idegeire. Ha a ló megbokrosodott…

– Miért bokrosodott volna meg? Szelíd egy jószág…

– A szóban forgó lóban egy szemernyi indulat sincs – mondta Phillpot őrnagy. – Jó viseletű, nem ideges fajta. Csontja tört Ellie–nek?

– Még nem vizsgáltam meg teljesen, de úgy tűnik, fizikailag semmilyen sérülése sincs. Előfordulhat valamilyen belső sérülés. Lehet, hogy a sokk okozta, feltételezem.

– De hát a sokkba nem lehet belehalni – mondtam.

– Igenis haltak már meg emberek sokktól ezelőtt is. Ha gyenge volt a szíve…

– Amerikában mondták, hogy gyenge a szíve – vagy legalábbis valamennyire gyengélkedik.

– Hm. Én nem sok jelét láttam ennek, amikor megvizsgáltam. De persze EKG–nk nem volt. Mindenesetre, pillanatnyilag nincs értelme ebbe belemenni. Később majd megtudjuk. A vizsgálat után.

Mérlegelő pillantást vetett rám, majd vállon veregetett.

– Maga most menjen haza, és feküdjön le – mondta. – Most maga van sokkos állapotban.

Azon a különös módon, ahogyan vidéken emberek hajlamosak a semmiből materializálódni, eddigre már három–négy ember álldogált a közelünkben. Egy túrázó, aki a főútról jött le, amikor meglátta kis csoportunkat, egy rózsás arcú asszony, aki szerintem az egyik farmra menet vágott át itt, meg egy öreg útkaparó. Valamennyien fel–felkiáltottak és megjegyzéseket fűztek a történtekhez.

– Szegény fiatal hölgy.

– És milyen fiatal, bizony. Levetette a ló, ugye?

– Á, hát a lovakkal sohasem lehet tudni.

– Mrs. Rogers az, ugye, az amerikai hölgy a Tornyosból?

Az öreg útkaparó megvárta, amíg mindenki hangot ad meglepetésének, és csak aztán beszélt. Ő információt adott nekünk. Fejét rázva így szólt:

– Köllött, hogy lássam, mi történt. Köllött, hogy lássam.

Az orvos hirtelen odafordult hozzá.

– Mit látott, mi történt?

– Láttam, hogy egy ló végigvágtat a földeken.

– Azt látta, amikor a hölgy leesett?

– Nem. Nem, azt nem láttam. Az erdő fölött lovagolt, amikor megláttam, osztán hátat fordítottam neki, és törtem a követ az úthoz. Osztán meg patacsattogást hallottam, mire föl-

néztem, és már ott is vágtatott a ló. Azt gondútam, tán leszállt a hölgy, és valahogyan elerresztette a lovat. Nem felém jött, hanem a másik irányba.

– Azt nem látta, hogy a hölgy a földön hever?

– Nem, messzire nem látok jól. A lovat azér' láttam, mert kirajzolódott az égbolt előtt.

– Egyedül lovagolt a hölgy? Volt vele valaki, vagy a közelében?

– Nem volt mellette senki. Nem. Teljesen egyedül volt. Nem túl messze lovagolt el mellettem, amarra ment. Az erdő felé tartott, úgy gondulom. Nem, senkit nem láttam, csak őt meg a lovat.

– Lehet, hogy az a cigány ijesztette meg – mondta a rózsás képű asszony.

Odaperdültem.

– Miféle cigány? Mikor?

– Ó, hát az úgy… úgy három–négy órája lehetett, amikor ma délelőtt végigmentem ezen az úton. ügy háromnegyed tíz felé megláttam azt a cigány asszonyt. Amék a faluban lakik, a kisházakban. Legalábbis úgy gondulom, ő volt az. Nem voltam elég közel hozzá ahhoz, hogy biztosra mondhassam. De errefelé csak ő az, aki veres köpenybe' jár. A fák között ment fölfelé az ösvényen. Valaki aszonta nekem, hogy egyszer szörnyű dolgokat mondott a szegény kis amerikai hölgynek. Hogy megfenyegette. Aszonta neki, hogy valami rossz történik vele, ha nem megy el innen. Igen fenyegetődzött, úgy hallottam.

– A cigány asszony – mondtam. Majd keserűen, és bár csak magamnak szántam, hangosan kimondtam. – A Cigánytanya. Bár sose láttam volna azt a helyet.

HARMADIK KÖNYV

19

I

Egészen rendkívüli, hogy milyen nehezemre esik felidézni, hogy mi történt ezután, ügy értem, hogy mi hogyan következett egymás után. Tudják, egészen addig minden világos volt a fejemben. Voltak némi kétségeim, hogy hol kezdjem, de ez minden. Attól kezdve viszont olyan volt, mintha egy kés sújtott volna le, és kétfelé vágta volna az életemet. Most úgy tűnik nekem, hogy nem voltam felkészülve arra, ami Ellie halálának a pillanata után következett. Kavargó emberek, elemek és események zűrzavara volt ez, ahol én már nem voltam ura semminek. A dolgok nem velem, hanem körülöttem történtek. Ilyen érzésem volt.

Mindenki nagyon kedves volt hozzám. Mintha erre emlékeznék a legjobban. Botladoztam, kóválygogtam, nem tudtam, mitévő legyek. Greta, emlékszem, elemében volt. Megvolt benne az a lenyűgöző erő, amivel a nők képesek szembenézni egy helyzettel és megbirkózni vele. ügy értem, megbirkózni azzal a millió apró, lényegtelen részlettel, amikkel valakinek foglalkoznia kell. Én képtelen lettem volna intézkedni.

Azt hiszem, az első dolog, amire világosan vissza tudok emlékezni azután, hogy elvitték Ellie–t, és én hazamentem – a házunkba – a házba –, az volt, amikor dr. Shaw eljött és beszélt velem. Nem tudom, ez mennyivel volt utána. Halk volt, kedves és ésszerű. Egyszerűen elmagyarázta a dolgokat, világosan és gyengéden.

Intézkedések. Emlékszem, hogy ezt a szót használta, hogy intézkedések. Micsoda gyűlöletes egy szó, és milyen gyűlöletes mindaz, amire vonatkozik. Az életnek azok a dolgai, melyekre nagy szavakat használunk – szerelem – szex – élet – halál – gyűlölet – egyáltalán nem ezek azok, amelyek a létezést kormányozzák. Hanem azok a dolgok, amiket el kell viselni, olyan dolgok, amikre az ember soha nem gondol addig, amíg meg nem történnek vele. Temetkezési vállalkozók, intézkedések, halottkémi vizsgálatok. A személyzet bejön a szobákba, és lehúzzák a rolókat. Miért kell lehúzni a rolókat azért, mert Ellie meghalt? Micsoda ostobaság!

Emlékszem, ezért voltam annyira hálás dr. Shaw–nak. Nagyon kedvesen és értelmesen intézte ezeket a dolgokat, tapintatosan elmagyarázta, miért van szükség bizonyos dolgokra, mint például a halottkémi tárgyalásra. Arra is emlékszem, hogy egészen lassan beszélt, hogy teljesen biztos lehessen benne, hogy felfogtam, amit mond.

II

Nem tudtam, hogy milyen lesz a halottkémi tárgyalás. Még soha nem voltam egyen sem. Furán valószerűtlennek, olyan amatőr dolognak tűnt nekem. A halottkém egy csiptetős szemüveges, akadékoskodó kis ember volt. A tanúvallomásom során agnoszkálnom kellett, elmesélni, hogy utoljára a reggelizőasztalnál láttam Ellie–t, majd azt, hogy elindult a szokásos délelőtti lovaglására, és hogy megegyeztünk, később találkozunk, és együtt ebédelünk. Azt mondtam, hogy teljesen olyan volt, mint máskor, és tökéletes egészségnek örvendett.

Dr. Shaw tanúvallomása nyugodt volt és nyitva hagyta a kérdéseket. Komoly sérülések nem voltak, csupán a kulcscsontja ficamodott ki, és apróbb zúzódásai voltak, amit az okozott, hogy leesett a lóról – nem nagyon komoly természetűek és a halál időpontjában keletkeztek. A jelek szerint Ellie azután, hogy leesett, többet már nem mozdult. A halál, gondolta dr. Shaw, gyakorlatilag azonnal beállt. Konkrétan egyetlen szervet sem ért olyan sérülés, amely halált okozott volna, és semmi más magyarázatot nem tudott adni, mint azt, hogy a sokk következtében beállott szívleállástól halt meg. Amennyire ki tudtam hámozni az orvosi nyelvből, amit használt, Ellie egyszerűen azért halt meg, mert nem vett levegőt – valamiféle fulladástól. A szervei egészségesek voltak, a gyomortartalma normális.

Greta, aki szintén tanúvallomást tett, sokkal erőteljesebben hangsúlyozta, mint korábban dr. Shaw–nak, hogy három–négy évvel ezelőtt Ellie valamilyen szívbántalmaktól szenvedett. Soha semmi konkrétumot nem hallott, de Ellie rokonai időnként megemlítették, hogy gyenge a szíve, és hogy vigyáznia kell, nehogy túlerőltesse magát. Ennél konkrétabb dolgot sohasem hallott.

Majd rátértünk azokra, akik a közelben voltak, vagy ott látták őket a baleset időpontjában. Az első az az öregember volt, aki tőzeget vágott. Látta a hölgyet elhaladni, úgy ötvenméternyire ment el tőle. Az öreg tudta, hogy kicsoda, bár soha nem beszélt vele. Ő volt a hölgy az új házból.

– Látásból ismerte?

– Nem, igazából nem láttam, de a lovat megismertem, uram. Fehér foltja van a csüdjén. Azelőtt Mr. Careyé volt, Shettlegroomból. Mindig azt hallottam, hogy nyugodt, jó magaviseletű ló, éppen megfelel arra, hogy hölgy lovagolja.

– Volt valami gond a lóval, amikor látta? Nem rakoncátlankodott?

– Nem, nagyon nyugodt volt. Szép délelőtt volt.

Nem sok ember járt arrafelé, mondta az öreg. Ő nem sokat látott. Azt a fenyéren átvezető ösvényt nemigen használták, hacsak nem valamelyik tanyára menet, hogy lerövidítsék az utat. Úgy egy mérfölddel odébb egy másik ösvény keresztezte. Egy–két járókelőt látott aznap délelőtt, de nem tűnt fel neki senki. Egy biciklis férfit meg egy gyalogost látott. Túl messze voltak tőle ahhoz, hogy felismerje őket, és ő különben sem vesz észre túl sok mindent. Korábban, még mielőtt a lovagló hölgyet látta volna, az öreg Mrs. Leet látta, vagy legalábbis úgy hiszi. Az ösvényen jött vele szembe, majd elfordult és bement az erdőbe. Mrs. Lee gyakran sétálgatott a fenyéren meg ki–be járt az erdőből.

A halottkém megkérdezte, hogy Mrs. Lee miért nincs ott a bíróságon. Úgy tudta, beidézték. Am azt mondták neki, hogy Mrs. Lee pár napja elment a faluból – senki nem tudta, pontosan mikor. Nem hagyott meg semmilyen címet. Nem is volt szokása, gyakran indult útnak és jött vissza anélkül, hogy bárkinek szólt volna. Szóval ez egyáltalán nem volt szokatlan. Ami azt illeti, néhány falubeli szerint már *az előtt* elment a faluból, hogy a baleset megtörtént. A halottkém megint az öreget kérdezte.

– De maga mégis úgy gondolja, hogy Mrs. Leet látta?

– Meg nem tudnám mondani biztosan. Nem szeretném biztosra mondani. Magas nő volt, hosszú léptekkel ment, és veres köpönyeg volt rajta, amilyet Mrs. Lee viselt néha. De nemigen ügyeltem rá. El voltam foglalva a dogommal. Lehet, hogy ő volt, lehet, hogy valaki más. Ki tudná megmondani?

Ami a továbbiakat illeti, nagyjából–egészéből azt ismételte meg, amit nekünk mondott. Látta a hölgyet a közelben ellovagolni, máskor is gyakran látta. Különösebb ügyet nem vett rá. Később látta, hogy a ló egymagában elővágtatott, ügy nézett ki, mintha valami megijesztette volna, mondta az öreg. – Vagy legalábbis, lehet, hogy így volt. – Nem tudná megmondani, hány órakor volt ez. Lehet, hogy tizenegykor, lehet, hogy korábban. Sokkal később, jóval odébb is látta a lovat. Mintha vissza, az erdő felé ment volna.

Ekkor a halottkém megint engem szólított, és Mrs. Leeről, a Vine Cottage–beli Mrs. Esther Leeről tett fel kérdéseket.

– Maga és a felesége látásból ismerték Mrs. Leet?

– Igen – mondtam –, egész jól.

– Beszéltek is vele?

– Igen, többször is. Vagyis – tettem hozzá – inkább ő beszélt velünk.

– Megfenyegette valaha is magát vagy a feleségét?

Pár pillanatig nem szóltam semmit.

– Bizonyos értelemben igen – mondtam lassan –, de azt sohasem gondoltam volna, hogy…

– Mit nem gondolt volna sohasem?

– Soha nem gondoltam, hogy komolyan gondolja.

– Előfordult, hogy olyasmit mondott, amiből látszott, hogy konkrétan neheztel valami miatt a feleségére?

– Egyszer ezt mondta a feleségem. Azt mondta, az öregasszony valami miatt neheztel rá, de fogalma sem volt róla, hogy miért.

– Előfordult, hogy a felesége bármikor is kiparancsolta volna Mrs. Leet a birtokukról, megfenyegette volna őt vagy bármilyen módon gorombán bánt volna vele?

– Ami erőszakosság volt, az az öregasszony oldalán volt – mondtam.

– Támadt valaha olyan benyomása, hogy Mrs. Lee lelki egyensúlya megingott?

Elgondolkodtam. – Igen – mondtam –, volt ilyen benyomásom. Azt hiszem, meggyőződésévé vált, hogy a föld, amire a házunkat építettük, az övé vagy az ő törzséé vagy hogy is hívják magukat. Szinte megszállottja volt a dolognak. – Lassan hozzáfűztem: – Szerintem egyre romlott az állapota, egyre inkább megszállott lett.

– Értem. Soha nem szállt szembe fizikai erőszakkal a feleségével?

– Nem – mondtam lassan –, nem hinném, hogy ezt tisztességgel állíthatnám. Csak – nos, amolyan cigányos figyelmeztető óbégatás volt. „Balszerencséje lesz, ha itt marad. El lesznek átkozva, ha nem mennek el innen.”

– Említette a halál szót?

– Igen, azt hiszem. Nem vettük komolyan. Legalábbis – javítottam ki magamat –, én nem.

– És maga szerint a felesége igen?

– Attól tartok, néha így volt. Az öregasszony, tudja, nagyon ijesztő tudott lenni. Szerintem igazából nem volt felelős azért, amit mondott vagy csinált.

A tárgyalás azzal zárult, hogy a halottkém két hétre elnapolta az eljárást. Minden arra mutatott, hogy véletlen haláleset történt, de nem volt elégséges bizonyíték arra, hogy mi okozta a balesetet. Addig elnapolja az eljárást, amíg nem hallja Mrs. Lee vallomását.

20

A tárgyalás utáni napon elmentem Phillpot őrnagyhoz, és kerek perec megmondtam neki, hogy a véleményét akarom hallani. Valakit, akit a tőzegvágó öregember Mrs. Leenek gondolt, aznap délelőtt láttak az erdők felé menni.

– Maga ismeri az öregasszonyt – mondtam. – Gondolja, hogy szándékos rosszakaratból képes lett volna balesetet okozni?

– Ezt nem igazán hiszem, Mike – válaszolta.

– Ahhoz, hogy valaki ilyesmit tegyen, nagyon erős indítékra van szükség. Mondjuk, bosszú az embernek okozott valamilyen személyes sérelemért. Valami ilyesmi. És mit ártott neki valaha is Ellie? Semmit.

– Őrültségnek tűnik, tudom. Miért bukkant fel folyton–folyvást a maga idegtépő módján, miért fenyegette Ellie–t, miért mondta neki, hogy menjen el? Mintha valami miatt haragudott volna rá, de hát miért haragudhatott volna? Soha nem látta Ellie–t azelőtt, soha nem találkozott vele. Mi más volt neki Ellie, mint egy vadidegen amerikai? Nincs előtörténetük, nincs közöttük semmi kapcsolat.

– Tudom, tudom – mondta Phillpot. – Nem tehetek róla, Mike, de úgy érzem, van itt valami, amit nem értünk. Nem tudom, mennyit volt Angliában a felesége a házasságkötése előtt. Lakott talán errefelé bármilyen rövid ideig?

– Nem, ebben biztos vagyok. Az egész annyira nehéz. Igazából én nem tudok semmit Ellie–ről. Úgy értem, olyasmiket, hogy kivel találkozott azelőtt, merre járt. Épp hogy csak – találkoztunk. – Erőt vettem magamon, és az őrnagyra pillantottam. – Nem tudja, hogyan esett, hogy találkoztunk, ugye? Nem – folytattam –, száz év alatt sem találná ki, hogyan találkoztunk. – És hirtelen, szinte akaratom ellenére, nevetésben törtem ki. Majd összeszedtem magamat. Éreztem, hogy nagyon közel járok a hisztériához.

Jóságos, türelmes arcán láttam, hogy várja, amíg ismét önmagam leszek. Segítőkész ember volt. Efelől semmi kétség.

– Itt találkoztunk – mondtam. – Itt a Cigánytanyán. Olvastam az árverési hirdetményt a Tornyosról, és végigsétáltam az úton, fel a hegyre, mert kíváncsi lettem a helyre. És akkor láttam meg először. Ott állt, egy fa alatt. Megijesztettem – vagy talán ő ijesztett meg engem. Mindenesetre, így kezdődött az egész. Így esett, hogy idejöttünk lakni erre a nyomorult, elátkozott, balszerencsés helyre.

– Egész idő alatt így érezte? Hogy balszerencsés lesz?

– Nem. Igen. Nem, igazából nem tudom. Soha nem ismertem be. Soha nem akartam beismerni. De szerintem *ő* tudta. Szerintem ő egész idő alatt félt. – Majd lassan azt mondtam: – Szerintem valaki szándékosan rémületben akarta tartani.

Az őrnagy meglehetősen élesen megkérdezte: – Ezzel mit akar mondani? Ki akarta megijeszteni?

– Állítólag a cigány asszony. De valahogyan ebben nem vagyok egészen biztos… Lesben állt Ellie–re várva, és folyton azt mondogatta, hogy balszerencsét hoz rá ez a hely. Hogy el kellene mennie innen.

– Pff! – mondta dühösen. – Bárcsak többet hallottam volna erről. Beszéltem volna az öreg Estherrel. Megmondtam volna neki, hogy ilyet nem csinálhat.

– De miért tette? – kérdeztem. – Mi indította rá?

– Mint oly sok más ember – mondta Phillpot –, szereti fontosnak feltüntetni magát. Szereti óva inteni az embereket, vagy szeret jövendőt mondani és boldog életet jósolni nekik. Szeret úgy tenni, mintha a jövőbe látna.

– Tegyük fel – mondtam lassan –, hogy valaki pénzt adott neki. Azt hallottam, szereti a pénzt.

– Igen, nagyon szereti a pénzt. Ha valaki lefizette – mert erre céloz –, honnan vette ezt az ötletet?

– Keene őrmestertől – mondtam. – Magamtól soha nem jutott volna eszembe.

– Értem – ingatta kétkedően a fejét.

– Nem tudom elhinni – mondta –, hogy szándékosan megpróbálta volna annyira megijeszteni a feleségét, hogy balesetet okozzon.

– Lehet, hogy nem számított halálos balesetre. Lehet, hogy csinált valamit, amivel megijesztette a lovat – mondtam. – Eldurranthatott egy petárdát előtte, vagy meglengethetett egy fehér papírlapot, vagy valami hasonló. Tudja, néha tényleg azt éreztem, valami személyes dolog miatt haragszik Ellie–re, valami olyasmi miatt, amiről én nem tudok.

– Hát ez meglehetős túlzásnak hangzik.

– Ez a hely soha nem volt az övé? – kérdeztem. – Úgy értem, a föld?

– Nem. Az lehet, hogy voltak cigányok, akiket elzavartak a birtokról, alighanem nem is egyszer. A cigányokat folyton elkergetik mindenhonnan, de azt kétlem, hogy egy életen át orrolnának miatta.

– Nem – mondtam –, az tényleg túlzás lenne. De azért arra tényleg kíváncsi vagyok, hogy ha valami okból, amit mi nem ismerünk, lefizették…

– Valami okból, amit nem ismerünk – milyen okból?

Elgondolkodtam néhány pillanatra.

– Minden, amit mondok, túl fantasztikusan fog hangzani. Tegyük fel, hogy mint Keene felvetette, valaki lefizette, hogy azt tegye, amit tett. Mit akart az a valaki? Mondjuk, hogy azt akarta, menjünk el innen. Ellie–re koncentrált, és nem rám, mert én nem félek, Ellie pedig félt. Megijesztette, hogy rávegye – és rajta keresztül mindkettőnket –, hogy elmenjünk innen. Ha ez a helyzet, muszáj, hogy legyen valami oka annak, hogy azt akarja, kerüljön ismét piacra a föld. Valaki, tegyük fel, valamilyen okból szemet vetett a földünkre. – Elhallgattam.

– Logikus felvetés – mondta Phillpot –, de semmi okot nem tudnék találni rá.

– Valami fontos ásványi lelőhely – mondtam –, amiről nem tud senki.

– Hm, kétlem.

– Vagy esetleg valami elásott kincs. Ó, tudom, hogy abszurdnak hangzik. Vagy – nos, mondjuk, például, egy nagy bankrablásból származó zsákmány.

Phillpot még mindig rázta a fejét, de már kevésbé vehemensen.

– Az egyetlen másik javaslat – mondtam –, az, hogy egy lépéssel hátrább lépünk, ahogy éppen most tette. Mrs. Lee mögött ahhoz a személyhez, aki lefizette Mrs. Leet. Az lehetne Ellie valamilyen ismeretlen ellensége.

– De hát senkire nem tud gondolni, akiről ezt valószínűnek tartaná?

– Nem. Ellie idelent nem ismert senkit. Ebben biztos vagyok. Semmi nem fűzte ehhez a helyhez. – Felálltam. – Köszönöm, hogy meghallgatott – mondtam.

– Bárcsak többet tudtam volna segíteni. Kimentem az ajtón, közben az ujjaimmal morzsolgattam azt a holmit, amit a zsebemben hordozta magammal. Majd, hirtelen döntéstől vezérelve sarkon fordultam, és visszamentem a szobába.

– Van valami, amit szeretnék megmutatni magának – mondtam. – Ami azt illeti, éppen le akartam vinni, hogy megmutassam Keene őrmesternek, hogy mit szól hozzá.

Beletúrtam a zsebembe, és előhúztam belőle egy kavicsot, ami nyomtatott betűkkel írt, gyűrött papírba volt csomagolva.

– Ezt ma délelőtt dobták be a reggelizőszobánk ablakán keresztül – mondtam. – Akkor hallottam az üvegcsörömpölést, amikor lefelé jöttem a lépcsőn. Egyszer már dobták be kővel az ablakunkat, nem sokkal azután, hogy idejöttünk. Nem tudom, hogy ez ugyanaz az illető–e vagy sem.

Levettem a kőről a papírt, és átnyújtottam. Mocskos, vastag papírlap volt. Meglehetősen halvány tintával, nyomtatott betűkkel állt rajta valami. Phillpot feltette a szemüvegét, és a papírlap fölé hajolt. Meglehetősen rövid volt rajta az üzenet. Csak annyit mondott: „Egy nő ölte meg a feleségét."

Phillpot felvonta szemöldökét.

– Hát ez rendkívüli – mondta. – Az első üzenetet is nyomtatott betűkkel írták?

– Már nem emlékszem. Csak egy figyelmeztetés volt, hogy menjünk el innen. Mindenesetre, az eléggé valószínűnek látszik, hogy az huligánok műve volt.

– Maga szerint olyasvalaki dobta be, aki tudott valamit?

– Valószínűleg csak az ostoba rosszindulat egy apró megnyilvánulása a névtelen levél műfajában. Falvakban, tudja, sok ilyet lehet kapni.

Az őrnagy visszaadta a papírt.

– De úgy gondolom, helyes volt az ösztöne – mondta –, hogy elvigye Keene őrmesterhez. Ő többet fog tudni ezekről a névtelen dolgokról, mint én.

Keene őrmestert a rendőrségen találtam, és határozottan érdekelte a dolog.

– Fura dolgok folynak errefelé – mondta.

– Maga szerint mit jelent? – kérdeztem.

– Nehezen tudnám megmondani. Lehet, hogy valakiben a rosszindulat odáig fajult, hogy egy bizonyos személyt vádol.

– Feltételezem, lehetséges, hogy Mrs. Leet vádolja?

– Nem, azt nem hiszem, hogy így fogalmazták volna meg. Lehetséges – szeretném hinni, hogy így volt –, hogy valaki látott vagy hallott valamit. Hallott valami zajt vagy egy kiáltást, vagy a ló elvágtatott valaki mellett, és nem sokkal utána láttak egy nőt vagy találkoztak vele. De úgy hangzik, mintha valaki más lett volna, nem a cigány asszony, mert mindenki azt hiszi, ő már amúgy is bele van valahogyan keveredve. Szóval ez valaki másnak hangzik, mintha egy teljesen más nőre gondoltak volna.

– És mi van a cigány asszonnyal? – kérdeztem. – Hallott híreket felőle, megtalálta már?

A rendőr lassan a fejét rázta.

– Tudunk néhány helyről, ahová menni szokott, amikor innen eltűnik. Kelet–Angliában, arrafelé. Barátai voltak az ottani cigány klánban. Azt mondják, nem járt ott, de hát mindenképpen ezt mondanák. Igencsak begombolkoznak, tudja. Jól ismerik látásból arrafelé, de senki nem látta. De különben sem gondolom, hogy egészen Kelet–Angliáig ment volna.

Volt valami különös abban, ahogy ezt mondta.

– Ezt nem egészen értem – mondtam.

– Nézze ezt olyan szemszögből, hogy az asszony meg van ijedve. Jó oka is van rá. Fenyegette a feleségét, ijesztgette, most, mondjuk, hogy balesetet okozott és a maga felesége meghalt. A rendőrség keresi. Az asszony tudja ezt, ezért, hogy úgy mondjam, eltűnik a föld színéről. Igyekszik olyan messzire kerülni tőlünk, amennyire csak tud. De nem akar mutatkozni. Félne attól, hogy tömegközlekedést használjon.

– De azért meg fogja találni? Feltűnő megjelenésű asszony.

– Á, persze, idővel meg fogjuk találni. Ezek a dolgok nem tartanak hosszú ideig. Feltéve persze, hogy *így* történt.

– De maga úgy gondolja, máshogyan.

– Hát, maga tudja, mi járt az eszemben egész idő alatt. Hogy nem fizette–e le valaki, hogy azokat a dolgokat mondja?

– Ekkor viszont még jobban igyekezne elkerülni innen – mutattam rá.

– De így lenne ezzel valaki más is. Erre is gondolnia kell, Mr. Rogers.

– Úgy érti – mondtam lassan –, hogy az a személy, aki lefizette.

– Igen.

– Tegyük fel, hogy… hogy egy nő fizette le.

– És tegyük fel, hogy valaki másnak tudomása van erről. Így aztán névtelen üzeneteket kezdenek küldözgetni. Nem szükségszerű, hogy *szándékosan* akarta, hogy ez történjen. Akármennyire felhergelte is azt a cigány asszonyt, hogy elijessze innen a feleségét, lehet, hogy nem akarta, hogy a dolognak Mrs. Rogers halála legyen a következménye.

– Nem – mondtam. – A halál nem volt szándékos. Csak meg akarta ijeszteni. Megijeszteni a feleségemet, és megijeszteni engem, annyira, hogy elmenjünk innen.

– És most ki fél? Az a nő, aki a balesetet okozta. És az Mrs. Esther Lee. Így aztán majd ki fog pakolni, nem igaz? Elmondja, hogy igazából nem ő tette. Még azt is bevallja majd, hogy fizettek neki érte. És megemlít majd egy nevet. Megmondja, ki fizette le. És ez valakinek nem fog tetszeni, ugyebár, Mr. Rogers?

– Úgy érti, hogy ez az ismeretlen nő, akiből többé–kevésbé kiindultunk, annak ellenére, hogy azt sem tudjuk, létezik–e ilyen személy?

– Férfi vagy nő, valaki lefizette. Nos, ez a valaki nagyon gyorsan el akarja hallgattatni, nem igaz?

– Arra gondol, hogy esetleg meghalt?

– Ez is egy lehetőség, nem? – mondta Keene. Majd hirtelen másra terelte a szót. – Ismeri azt a Hóbortost, Mr. Rogers, ami ott van az erdejük fölött?

– Igen – mondtam –, mi van vele? A feleségemmel rendbe hoztuk és egy kicsit kipofoztuk. Időnként felmentünk oda, de nem túl gyakran. Mostanában egyáltalán nem. Miért?

– Nos, tudja, mindenfelé vizsgálódtunk. Benéztünk ebbe a Hóbortba is. Nem volt kulcsra zárva.

– Nem – mondtam –, soha nem törődtünk vele, hogy kulcsra zárjuk. Semmi értékes dolog nem volt ott, csak pár ócska bútordarab.

– Gondoltuk, hogy talán az öreg Mrs. Lee használta, de nem találtuk benne nyomát. Ezt azonban ott találtuk. Különben is meg akartam mutatni magának. – Kihúzta a fiókot, és elővett belőle egy finom kis cizellált arany öngyújtót. Női öngyújtó volt, és gyémánttal egy monogram volt rajta kirakva. Egy C betű. – Véletlenül nem a feleségéé, mondja?

– Ha C kezdőbetűs, akkor nem Ellie–é – mondta. – Semmi ilyesmije nem volt neki. És nem Miss Andersené sem. Az ő neve Greta.

– Ott volt fenn, ahol valaki elejtette. Nagyon puccos darab – nem két fillér volt.

– C – ismételtem meg elgondolkodva a kezdőbetűt. – Senki C betűvel kezdődő nevű nem jut eszembe, aki nálunk lett volna, kivéve Corát – mondtam. – A feleségem mostohaanyja, de róla igazából nem tudom elképzelni, hogy felkepeszt azon a sűrűn benőtt ösvényen a Hóborthoz. És különben is, már hosszabb ideje nem járt nálunk. Körülbelül egy hónapja. Nem hinném, hogy láttam, hogy ezt az öngyújtót használta volna. De lehet, hogy nem is vettem volna észre – mondtam. – Miss Andersen talán tudja.

– Nos, vigye magával, és mutassa meg neki.

– Rendben. De akkor is, fura, hogy mi sohasem láttuk, amikor mostanában a Hóbortban voltunk. Nincs ott olyan sok holmi. Az ilyesmit észreveszi az ember, ha a padlón hever – a padlón volt?

– Igen, mindjárt a dívány mellett. De persze, akárki használhatta a Hóbortot. Alkalmatos egy hely, tudja, egy szerelmespárnak, hogy ott bármikor találkozhassanak. Az idevalósiakról beszélek. De nekik nemigen lenne ilyesfajta drága holmijuk.

– Ott van aztán még Claudia Hardcastle – mondtam –, de kétlem, hogy neki ilyen flancos cucca lenne. És mit keresne ő a Hóbortban?

– Meglehetősen jó barátságban volt a feleségével, ugye?

– Igen – mondtam –, azt hiszem, itt lenn ő volt Ellie legjobb barátnője. És ő tudná, hogy nem bánjuk, ha bármikor használja a Hóbortot.

– Á – mondta Keene őrmester.

Kemény pillantást vetettem rá. – Csak nem gondolja, hogy Claudia Hardcastle Ellie ellensége volt, ugye, nem? Az abszurd lenne.

– Nem látszik rá semmi ok, hogy miért is lenne az, egyetértek, de hát a hölgyekkel sohasem lehet tudni.

– Gondolom… – kezdtem bele, de aztán elhallgattam, mert rájöttem, hogy amit mondandó voltam, meglehetősen különösen hangozhat.

– Igen, Mr. Rogers?

– Úgy tudom, Claudia Hardcastle annak idején egy amerikaihoz ment feleségül – egy Lloyd nevű amerikaihoz. Na mármost, a feleségem vagyonának egyik fő gondnoka Amerikában Stanford Lloyd. De biztosan több száz Lloyd nevű ember létezik, és csak a véletlen műve, ha ugyanarról az emberről van szó. És mi köze lenne az egészhez?

– Nem tűnik valószínűnek. De persze… – harapta el a szót.

– A fura dolog az, hogy szerintem Stanford Lloydot láttam aznap – a baleset napján – odalenn. A George–ban ebédelt Bartingtonban…

– És magukat nem látogatta meg?

A fejemet ráztam.

– Egy olyan valakivel volt, aki meglehetősen hasonlított Miss Hardcastle–re. De alighanem csak összetévesztettem valakivel. Gondolom, azt tudja, hogy a kisasszony bátyja építette a házunkat?

– És mutatott a hölgy érdeklődést a ház iránt?

– Nem – mondtam –, azt hiszem, nem tetszik neki a bátyja–féle építészet. – Majd felálltam. –Nos, nem tartom fel tovább. Próbálja megtalálni a cigány asszonyt.

– Szüntelenül keresni fogjuk, csak ennyit mondhatok. A halottkém is szeretne vele beszélni.

Elköszöntem, és kiléptem a rendőrségről. Azon a különös módon, ahogyan az gyakran megtörténik, amikor hirtelen összefut az ember azzal, akiről az imént beszélt, Claudia Hardcastle éppen akkor jött ki a postáról, amikor elmentem előtte. Mindketten megálltunk. Enyhe feszélyezettséggel, ami akkor fogja el az embert, ha friss veszteségét gyászolóval találkozik, azt mondta:

– Rettenetesen sajnálom, ami Ellie–vel történt, Mike. Többet nem is mondok. Rettenetes, amikor az emberek mindenfélét mondanak. De ennyit – csak ennyit muszáj volt mondanom.

– Tudom – mondtam. – Maga nagyon kedves volt Ellie–hez. Hála magának, otthon érezte itt magát. Hálás vagyok érte.

– Van valami, amit meg akartam kérdezni magától, és úgy gondoltam, jobb, ha most teszem meg, még mielőtt elutazik Amerikába, úgy hallom, hamarosan odautazik.

– Mihelyst tudok. Sok elintéznivalóm van ott.

– Csak annyi, hogy… ha *esetleg* el akarná adni a házát, úgy gondoltam, ezt még az utazása előtt szeretné elindítani… És ha igen – ha igen, akkor szeretném, ha elővásárlási jogot adna nekem.

Rámeredtem. Ez tényleg meglepett. Mindenre számítottam, csak erre nem.

– Úgy érti, hogy szeretné megvenni? Azt hittem, nem is kedveli ezt a fajta építészetet.

– Rudolf bátyám azt mondta, ez a legjobb műve. Gondolom, ő csak tudja, úgy számolom, biztosan nagyon magas árat kér érte, de meg tudnám fizetni. Igen, szeretném, ha az enyém lenne.

Nem tehetek róla, furcsállottam a dolgot. Soha a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta a házunk iránt, amikor eljött hozzánk. Kíváncsi voltam, már nem először, hogy vajon igazából milyen a kapcsolata a féltestvérével. Valóban annyira odavolt érte? Néha szinte azt gondoltam, hogy nem is szereti, sőt talán gyűlöli. Mindenesetre nagyon különös volt, ahogy Santonixról beszélt. Bármik legyenek is a valóságos érzései, a fickó valamit *jelentett* neki. Valami fontosat. Lassan megráztam a fejemet.

– Ertem, hogy arra gondol, hogy Ellie halála miatt talán el akarom adni a házat és elmegyek innen – mondtam. – De ami azt illeti, egyáltalán nem ez a helyzet. Itt éltünk és itt voltunk boldogok, és ez az a hely, ahol legjobban tudok emlékezni rá. *Nem fogom eladni a Cigánytangát*– nem én, semmilyen megfontolásból! Ebben egészen biztos lehet.

A pillantásunk találkozott. Olyan volt, mintha birokra keltünk volna egymással. Aztán lesütötte a szemét.

Összeszedtem minden bátorságomat, és megszólaltam.

– Semmi közöm hozzá, de maga azelőtt férjnél volt. Nem Stanford Lloydnak hívták a férjét?

Egy másodpercig némán bámult rám. Majd nyersen kibökte:

– De igen – mondta, és elfordult.

21

Zűrzavar – ahogy visszatekintek, csupán erre emlékszem. Újságírók kérdéseket tesznek fel – interjúkat kérnek – levelek és táviratok özöne – Greta intéz mindent…

Az első valóban meghökkentő dolog az volt, hogy feltételezésünkkel ellentétben Ellie családja nem volt Amerikában. Megdöbbenve hallottuk, hogy a valóságban legtöbbjük Angliában volt. Az talán még érthető volt, hogy Cora van Stuyvesant itt volt. Nagyon nyughatatlan nő volt, folyton ide–oda cikázott Európán keresztül, Olaszországba, Párizsba, Londonba, aztán megint vissza Amerikába, Palm Beachre, ki a ranchre Nyugaton; hol itt, hol ott, mindenhol. Ami Ellie halálának a napját illeti, valójában még ötvenmérföldnyire sem volt tőlünk, és azt a szeszélyét kergette, hogy legyen háza Angliában. Két–három napra ruccant át Londonba, ahol új ingatlanügynököknek adott új megbízásai alapján azon a bizonyos napon is a vidéket járta, és vagy fél tucat ingatlant nézett meg.

Kiderült, hogy Stanford Lloyd ugyanazzal a géppel repült át egy állítólagos üzleti tárgyalásra Londonban. Ezek az emberek nem az Egyesült Államokba küldött táviratainkból értesültek Ellie haláláról, hanem a nyilvános sajtóból.

Csúnya civakodás kerekedett abból, hogy hol legyen Ellie eltemetve. Én természetesnek vettem, hogy itt legyen eltemetve, ahol meghalt. Itt, ahol ő és én éltünk.

Ám Ellie családja ezt hevesen ellenezte. Amerikába akarták vitetni a holttestet, hogy az őseivel legyen eltemetve. Ahol a nagyapja, az apja, az anyja és a többiek nyugodtak. Gondolom, ez igazából természetes kívánság, ha az ember jobban belegondol.

Andrew Lippincott jött le, hogy beszéljen velem erről. Ésszerű módon tárta elém a dolgot.

– Soha nem hagyott semmilyen utasítást arra nézve, hogy hol kívánta eltemettetni magát – mutatott rá.

– De miért hagyott volna? – vágtam rá hevesen. – Hány éves is volt… huszonegy? Az ember huszonegy éves korában nem gondol rá, hogy meg fog halni. Nem kezd el azon gondolkodni, hogyan is akarja, hogy eltemessék. Ha egyáltalán gondoltunk volna rá, azt tételeztük volna fel, hogy együtt leszünk eltemetve, még ha nem is egy időben halunk meg. De ki gondol a halálra az élete kellős közepén?

– Nagyon is jogos észrevétel – mondta Mr. Lippincott. Majd azt mondta: – Attól tartok, magának is Amerikába kell jönnie, tudja. Rengeteg üzleti ügy van, amivel foglalkoznia kell.

– Miféle üzleti ügyek? Mi közöm nekem az üzlethez?

– Nagyon is sok – mondta. – Tisztában van vele, hogy a végrendelet értelmében maga a fő örökös?

– Úgy érti, mert én vagyok Ellie legközelebbi hozzátartozója vagy ilyesmi?

– Nem. A végrendelete szerint.

– Nem is tudtam, hogy hagyott végrendeletet.

– Ó, igen – mondta Mr. Lippincott. – Ellie pedáns kis üzletasszony volt. Muszáj volt neki, tudja. Ebben nőtt fel. Csinált egy végrendeletet, amikor nagykorú lett, és szinte rögtön azután, hogy férjhez ment. A londoni ügyvédjénél volt letétbe helyezve azzal az utasítással, hogy egy példányt küldjenek belőle nekem. – Habozott, majd így szólt: – Ha tényleg eljön az Államokba, amit én nagyon tanácsolok, azt is gondolom, hogy az ügyeit helyezze egy ottani tekintélyes ügyvéd kezébe.

– Miért?

– Mert egy hatalmas vagyon, nagy mennyiségű ingatlan, részvény és különböző iparágakban levő döntő érdekeltségei miatt szüksége lesz a gyakorlati tanácsra.

– Nekem nincs meg a képzettségem ahhoz, hogy ezzel foglalkozzam – mondtam. – Tényleg nincs.

– Ezt teljesen megértem – mondta Mr. Lippincott.

– Nem helyezhetném az egészet a maga kezébe?

– Megtehetné.

– Hát akkor, miért is ne?

– Ennek ellenére az a véleményem, hogy külön képviseletre lenne szüksége. Én már képviselem a család néhány tagját, és felmerülhet az összeférhetetlenség kérdése. Ha rám bízza a dolgot, gondoskodom róla, hogy az érdekeinek a védelmét egy minden tekintetben rátermett ügyvéd lássa el.

– Köszönöm szépen – mondtam –, ez nagyon kedves magától.

– Ha lehetek egy kissé indiszkrét – mondta feszengve, és nekem igencsak kedvemre volt a gondolat, hogy Lippincott indiszkrét.

– Igen? – mondtam.

– Azt tanácsolnám, hogy legyen nagyon óvatos bármivel, amit aláír. Minden üzleti dokumentummal. Mielőtt bármit aláír, olvassa el gondosan és alaposan.

– Vajon mond–e nekem bármit is egy olyan dokumentum, amiről beszél, ha tényleg elolvasom?

– Ha nem teljesen világos magának, át fogja adni a jogi tanácsadójának.

– Maga most figyelmeztet engem valamire vagy valakire? – kérdeztem hirtelen felcsillanó érdeklődéssel.

– Egyáltalán nem helyénvaló egy ilyen kérdésre válaszolnom – mondta Mr. Lippincott. – Csupán a következőt jegyezném meg. Ahol nagy pénzösszegekről van szó, egyáltalán *senkiben* nem tanácsos megbízni.

Szóval *tényleg* figyelmeztetni akart valakire, de nevet nem szándékozott mondani. Ezt megértettem. Vajon Corára? Vagy Stanford Lloydra gyanakodott – talán már régóta –, arra a pirospozsgás, joviális bankárra, aki nemrégiben járt ideát „üzleti ügyben”? Vagy talán Frank bácsi lenne az, aki megkörnyékezne valamilyen teljességgel hihető dokumentummal? Lelki szemeimmel hirtelen megláttam magamat, a szerencsétlen, ártatlan suttyót, amint ott úszom a tóban az ártó szándékú, ám álságosán baráti mosollyal közeledő krokodilok között.

– A világ – mondta Mr. Lippincott – nagyon gonosz hely.

Talán butaság volt ezt mondani, de hirtelen kiszaladt belőlem egy kérdés.

– Van valaki, aki hasznot húz Ellie halálából? – kérdeztem.

Fürkész pillantást vetett rám.

– Ez nagyon különös kérdés. Miért kérdezi?

– Nem tudom – mondtam –, csak úgy eszembe jutott.

– Maga jár jól – mondta.

– Hát persze – mondtam. – Ez magától értetődik. Igazából úgy értettem – van–e még valaki, aki jól jár?

Mr. Lippincott meglehetősen hosszú ideig hallgatott.

– Ha úgy érti – mondta –, hogy a Fenella végrendelete szerint rájuk hagyott örökséggel jól járnak–e bizonyos személyek, ez csekély mértékben így van. Néhány öreg cseléd, egy öreg nevelőnő, egy–két jótékonysági intézmény, de semmi különösebben jelentős. Van egy rendelkezés Miss Anderson javára, de nem valami nagy, mert, amint azt bizonyára tudja, korábban már Miss Anderson nevére íratott egy igen jelentékeny összeget.

Bólintottam. Ellie elmondta, hogy ezt fogja csinálni.

– Maga volt a férje. Más közeli rokona nem volt. De feltételezem, hogy a kérdése nem konkrétan erre vonatkozott.

– Igazából nem is tudom, hogyan is értettem – mondtam. – Mindenesetre, Mr. Lippincott, így vagy úgy, de sikerült elültetnie bennem a gyanakvást. Azt nem tudom, hogy kire vagy miért gyanakszom. Csak – nos, gyanakszom. Nem értek a pénzügyekhez – tettem hozzá.

– Hát nem, ez teljesen világos. Csak annyit mondanék, hogy nincs semmilyen konkrét tudomásom, semmilyen konkrét gyanúm. Egy halálesetnél általában elszámolnak az illető ügyeivel. Lehet, hogy ez hamar lezajlik, vagy lehet, hogy évekig fog tartani.

– Vagyis igazából úgy érti, hogy a többiek között lehetnek olyanok, akik majd megpróbálkoznak pár trükkel, és jól összekutyulják a dolgokat. Mondjuk, megpróbálnak aláíratni velem mentesítéseket, vagy hogy is hívják őket.

– Ha Fenella ügyei nem voltak, fogalmazzunk így, olyan egészséges állapotban, amelyben lenniük kellett volna, nos, igen, ebben az esetben korai halála esetleg, mondjuk így, szerencsés lehet valakinek, neveket nem mondunk, valakinek, aki esetleg könnyebben el tudja tüntetni a nyomait, ha egy olyan, ha szabad így mondanom, eléggé egyszerű személylyel kell számolnia, mint maga. Eddig elmegyek, de többet nem kívánok a dologról mondani. Nem lenne méltányos, ha ezt tenném.

Egyszerű gyászszertartás volt a kis templomban. Ha megtehettem volna, távol maradtam volna, utáltam mindenkit, akik a templom előtt felsorakoztak és engem bámultak. Kíváncsi szemekkel. Greta rángatott végig az egészen. Szerintem eddig észre sem vettem, hogy milyen erős, megbízható ember. Ő intézkedett, megrendelte a virágokat, mindent elintézett. Most már jobban értettem, hogyan alakult úgy, hogy Ellie annyira támaszkodott Gretára. A világban nem sok Greta akad.

Az emberek a templomban főleg környékbeliek voltak – még olyanok is, akiket nem is ismertünk. De feltűnt nekem egy arc, amelyet már láttam azelőtt, de abban a pillanatban nem tudtam hová tenni. Amikor hazaértem, Carson szólt, hogy egy úr várakozik a szalonban, aki beszélni szeretne velem.

– Ma nem akarok látni senkit. Küldje el. Be sem kellett volna engednie!

– Elnézést kérek, uram. Azt mondta, rokon.

– Rokon?

Hirtelen eszembe jutott a férfi, akit a templomban láttam.

Carson egy névjegyet adott át nekem.

Az első pillanatban egyáltalán semmit nem jelentett nekem. Mr. William R. Pardoe. Megfordítottam és megráztam a fejemet. Majd odaadtam Gretának.

– Véletlenül nem tudod, ki ez? – kérdeztem. – Az arca ismerősnek tűnt, de nem tudtam, hová tegyem. Talán Ellie valamelyik barátja.

Greta átvettem tőlem, és ránézett. Majd így szólt:

– Na persze.

– Ki az?

– Reuben bácsi. Emlékszel. Ellie unokatestvére. Biztosan beszélt neked róla, ugye?

Eszembe jutott, miért tűnt olyan ismerősnek az arc. Ellie budoárjában sok rokonáról volt fénykép mindenfelé a szobában. Ezért volt olyan ismerős az arc. Ezelőtt csak fényképen láttam.

– Megyek – mondtam.

Kimentem a szóból a szalonba. Mr. Pardoe felállt, és azt mondta:

– Michael Rogers? Maga talán nem ismeri a nevemet, de a felesége az unokatestvérem volt. Mindig Reuben bácsinak hívott, de mi ketten nem találkoztunk, tudom. Most vagyok először ideát, mióta összeházasodtak.

– Természetesen tudom, ki ön – mondtam.

Nem is tudom, hogyan mondjam el, milyen volt Reuben Pardoe. Tagbaszakadt férfi volt, nagy, széles arcán szórakozott kifejezés ült, mintha valami másra gondolt volna. De ha az ember pár percig beszélgetett vele, az a benyomása támadt, hogy jobban képben van, mint az ember gondolná.

– Mondanom sem kell, mennyire megdöbbentett és lesújtott Ellie halálhíre – mondta.

– Hagyjuk ezt – mondtam. – Nem tudok beszélni róla.

– Nem, nem, ezt megértem.

Bizonyos értelemben rokonszenves személyisége volt, ám mégis volt benne valami, amitől kissé kellemetlenül éreztem magamat. Amikor Greta bejött, így szóltam:

– Ismeri Miss Andersent?

– Hát persze – mondta –, hogy van, Greta?

– Nem túl rosszul – mondta Greta. – Mióta van ideát?

– Csak egy–két hete. Utazgatok.

Ekkor villant az eszembe. Hirtelen közbevágtam. – Láttam magát a minap.

– Tényleg? Hol?

– Egy árverésen egy Bartington Manor nevű helyen.

– Most már emlékszem – mondta –, igen, igen, azt hiszem, emlékszem az arcára. Egy hatvan év körüli, barna, bajuszos férfival volt.

– Igen – mondtam. – Bizonyos Phillpot őrnaggyal.

– Úgy tűnt, hogy jó hangulatban vannak – mondta. – Mindketten.

– Soha jobban – mondtam, majd megismételtem azzal a fura csodálkozással, amelyet mindig éreztem: – Soha jobban.

– Hát persze – akkor még nem tudták, mi történt. A baleset napján volt, ugye?

– Igen, Ellie–t vártuk, hogy velünk ebédeljen.

– Tragikus – mondta Reuben bácsi. – Valóban tragikus…

– Fogalmam sem volt róla – mondtam –, hogy Angliában van. Maga szerint Ellie–nek volt? – hallgattam el, várva, hogy mit fog mondani.

– Nem – mondta –, nem írtam neki. Ami azt illeti, nem is tudtam, mennyi időm lesz majd ideát, de hamarabb elintéztem a dolgomat, mint amire számítottam, és azon gondolkodtam, hogy az árverés után vajon lesz–e annyi időm, hogy átjöjjek meglátogatni magukat.

– Üzleti ügyben jött át az Államokból? –kérdeztem.

– Nos, részben igen, részben nem. Cora tanácsot kért tőlem egy–két ügyben. Az egyik arra a házra vonatkozott, amit meg akar venni.

Ekkor mondta el, hogy hol szállt meg Cora Angliában. Ismét azt mondtam:

– Nem is tudtuk.

– Ami azt illeti, aznap nem is messze szállt meg innen – mondta.

– A közelben? Egy szállodában?

– Nem, egy barátjánál szállt meg.

– Nem is tudtam, hogy vannak barátai az országnak ebben a részében.

– Egy nő… hogy is hívják? Hard… valami. Hardcastle.

– Claudia Hardcastle? – lepődtem meg.

– Igen. Nagy barátnők voltak Corával. Cora jól ismerte, amikor Claudia Amerikában lakott. Nem tudta?

– Én nagyon keveset tudok – mondtam. –Nagyon keveset tudok a családról.

Gretára néztem.

– Te tudtad, hogy Cora ismerte Claudia Hardcastle–t?

– Szerintem soha nem hallottam, hogy említette volna – mondta Greta. – Szóval ezért nem jött el aznap Claudia.

– Ja, persze – mondtam –, úgy volt, hogy veled megy vásárolni Londonba. A Market Chadwell–i állomáson kellett volna találkoznotok…

– Igen – és nem volt ott. Azután hívta fel a házat, hogy én már eljöttem. Azt mondta, váratlanul beesett hozzá egy amerikai látogató, és nem tud eljönni otthonról.

– Kíváncsi vagyok – mondtam –, hogy az a látogató vajon lehetett–e Cora.

– Nyilvánvaló – mondta Reuben Pardoe. Megrázta a fejét. – Ez az egész olyan zavarosnak tűnik – mondta. Majd folytatta: – Úgy hallom, a halottkémi tárgyalást elnapolták.

– Igen – mondtam. Kiitta a poharát, és felállt.

– Nem is zavarom tovább – mondta. – Ha bármit tudok tenni önért, a Majestic Hotelben szálltam meg Market Chadwellben.

Mondtam, hogy attól tartok, nem tud értem tenni semmit, és köszönetet mondtam neki. Amikor elment, Greta azt mondta:

– Kíváncsi vagyok, mit akar. Miért jött át? –Majd élesen hozzátette: – Bárcsak mind visszamennének oda, ahová valók.

– Kíváncsi vagyok, vajon tényleg Stanford Lloydot láttam–e a George–ban – egy futó pillantás erejéig.

– Azt mondtad, hogy akivel volt, Claudiára hasonlított, tehát valószínűleg ő volt az. Talán azért ugrott be, hogy *vele* találkozzon, Reuben meg azért jött, hogy Corával találkozzon – micsoda felfordulás!

– Nem tetszik ez nekem… hogy mind errefelé kóválygotak aznap.

Greta erre azt mondta, az ilyesmi gyakran megtörténik – mint rendesen, most is vidoran és józanul fogta fel a dolgot.

22

I

Több tennivalóm nem akadt a Cigánytanyán. Gretára bíztam a házat, én pedig elhajóztam New Yorkba, hogy ott elvarrjam a szálakat, és részt vegyek azon, amiről némi rettegéssel úgy gondoltam, Ellie elborzasztóan csicsás gyászszertartása lesz.

– A dzsungelbe indulsz – figyelmeztetett Greta. – Vigyázz magadra. Ne hagyd, hogy elevenen megnyúzzanak.

Ebben igaza lett. *Tényleg* egy dzsungel volt. Megéreztem, mihelyst megérkeztem. Én nemigen értek a dzsungelekhez – legalábbis az effajtákhoz nem. Nem az én súlycsoportomba kerültem, és ezzel tisztában is voltam. Nem a vadász voltam, rám vadásztak. Körülöttem mindenfelé olyan emberek voltak az aljnövényzetben, akik rám lőttek. Gondolom, néha csak beképzeltem dolgokat. Néha a gyanúim beigazolódtak. Emlékszem rá, amikor elmentem ahhoz az ügyvédhez, akit Mr. Lippincott prezentált nekem (egy rendkívül sima modorú ember, aki nagyjából úgy kezelt, ahogy egy körzeti orvos bánt volna velem, ha egészségügyről lett volna szó). Korábban azt a tanácsot kaptam, hogy szabaduljak meg bizonyos bányaérdekeltségektől, amelyekre a jogcím nem volt egészen világos.

Megkérdezte, hogy ki mondta ezt nekem, és mondtam, hogy Stanford Lloyd.

– Nos, ennek utána kell néznünk – mondta. – Az olyan ember, mint Mr. Lloyd csak tudja.

Később azt mondta nekem:

– Nincsen semmi baj a jogcímével, és egyáltalán semmi értelme nincs, hogy lóhalálában eladja a földet, ahogy, úgy látom, Mr. Lloyd tanácsolta magának. Tartsa csak meg.

Ekkor támadt az az érzésem, hogy igazam volt, ezek tényleg mind engem akarnak levadászni. Tudták, hogy milyen tökfilkó vagyok, ha pénzügyekről van szó.

A temetés pazar volt, és szerintem borzalmas. Arannyal futtatott, ahogy számítottam. A temetőben virágözön, maga a temető olyan, mint egy közpark, és a tehetős gyász kifejezése márványban megszoborva. Ellie utálta volna, ebben biztos voltam. De hát, úgy gondolom, a családjának is volt bizonyos joga hozzá.

Négy nappal azután, hogy megérkeztem New Yorkba, híreket kaptam Kingston Bishopból.

Az öreg Mrs. Lee holttestét megtalálták a használaton kívüli kőbányában a hegy túloldalán. Már néhány napja halott volt. Azon a helyen történtek már balesetek, és beszéltek is róla, hogy be kellene keríteni – de semmi nem történt. Halálos balesetnek nyilvánították, és ismét javasolták a helyi tanácsnak, hogy kerítse be a kőbányát. Mrs. Lee házikójában mintegy háromszáz fontot találtak a padlódeszkák alatt, egyfontos címletekben.

Phillpot őrnagy egy utóiratban hozzátette: – Bizonyos vagyok benne, hogy sajnálattal hallja, hogy Claudia Hardcastle–t tegnap vadászat közben ledobta a lova, és meg is halt.

Claudia – meghalt? Hát ezt nem hittem el! Alaposan fejbe kólintott a dolog. Két héten belül két ember halt meg lovasbalesetben. Szinte elképzelhetetlen véletlennek tűnt.

II

Nem akarok sokat foglalkozni a New Yorkban töltött időmmel. Idegen voltam, idegen légkörben. Egész idő alatt azt éreztem, hogy vigyáznom kell, mit mondok, és mit csinálok. Az az Ellie, akit én ismertem, az az Ellie, aki csakis hozzám tartozott, nem volt ott. Most már csak egy amerikai lánynak láttam, egy nagy vagyon örökösnőjének, akit körülvettek a barátai, ismerősei és távoli rokonai, egy olyan család tagjának, akik öt generáció óta éltek ott. Ellie úgy jött onnan, mint egy üstökös, amely látogatást tett az én területemen.

Most visszatért, hogy az övéivel legyen eltemetve, vissza oda, ahol az ő otthona volt. Örültem, hogy így történt. Nem éreztem volna jól magamat, ha ott nyugszik a csinos kis temetőben a falu szélén, a fenyőerdő lábánál. Nem, nem éreztem volna jól magamat.

– Menj vissza oda, ahova tartozol, Ellie – mondtam magamban.

Időről időre eszembe jutott az a fülbemászó kis dallam, amit a gitárjával szokott énekelgetni. Emlékeztem rá, ahogyan a húrokat pengette az ujjaival,

Ahány nappal, annyi éj
Szül olyat, ki élvnek él.

és arra gondoltam: – Milyen igaz volt ez rád. Téged a sorsod élvre, örömre szánt. Örömre szánt ott, a Cigánytanyán. Csak nem tartott valami sokáig. És most már vége. Visszajöttél ide, ahol talán nem volt sok öröm, ahol nem voltál boldog. A tieid között vagy.

Hirtelen az villant az eszembe, hogy vajon *én* hol leszek, amikor az én órám üt. A Cigánytanyán? Meglehet. Anyám majd eljön, és elkísér utolsó utamra – ha addigra már meg nem hal ő is. De nem tudtam elképzelni, hogy anyám meghal. Sokkal könnyebb volt elgondolnom a saját magam halálát. Igen, eljön és elkísér az utolsó utamra. Talán megenyhül arcán a szigorú kifejezés. Elfordítottam róla a gondolataimat. Nem akartam rá gondolni. Nem akartam a közelébe menni, még csak látni sem. Ez utóbbi nem teljesen igaz. Nem *őt* nem akartam látni. Anyámmal mindig az volt a bibi, hogy *ő* látott *engem,* a szeme átlátott rajtam, meg az az aggodalom, ami miazmaként csapott ki belőle, hogy körbefonjon. Arra gondoltam: Micsoda pokoli teremtések az anyák! Minek kell nekik folyton a gyerekeik miatt görcsölni? Miért érzik úgy, hogy mindent tudnak a gyerekeikről: nem is tudnak. *Nem is!* Büszkének kellene lennie rám, örülnie kellene, örülni a csodálatos életnek, amit elértem. Az kellene, hogy… – Ekkor megint elszakítottam a gondolataimat róla.

Hogy mennyi ideig voltam odaát az Államokban? Nem is emlékszem. Egy egész korszaknak tűnt, mialatt óvakodva jártam, mialatt álságosán mosolygó emberek figyeltek, akiknek szeméből sütött a gyűlölködés. Mindennap azt mondtam magamnak: – Muszáj, hogy *túlessem* ezen. Muszáj, hogy *túlessem* ezen – és akkor aztán. – Ezt a két szót használtam. Már úgy értem, hogy magamban. Naponta többször használtam őket. *És aztán…* A jövő szavai voltak. Úgy használtam őket, mint annak idején azt a másik két szót. *Azt akarom…*

Mindenki majd' megszakadt, annyira igyekezett kedves lenni hozzám, mert gazdag voltam! Ellie végrendelete értelmében rendkívül gazdag ember lettem. Nagyon furán éreztem magamat. Befektetéseim voltak, amiket nem értettem, meg részvényeim, kötvényeim, ingatlanaim. És a leghalványabb fogalmam sem volt, hogy mihez kezdjek velük.

Aznap, mielőtt visszaindultam Angliába, hosszú beszélgetésem volt Mr. Lippincottal. Nekem ő sohasem lett Andrew bácsi. Elmondtam neki, hogy arra gondoltam, visszavonom Stanford Lloydtól a megbízást a befektetéseim intézésére.

– Valóban! – szaladt fel bozontos szemöldöke. Ravasz szemével és pókerarcával rám nézett, én meg kíváncsi voltam, vajon mit is jelent ez a „valóban”.

– Ön szerint rendben van, ha ezt teszem? –kérdeztem aggódva.

– Fölteszem, megvannak rá az okai?

– Nem – mondtam. – Nincsenek okaim. Csak egy érzés, ez minden. Gondolom, magának bármit elmondhatok?

– Közlését bizalmasan kezelem, természetesen.

– Rendben – mondtam. – Egyszerűen csak úgy érzem, hogy gazember.

– Á – mondta érdeklődve Mr. Lippincott. –Igen, azt mondanám, a megérzése alighanem helytálló.

Ekkor már tudtam, hogy igazam van. Stanford Lloyd jól átvágott Ellie részvényeivel meg befektetéseivel meg az egész mindenséggel. Aláírtam egy ügyvédi meghatalmazást és átadtam Mr. Lippincottnak.

– Hajlandó ezt elfogadni? – kérdeztem.

– Ami az anyagi természetű ügyeket illeti – mondta Mr. Lippincott –, abszolút mértékben megbízhat bennem. E tekintetben mindent meg fogok tenni magáért, ami tőlem telik. Nem hinném, hogy oka lesz panaszra a sáfárkodásomra.

Kíváncsi voltam, vajon pontosan hogy érti ezt. Valamire gondolt. Azt hiszem, arra gondolt, hogy nem kedvel engem, soha nem is kedvelt, de pénzügyi vonatkozásban mindent meg fog tenni értem, mert valaha Ellie férje voltam. Aláírtam az összes szükséges papírt. Megkérdezte, hogyan megyek vissza Angliába. Repülőgéppel? Nem, nem repülni fogok, tengeren utazom. – Szükségem van egy kis időre, hogy magamban legyek – mondtam. – Szerintem jót fog tenni nekem a tengeri utazás.

– És hol is fog letelepedni?

– A Cigánytanyán – feleltem.

– Á. Szóval ott szándékozik lakni.

– Igen – mondtam.

– Arra gondoltam, talán már meghirdette eladásra.

– Nem – mondtam, és ez a *nem* kicsit erőteljesebben hangzott, mint amilyennek szántam. Nem fogok megválni a Cigánytanyától. A Cigánytanya az álmom része volt, azé az álomé, melyet tejfelesszájú korom óta dédelgettem.

– Gondoskodott róla valaki, mialatt ideát volt az Államokban?

Mondtam, hogy Greta Andersent bíztam meg ezzel.

– Á – mondta Mr. Lippincott –, igen. Gretát.

Valami hátsó gondolata volt azzal, ahogyan kimondta a „Gretát”. De nem kérdeztem rá. Ha nem bírja Gretát, hát nem bírja. Sose is bírta. Kínos szünet állt be, mire meggondoltam magamat, ügy éreztem, muszáj mondanom *valamit.*

– Nagyon jó volt Ellie–hez – mondtam. –Ápolta, amikor beteg volt, odaköltözött hozzánk és gondoskodott Ellie–ről. Nem – nem lehetek elég hálás neki. Szeretném, ha ezt megértené. Maga nem tudja, milyen lány ez. Nem tudja, mennyit segített, és hogyan intézett mindent, miután Ellie meghalt. Nem is tudom, mit csináltam volna nélküle.

– De még mennyire, de még mennyire – mondta Mr. Lippincott. Olyan szárazon mondta ezt, hogy azt el sem lehet képzelni.

– Szóval megérti, hogy sokkal tartozom neki.

– Nagyon értelmes lány – mondta Mr. Lippincott.

Felálltam, elbúcsúztam, és köszönetet mondtam.

– Magának nincs mit nekem megköszönni – mondta Mr. Lippincott a szokásos száraz stílusában.

Majd hozzátette: – Írtam magának egy rövid levelet. Légipostával küldtem a Cigánytanyára. Ha tengeren utazik, alighanem ott fogja várni, amikor megérkezik. – Majd azt mondta: – Jó utat.

Ekkor kissé habozva megkérdeztem, ismerte–e Stanford Lloyd feleségét – egy Claudia Hardcastle nevű lányt.

– Á, úgy érti, hogy az első feleségét. Nem, soha nem találkoztam vele. A válás után Lloyd újranősült. Annak is válás lett a vége.

Szóval hát ennyi.

Amikor visszaértem a hotelbe, egy távirat várt. Azt kérte, menjek el egy kórházba Kaliforniában. Azt mondta, hogy egy barátom, Rudolf Santonix kérte, hogy menjek el, már nincs neki sok hátra, és látni kíván, mielőtt meghal.

Átcseréltem a jegyemet egy későbbi útra, és elrepültem San Franciscóba. Még nem halt meg, de nagyon gyorsan hanyatlott. Azt mondták, kétlik, hogy visszanyeri az eszméletét, mielőtt meghalna, de nagyon sürgetően kérdezősködött utánam. Ott üldögéltem abban a kórházi szobában, és elnéztem, elnéztem azt, ami a hüvelye volt annak az embernek, akit ismertem. Mindig is betegnek látszott, mindig is olyan különösen áttetszőnek tűnt, olyan finomnak, törékenynek. Ahogy ott feküdt, halálsápadt viaszfigura volt. Ahogy ott ültem, arra gondoltam: Bárcsak beszélne hozzám. Bárcsak mondana valamit. Csak *valamit,* mielőtt meghal.

Annyira egyedül, olyan borzalmasan egyedül éreztem magamat. Eddigre már elszabadultam az ellenségeimtől, eljutottam egy baráthoz. Igazából az egyetlen barátomhoz. O volt az egyetlen ember, aki tudott rólam dolgokat, kivéve Anyut, de Anyura nem akartam gondolni.

Egyszer–kétszer beszéltem a nővérrel, megkérdeztem, nem tudnának–e tenni valamit, de csak a fejét rázta, és tartózkodóan annyit mondott:

– Lehet, hogy visszanyeri az öntudatát, lehet, hogy nem.

És csak ültem ott. Végre megrezzent és felsóhajtott. A nővér nagyon óvatosan feltámasztotta. Rám nézett, de nem tudtam, hogy megismert–e vagy sem. Csak nézett rám, úgy mintha keresztül– és túlnézett volna rajtam. Majd hirtelen megváltozott a pillantása. Azt gondoltam: megismer, tényleg megismer. Nagyon halkan mondott valamit, és az ágy fölé hajoltam, hogy elkapjam. De olyan szavak voltak, amiknek mintha nem lett volna értelme. Majd hirtelen görcsösen összerázkódott, megvonaglott, hátravetette a fejét, és felkiáltott:

– Te szerencsétlen bolond… Miért nem a másik utat választottad?

Majd visszaesett és meghalt.

Nem tudom, mire gondolt – de még azt sem, hogy vajon tudta–e, hogy mit beszél.

Szóval ekkor láttam utoljára Santonixot. Kíváncsi vagyok, vajon meghallotta–e volna, ha mondok neki valamit? Szerettem volna még egyszer elmondani neki, hogy a ház, amit ő épített, a legjobb dolog az életemben. Az, ami legjobban számít nekem. Fura, hogy egy ház ennyit jelenthet. Gondolom, volt ebben valami szimbolizmus. Valami, amit akar az ember. Valami, amit annyira akar, hogy igazából nem is tudja, mi az. De ő tudta, hogy mi ez, és nekem adta. És az enyém. És most hazamegyek hozzá.

Hazamegyek. Csak erre tudtam gondolni, amikor felszálltam a hajóra. Erre, meg arra a halálos fáradtságra kezdetben… És aztán a boldogság feltoluló hulláma, amely mintha a mélyből szüremkedett volna elő… hazamegyek. Hazamegyek…

Megérkezett a tengerész
és a vadász hazatalált…[*]*

---

[*] R. L. Stevenson. Requiem (Kosztolányi Dezső fordítása)

23

I

Igen, ezt tettem. Most már mindennek vége volt. Az utolsó küzdelem, az utolsó csata. Az utazás utolsó szakasza.

Milyen távolinak tűnt nyughatatlan fiatalságom időszaka. Az *Akarom, akarom* napjai. Pedig nem is volt régen. Még egy éve sem…

Végigmentem az egészen – ahogy ott hevertem a kabinomban és gondolkodtam.

Találkozásom Ellie–vel – a randevúink a Regent's Parkban – házasságkötésünk a közjegyző irodájában. A ház – Santonix építi – a ház elkészül. Az enyém, mind az enyém. Én – én – én – úgy, ahogy akartam. Amilyen mindig is akartam lenni. Meglett minden, amit akartam, és most hazamegyek hozzá.

Mielőtt eljöttem New Yorkból, megírtam és légipostával elküldtem egy levelet, hogy előttem érkezzen meg. Phillpotnak írtam. Valahogy úgy éreztem, Phillpot meg fogja érteni, még ha mások nem is.

Könnyebb volt írni neki, mint elmondani. Mindegy, meg kellett tudnia. Mindenkinek meg kellett tudnia. Bizonyára lesznek emberek, akik nem értik meg, szerintem ő igen. A saját szemével látta, milyen közel állt egymáshoz Ellie és Greta, mennyire támaszkodott Ellie Gretára. Gondoltam, rá fog jönni, hogy idővel én is egyre jobban támaszkodtam rá, hogy képtelen vagyok egyedül lakni abban a házban, ahol Ellie–vel éltem, hacsak valaki nem segít nekem. Nem tudom, mennyire sikerült világosan megfogalmaznom. Én igyekeztem.

„Azt szeretném – írtam neki –, hogy maga tudja meg elsőnek. Maga nagyon kedves volt velünk, és szerintem maga lesz az egyetlen, aki megérti. Képtelen lennék egyedül élni a Cigánytanyán. Egész idő alatt gondolkodtam, míg Amerikában voltam, és úgy döntöttem, mihelyst hazaérek, feleségül kérem Gretát. Tudja, ő az egyetlen, akivel igazán tudok Ellie–ről beszélgetni. Ő meg fogja érteni. Lehet, hogy nem jön hozzám, de én azt hiszem, hogy igen… Ettől minden olyan lesz, mintha még mindig együtt lennénk mindhárman.”

Háromszor írtam át a levelet, mire pontosan ki tudtam fejezni azt, amit mondani akartam. Phillpotnak két nappal a hazaérkezésem előtt kellett megkapnia.

Ahogy Anglia partjaihoz értünk, kijöttem a fedélzetre. A közeledő szárazföldet néztem, és arra gondoltam: Bárcsak velem lenne Santonix. Tényleg ezt kívántam. Bárcsak tudta volna, hogyan válik minden valóra. Minden, amit elterveztem – minden, amit kigondoltam – minden, amit akartam.

Leráztam magamról Amerikát, leráztam a szélhámosokat és talpnyalókat, meg az egész bagázst, akiket utáltam, és akik, ebben biztos voltam, utáltak engem és lenéztek amiatt, hogy alantas származású voltam! Diadallal tértem vissza. Visszajöttem a fenyőkhöz meg a veszélyesen kanyargó úthoz, amely a Cigánytanyán át vezetett fel a hegytetőn álló házig. Az *én* házamhoz! Visszajöttem ahhoz a két dologhoz, amit akartam. A házamhoz – a házhoz, amelyről álmodtam, amit elterveztem, amit mindenek felett akartam. A házhoz és egy csodálatos nőhöz… Mindig is tudtam, hogy egy napon találkozom majd egy csodálatos nővel. És találkoztam vele. Megláttam őt, és ő meglátott engem. Összekerültünk. Csodálatos egy nő. Abban a pillanatban, hogy megláttam, tudtam, hogy hozzá tartozom, teljesen és örökre. Az övé voltam. És most – végre – megyek hozzá.

Senki sem látott, amikor megérkeztem Kingston Bishopba. Már majdnem besötétedett, én meg vonattal érkeztem, és egy mellékúton, kerülővel, gyalog sétáltam haza. Nem akartam senki falubelivel találkozni. Aznap este nem…

A nap már lenyugodott, amikor a Cigánytanyához vezető útra értem. Gretának megmondtam, hogy mikor fogok érkezni. Ott volt fenn a házban és rám várt. Végre! Most már vége a színlelésnek és alakoskodásnak – az alakoskodásnak, hogy nem kedvelem őt – gondoltam magamban nevetgélve arra szerepre, amit megjátszottam, amelyet a kezdet kezdetétől fogva gondosan eljátszottam. Hogy nem kedvelem Gretát, hogy nem akarom, hogy hozzánk jöjjön és Ellie–vel lakjon. Igen, nagyon óvatos voltam. Biztosan mindenki bevette. Eszembe jutott a veszekedés, amit úgy játszottunk el, hogy Ellie meghallja.

Greta találkozásunk első pillanatától kezdve átlátott rajtam. Soha nem voltak ostoba illúzióink egymásról, ugyanúgy járt az agya és ugyanazokra a dolgokra vágyott, mint én. A Világot akartuk, egy jottányival sem kevesebbet! Minden vágyunkat ki akartuk elégíteni. Mindent meg akartunk szerezni, és semmit nem akartunk megtagadni magunktól. Emlékszem, hogyan öntöttem ki neki a szívemet, amikor először találkoztam vele Hamburgban, hogyan mondtam el neki, milyen lázasan vágyom a dolgokra. Előtte nem kellett titkolnom szertelen mohóságomat, mert Greta ugyanilyen mohón vágyott az életre. Azt mondta:

– Mindenhez, amit az élettől akarsz, pénzre van szükség.

– Igen – mondtam –, és el nem tudom képzelni, hogyan fogom megszerezni.

– Nem – mondta Greta –, nem kemény munkával fogod megszerezni. Te nem az a fajta vagy.

– Munkával! – mondtam. – Évekig kellene dolgoznom! Én nem akarok várni. Nem akarok középkorú lenni. – Azt mondtam: – Ismered annak a Schliemann nevű fickónak a történetét, hogyan dolgozott, robotolt, hogyan gyűjtött vagyont, hogy valóra válthassa élete álmát és elmehessen Trójába, hogy kiássa és megtalálja a trójai sírokat. Elérte az álmát, de negyvenéves koráig kellett várnia. De én nem akarok addig várni, amíg középkorú férfi lesz belőlem. Öregember. Egyik lábbal a sírban. Most akarom, amikor fiatal vagyok és erős. Te is, ugye?

– Igen. És tudom, hogyan tudod megcsinálni. Könnyű. Kíváncsi vagyok, vajon nem gondoltál–e rá már te magad is. Könnyű dolgod van a lányokkal, ugye? Ezt látom. Érzem.

– Gondolod, hogy érdekelnek engem a lányok – hogy valaha is igazán érdekeltek volna? Nekem egyetlen lány kell – mondtam. – Te. És te tudod ezt. Én hozzád tartozom. Abban a pillanatban tudtam, amikor megláttalak. Mindig is tudtam, hogy majd találkozom egy olyan lánnyal, mint te. És találkoztam is. Hozzád tartozom.

– Igen – mondta Greta. – Azt hiszem, igen.

– Mindketten ugyanazokat a dolgokat akarjuk az élettől – mondtam.

– Mondom, hogy könnyű – mondta Greta. –Könnyű. Csak annyit kell tenned, hogy feleségül veszel egy gazdag lányt, az egyik leggazdagabbat a világon. Én meg tudom szervezni neked.

– Ne ess már túlzásokba – mondtam.

– Ez nem túlzás, könnyű lesz.

– Nem – mondtam –, nekem ez nem jó. Én nem akarok egy gazdag feleség férje lenni. Mindenfélét venne nekem, mindenfélét csinálnánk, és aranyketrecben tartana, de én nem ezt akarom. Nem akarok gúzsba kötött rabszolga lenni.

– Nem is kell. Az efféle dolgoknak nem kell sokáig tartaniuk. Csak elég sokáig. Tudod, a feleségek is meghalnak.

Rábámultam.

– Most meg vagy döbbenve – mondta.

– Nem – mondtam –, nem vagyok.

– Gondoltam, hogy nem leszel. Gondoltam, hogy esetleg már? – Kutatóan nézett rám, de erre nem válaszoltam.

Még maradt bennem valami fenntartás. Vannak titkok, amikről az ember nem akarja, hogy bárki is tudjon róluk. Nem mintha valami óriási titkok lettek volna, de azért nem szívesen gondoltam rájuk. Nem szívesen gondoltam az elsőre. Persze ostobaság volt. Gyerekes dolog. Semmi komoly. Annak idején, mint afféle fiúgyerek, teljesen odavoltam egy menő karóráért, amit az egyik fiú – egy barátom az iskolából – kapott. Akartam azt az órát. Nagyon akartam. Sok pénzbe került. A gazdag keresztapjától kapta. Igen kellett nekem az óra, de nem gondoltam, hogy valaha is hozzájuthatnék. És egyik nap elmentünk együtt korcsolyázni. A jég nem volt elég erős, hogy megtartson minket. Nem mintha előzőleg gondoltunk volna rá. Egyszerűen csak megtörtént. A jég megrepedt. Odasiklottam hozzá a korcsolyával. Kapaszkodott. Beleesett egy lyukba, és kapaszkodott a jégbe, ami összevissza vagdalta a kezét. Természetesen azért mentem oda, hogy kihúzzam, de abban a pillanatban, hogy odaértem, a szemembe villant a karórája. Azt gondoltam: Mi van, ha elmerül és megfullad? – Arra gondoltam, milyen könnyű lenne…

Nekem szinte úgy tűnt, mintha önkívületben kapcsoltam volna ki a szíjat, lekaptam az órát, és a víz alá nyomtam a fiú fejét, ahelyett hogy kihúztam volna… Csak lenyomtam a fejét. Nem nagyon bírt kapálódzni, a jég alatt volt. Az emberek észrevették és odarohantak. Azt hitték, ki akartam húzni! Idővel aztán, nagy nehezen, ki is szedték. Mesterséges légzést próbáltak alkalmazni rajta, de már túl késő volt. Egy titkos helyen rejtettem el a kincsemet, ahol időnként ezt–azt tartottam. Olyasmiket, amikről nem akartam, hogy Anyu megkérdezze, honnan van. Egyik nap, amikor a zoknijaim között kurkászott, rábukkant arra az órára. Megkérdezte, hogy ez nem Pete órája volt–e? Mondtam, hogy természetesen nem – egy fiúval cseréltem az iskolában.

Anyuval mindig idegeskedtem – mindig úgy éreztem, túl jól ismer. Akkor is ideges lettem, amikor megtalálta az órát. Szerintem gyanakodott. Persze, *tudni* nem tudta. De úgy rám szokott nézni. Olyan furán. Mindenki azt hitte, próbáltam megmenteni Pete–et. Szerintem anyám tudta. Nem akarta tudni, de az volt a baja, hogy túl jól ismert. Néha kicsit lelkiismeret–furdalásom volt, de ez aztán viszonylag gyorsan elhalványodott.

És aztán később, amikor táborban voltam. A katonai kiképzésünk alatt történt. Egy Ed nevű fazonnal elmentünk valami kaszinószerű helyre. Nekem egyáltalán nem volt szerencsém, mindenemet elvesztettem, de Ed egy rakás pénzt nyert. Beváltotta a zsetonjait, és jöttünk együtt hazafelé, ő meg tele volt bankjegyekkel. Csak úgy dudorodtak tőle a zsebei. Egyszer csak belefutottunk pár huligánba, akik ránk támadtak. Elég jól bántak a rugós késsel, ami volt nekik. Nekem a karomat vágták meg, de Edet rendesen megszúrták. Össze is esett tőle. Ekkor közeledő járókelők hangja hallatszott. A huligánok leléceltek. Láttam, hogyha gyors vagyok… És gyors voltam! A reflexeim elég jók – egy zsebkendőt tekertem a kezem köré, és kihúztam a kést Ed sebéből, majd, jobb helyeken, jó párszor beledöftem. Felnyögött, azzal elájult. Féltem, persze, pár pillanatig féltem, de aztán tudtam, hogy minden rendben lesz. Így aztán – nos – természetesen büszke voltam magamra, hogy milyen fürgén gondolkodtam és cselekedtem! Azt gondoltam: Szegény jó Ed, mindig is hülye volt. – Egy szempillantásba sem került, és a saját zsebembe tömtem azokat a bankjegyeket! Nincs párja a gyors reflexeknek, annak, ha az ember meg tudja ragadni a kínálkozó lehetőséget. A baj az, hogy a lehetőségek nem kínálkoznak túl gyakran. Gondolom, vannak, akik megijednek, ha megöltek valakit. De én nem féltem. Ekkor nem.

Azt vegyék számításba, persze, hogy ilyesmit az ember nem akar túl gyakran csinálni. Nem, hacsak nem éri meg tényleg és igazán. Nem tudom, hogy érezte ezt meg rólam Greta. De tudta. Nem úgy értem, hogy tudta, hogy ténylegesen megöltem egypár embert. De szerintem azt tudta, hogy a gyilkosság gondolata nem döbbentene meg, nem zaklatna fel. Azt mondtam:

– Mi ez az egész fantasztikus történet, Greta? – Mire ő: – Olyan helyzetben vagyok, hogy segíthetek neked. Össze tudnálak hozni az egyik leggazdagabb lánnyal Amerikában. Többé–kevésbé én gondoskodom róla. Vele lakom. Nagy befolyásom van rá.

– Szerinted pillantásra méltatna egy magamfajtát? – kérdeztem. Én egy pillanatig sem hittem benne. Egy gazdag lány, aki válogathat a vonzó és szexi férfiak között, miért kattanna rám?

– Te nagyon szexepiles pasi vagy – mondta Greta. – A lányok kedvelnek, mi?

Elvigyorodtam és azt mondtam, nem panaszkodhatom.

– Neki soha nem volt része semmi ilyesmiben. Túlságosan jól vigyáztak rá. Csak olyan fiatalemberekkel találkozhatott, akik konvencionális srácok, bankárok, iparmágnások fiaival. Arra nevelték, hogy a pénzes társadalmi osztályban kössön jó házasságot. Rettegnek tőle, hogy össze ne találkozzon valami jóképű külföldivel, aki a pénzére hajt. De persze ő inkább az ilyenekért van oda. Ezek újak lennének neki, valami olyan, amivel még soha nem találkozott. Nagyon rá kell hajtanod. Első szempillantásra bele kell szeretned és levenned a lábáról! Elég könnyű lesz. Még soha senki nem közeledett hozzá szexi módra. Te meg tudnád csinálni.

– Megpróbálhatnám – mondtam kétkedve.

– Meg tudnánk szervezni.

– A családja közbe fog lépni és véget vet neki.

– Nem, nem fognak – mondta Greta –, semmit nem fognak tudni róla. Csak akkor, amikor már késő lesz. Csak akkor, amikorra már titokban összeházasodtok.

– Szóval ez az ötleted.

Így aztán beszélgettünk róla. Tervezgettünk. Persze, nem a részleteket. Greta visszament Amerikába, de kapcsolatban maradt velem. Én egyik állásból a másikba kerültem. Már meséltem neki a Cigánytanyáról, és hogy mennyire akarom, ő meg azt mondta, remek helyszín lenne egy romantikus történethez. Úgy alakítottuk ki a terveket, hogy itt történjen meg a találkozásom Ellie–vel. Greta majd beeteti, hogy milyen jó lenne egy saját ház neki Angliában, hogy el tudjon szabadulni a családjától, mihelyst nagykorú lesz.

Ó, igen, mindent megszerveztünk. Greta nagy tervező volt. Szerintem én nem tudtam volna megtervezni, de azt tudtam, hogy el tudom játszani a szerepemet. Mindig is élveztem a színjátszást. Hát így történt. Így találkoztam Ellie–vel.

Tök jó buli volt az egész. Őrült jó buli, mert persze mindig volt kockázat, mindig volt veszély, hogy nem jön össze a dolog. Én leginkább attól lettem ideges, amikor találkoznom kellett Gretával. Tudják, ügyelnem kellett rá, hogy soha ne áruljam el magamat azzal, ahogyan Gretára nézek. Próbáltam *nem* ránézni. Abban állapodtunk meg, az lesz a legjobb, ha ki nem állhatom, úgy teszek, mintha féltékeny lennék rá. Ezt tökéletesen kiviteleztem. Emlékszem arra a napra, amikor lejött, hogy odaköltözzön hozzánk. Eljátszottunk egy veszekedést, egy olyan veszekedést, amit Ellie hallott. Nem tudom, nem játszottuk–e túl egy kicsit. Szerintem nem. Néha idegeskedtem, hogy Ellie esetleg sejt valamit, de nem hinném, hogy sejtett. Igazából nem tudom. Soha nem ismertem ki Ellie–t.

Ellie–vel nagyon könnyű volt a szerelem. Nagyon édes volt. Igen, tényleg édes volt. Csak néha féltem tőle, mert néha anélkül csinált dolgokat, hogy szólt volna nekem. És olyan dolgokról tudott, amikről nem is álmodtam volna, hogy tud. De engem szeretett. Igen, szeretett engem. Néha – azt gondolom, hogy én is szerettem…

Nem úgy értem, hogy ez valaha is olyan lett volna, mint Gretával. Greta az a nő volt, akihez tartoztam. Ő maga volt a megtestesült szex. Az Isten is neki teremtett engem, és vissza kellett fognom magamat. Ellie valami más volt. Élveztem, hogy vele élek, mit szólnak hozzá. Igen, ez most, ahogy visszagondolok, igen különösen hangzik. Nagyon élveztem, hogy vele élek.

Ezt most azért írom le, mert ez járt az eszemben aznap este, amikor visszaérkeztem Amerikából. Amikor visszaértem a világ tetejére, és megvolt minden, amire vágytam, a kockázat, a veszély ellenére, annak ellenére, hogy egy jó kis gyilkosságot hajtottam végre, ha szabad fényeznem magamat.

Igen, rázós dolog, gondoltam párszor, de senki nem jöhetett rá, mert mi úgy intéztük. Most már vége volt a kockázatnak, vége volt a veszélynek, én meg jövök haza a Cigánytanyára. Jövök, ahogy aznap jöttem, miután előző nap megláttam a falon a plakátot, és felmentem megnézni a régi ház romjait. Jöttem fölfelé, és ahogy befordultam a kanyarban…

És akkor – *és akkor megpillantottam,* úgy értem, akkor megpillantottam Ellie–t. Pont akkor, amikor befordultam az úton abba a veszélyes kanyarba, ahol a balesetek szoktak történni. *Ott volt,* ugyanazon a helyen, ahol akkor, ott állt a fenyő árnyékában. Ahogyan akkor állt meg, amikor egy kicsit megrezzent, amikor meglátott, és én is megrezzentem, amikor megláttam őt. Ott néztünk először egymásra, és én odamentem hozzá, megszólítottam, és eljátszottam a fiatalember szerepét, aki hirtelen beleszeret a lányba. És milyen jól játszottam! ó, mondtam én, hogy remek színész vagyok!

De arra nem számítottam, hogy most meglátom… úgy értem, *nem láthattam,* nem igaz? De hát *láttam*... Nézett – egyenesen engem nézett. Csakhogy – volt valami, ami megijesztett – ami nagyon megijesztett. Tudják, pont olyan volt, mintha *nem* látna – úgy értem, tudtam, hogy igazából nem lehet ott. Tudtam, hogy meghalt – *de láttam.* Halott volt, és a holttestét eltemették a temetőben, Amerikában. De mégis ott állt a fenyőfa alatt és engem nézett. Nem, *nem* engem, ügy látszott, mintha azt várta volna, hogy megpillantson, és szerelem ült az arcán, ugyanaz a szerelem, amit egyszer láttam, aznap, amikor a gitárja húrjait pengette. Aznap, amikor azt mondta nekem: – Mire gondoltál? – Én meg visszakérdeztem: – Miért kérdezed? – mire azt mondta: – Úgy nézel rám, mintha szeretnél. – Én meg valami olyasféle ostobaságot mondtam, hogy: – Hát persze hogy szeretlek.

A földbe gyökerezett a lábam. A földbe gyökerezett a lábam ott, az út közepén. Hangosan megszólaltam:

– Ellie.

Nem mozdult, csak áll ott, és *nézett*... Egyenesen keresztülnézett rajtam. Ez ijesztett meg, mert tudtam, hogy ha egy pillanatra elgondolkodnék, tudnám, miért nem lát engem, és nem akartam tudni. Nem, ezt nem akartam tudni. Teljesen biztos voltam benne, hogy nem akarom tudni. Egyenesen arra a helyre nézett, ahol voltam – *és nem látott.* Ekkor futásnak eredtem. Futottam, mint egy gyáva nyúl, végig az út hátralévő részén, egészen addig, ahol már égtek a fények a házamban, amíg ki nem rángattam magamat abból a páni félelemből, amiben voltam. Ez a diadalünnepem napja volt. Hazaértem. Én voltam a vadász, aki hazatalált, visszajöttem a házamba, vissza azokhoz a dolgokhoz, amiket a világon mindennél jobban akartam, vissza ahhoz a csodálatos nőhöz, akihez testestül–lelkestül tartoztam.

Most pedig össze fogunk házasodni, és a Házban fogunk lakni. Mindent elértünk, amiért a játszmát folytattuk! Győztünk – győztünk minden fronton!

Az ajtó nem volt belakatolva. A sarat leveregetve a lábamról a nyitott ajtón beléptem a könyvtárba. És ott állt Greta az ablaknál, és engem várt. Valósággal tündöklött. A legtündökletesebb és a legédesebb dolog volt, amit életemben valaha is láttam. Ragyogó aranyhajával olyan volt, mint egy Brünhilda, egy szupervalkűr. Láttam, éreztem, szinte ízleltem rajta a szexet. Olyan sokáig megtartóztattuk magunkat, eltekintve attól a pár alkalomtól a Hóbortban.

Egyenesen a karjai közé érkeztem, mint a tengerész, aki megérkezik oda, ahova tartozik. Igen, ez volt életem egyik legcsodálatosabb pillanata.

II

Idővel aztán leereszkedtünk a fellegekből. Leültem, Greta pedig egy kis levélkupacot tolt felém. Szinte gépiesen kihúztam egyet, amin amerikai bélyeg volt. Lippincott légipostával küldött levele volt. Kíváncsi voltam, vajon mi van benne, miért kellett nekem levelet írnia.

– Nos – mondta mély, elégedett sóhajjal Greta –, hát megcsináltuk.

– Teljes diadal – mondtam.

Mindketten felkacagtunk, vadul nevettünk. Pezsgő volt az asztalon. Kinyitottam, és ittunk egymás egészségére.

– Gyönyörű ez a hely – néztem körül. – Szebb, mint ahogy emlékeztem rá. Santonix – de még nem is mondtam neked. Santonix meghalt.

– Jaj, istenem – mondta Greta. – Milyen kár. Szóval akkor tényleg beteg volt?

– Hát persze hogy beteg volt. Soha nem akartam erre gondolni. Elmentem, és meglátogattam a halálos ágyán.

Greta összerázkódott.

– Én nem szívesen csinálnék ilyet. Mondott valamit?

– Igazából nem. Azt mondta, hogy szerencsétlen bolond vagyok – a másik utat kellett volna választanom.

– Mire gondolt – milyen utat?

– Fogalmam sincs, mire gondolt. – mondtam. – Gondolom, már delirált. Azt sem tudta, mit beszél.

– Nos, ez a ház szép emléket állít neki – mondta Greta. – Gondolom, megtartjuk, igaz?

Rámeredtem. – Hát persze. Szerinted hajlandó lennék máshová menni lakni?

– De nem lakhatunk itt folyton – mondta Greta. – Egész évben nem. Hogy ilyen isten háta mögötti lyukban legyünk eltemetve, mint ez a falu?

– De hát én itt akarok lakni – mindig is úgy akartam, hogy itt lakjam.

– Igen, persze. De Mike, végül is a világ minden pénze a miénk. Bárhová elmehetünk! Bejárhatjuk egész Európát – elmegyünk Afrikába szafarira. Kalandjaink lesznek. Majd megyünk és érdekes dolgok után fogunk kutatni – izgalmas képeket keresünk. Elmegyünk Angkor Vatba. Te nem akarsz kalandos életet élni?

– Hát, gondolom, igen… De azért mindig vissza fogunk jönni ide, ugye?

Fura érzésem támadt, az a fura érzésem, hogy valahol valami elromlott. Én mindig csak erre gondoltam. A Házamra meg Gretára. Semmi mást nem akartam. De ő igen. Most már láttam. Neki még csak most kezdődött. Most kezdett megkívánni dolgokat. Most kezdett rájönni, hogy megkaphatja őket. Hirtelen kegyetlen előérzetem támadt. Megremegtem.

– Mi bajod van, Mike – hiszen te reszketsz. Megnáthásodtál vagy mi?

– Nem erről van szó – mondtam.

– Mi történt, Mike?

– Láttam Ellie–t – mondtam.

– Hogy érted azt, hogy láttad Ellie–t?

– Amikor fölfelé jöttem az úton és befordultam a kanyarba, ott állt a fenyőfa alatt, és rám… úgy értem, felém nézett.

Greta rám meredt.

– Ne legyél nevetséges. Csak... csak képzelődsz.

– Lehet, hogy az ember képzelődik. Ez, végül is, a Cigánytanya. De Ellie ott volt, és – és meglehetősen boldognak látszott. Amilyen szokott lenni, és mintha – mintha mindig is ott lett volna, és ezután már mindig is ott lesz.

– Mike! – ragadta meg Greta a vállamat. Megrázott. – Mike, ne beszélj ilyesmit. Csak nem ittál, mielőtt idejöttél?

– Nem, vártam, amíg ideérek hozzád. Tudtam, hogy pezsgővel fogsz várni kettőnkre.

– Na hát akkor, felejtsük el Ellie–t, és igyunk egymásra.

– De *tényleg* ott volt – mondtam makacsul.

– Már hogy lett volna Ellie! Csak a fény játéka volt – vagy valami ilyesmi.

– Ellie volt az, és ott állt. Nézett – engem keresett, és rám nézett. De nem látott. Greta, *nem látott engem.* – A hangom felcsapott. – És tudom, hogy miért nem. Tudom, hogy *miért* nem látott engem.

Ekkor suttogtam először magam elé:

– Mert az nem én voltam. Én nem voltam ott. Nem láthatott semmit, csak az örök éjt. – Majd fejvesztve felordítottam: – Szül olyat, ki élvnek él, S szüli prédád, örök éj. *Engem,* Greta*, engem.*

– Emlékszel, Greta – mondtam –, hogyan ült azon a kanapén. Ezt a dalt szokta játszani a gitárján, és hozzá csöndesen énekelt. Biztosan emlékszel rá.

– *Ahány éjjel, annyi nap*– dúdoltam magam elé –, *Szülhet nyomorogni csak, Ahány nappal annyi éj, Szül olyat, ki élvnek él.* Ez Ellie, Greta. Ellie élvre született. *Szül olyat, ki élűnek él, S szüli prédád, örök éj.* Ez az, amit Anyu tudott rólam. Ő tudta, hogy engem az örök éj nyel el. Még akkor nem jutottam oda. De ő tudta. És Santonix is tudta. Tudta, hogy arrafelé haladok. De nem kellett volna mindenáron megtörténnie. Volt egy pillanat, csak egyetlen pillanat, amikor Ellie ezt a dalt énekelte. Igazából egészen boldog lehettem volna, nem igaz, ha Ellie férje maradok? Maradhattam volna Ellie férje.

– Nem, nem maradhattál volna – mondta Greta. – Sose gondoltam volna rólad, hogy olyan ember vagy, aki elveszíti a fejét, Mike. – Gorombán megrázta újból a vállamat. – Ébresztő.

Rámeredtem.

– Ne haragudj, Greta. Miket mondtam?

– Gondolom, kikészítettek odaát az Államokban. De azért ügyes voltál, nem igaz? Úgy értem, minden befektetés rendben van, ugye?

– Minden le van vajazva – mondtam. – Minden le van vajazva a diadalmas jövőnkhöz.

– Olyan furákat beszélsz. Szeretném tudni, mi van Lippincott levelében.

Magamhoz húztam a levelet, és kinyitottam. Semmi más nem volt benne, csak egy újságkivágás. Nem új volt, hanem régi, és eléggé elkopott. Rábámultam. Egy utca képe volt rajta. Felismertem az utcát, hátterében a meglehetősen flancos épülettel. Egy hamburgi utca volt, a fotós irányába jövő járókelőkkel. Az előtérben két összekaroló ember. Greta és én. *Szóval Lippincott tudta.* Egész idő alatt tudta, hogy én már azelőtt is ismertem Gretát. Valaki, valószínűleg minden hátsó szándék nélkül, egyszer biztosan elküldte neki ezt a kivágást. Talán csak viccesnek találta, hogy felismerte a hamburgi utcán sétálgató Miss Andersent. Tudta, hogy ismertem Gretát, és eszembe jutott, milyen célzatosan kérdezgetett arról, hogy találkoztam–e már vagy sem Greta Andersennel. Én persze tagadtam, de ő tudta, hogy hazudok. Ez ébreszthette fel a gyanakvását irántam.

Hirtelen félni kezdtem Lippincott–tól. Arra, persze, nem gyanakodhatott, hogy én öltem meg Ellie–t. De valamit gyanított. Talán még azt is.

– Nézd – mondtam Gretának –, tudta, hogy ismerjük egymást. Egész idő alatt tudta. Mindig is utáltam azt a vén rókát, ő meg mindig utált téged – mondtam. – Ha meghallja, hogy összeházasodunk, gyanakodni fog. – De rájöttem, hogy Lippincott egészen biztosan gyanította, hogy össze fogunk házasodni, gyanította, hogy ismerjük egymást, talán még azt is gyanította, hogy szeretők vagyunk.

– Mike, abbahagynád, hogy úgy viselkedsz, mint egy pánikba esett nyuszika? Igen, ezt mondtam. Egy pánikba esett nyuszika. Én csodáltalak téged. Mindig is csodáltalak. De most kezdesz összeomlani. Mindenkitől félsz.

– Ne mondd ezt.

– De hát igaz.

– *Örök éj*.

Képtelen voltam mást mondani. Még mindig az járt az eszemben, hogy mit is jelent ez. Örök éj. Feketeséget jelentett. Azt jelentette, hogy engem már nem lehet látni. Én láttam a holtakat, de a holtak nem láttak engem, pedig én éltem. Nem láttak, mert igazából nem voltam ott. A férfi, aki Ellie–t szerette, nem volt ott. Saját akaratából lépett be az örök éjbe. A fejemet még mélyebbre hajtottam.

– *Örök éj* – mondtam megint.

– Ne mondogasd már ezt! – sikoltotta Greta. – Szedd össze magadat! Légy férfi, Mike. Ne dőlj be ennek az abszurd, babonás fantazmagóriának.

– Mit tehetnék? – kérdeztem. – Eladtam a lelkemet a Cigánytanyának, nem igaz? A Cigánytanya sohasem volt biztonságos. Soha senki nem volt itt biztonságban. Ellie sem volt biztonságban, és én sem voltam biztonságban itt. Talán te sem vagy.

– Hogy érted ezt?

Felkeltem. Greta felé léptem. Szerettem őt. Igen, még mindig szerettem a szexuális vágy maradékának a feszültségével. De hát szerelem, gyűlölet, vágy – nem ugyanaz–e ez mind? Három az egyben és egy a háromban. Ellie–t soha nem tudtam volna gyűlölni, de Gretát gyűlöltem. Élveztem, hogy gyűlölöm. Teljes szívemből, fellobbanó örömittas kívánással gyűlöltem – nem tudtam a biztonságos módra várni, nem is vártam meg, hanem közelebb léptem hozzá.

– Te mocskos szuka! – mondtam. – Te gyűlöletes, gyönyörűséges, aranyhajú szuka. Nem vagy biztonságban, Greta. *Tőlem* nem vagy biztonságban. Érted? Ráéreztem az ízére – az emberölés ízére. Izgatott voltam aznap, amikor tudtam, hogy Ellie a halálba indul, amikor kilovagolt. A gyilkosság miatt egész délelőtt jól fel voltam dobva, de eddig még soha nem jutottam elég közel a gyilkoláshoz. Ez más. Többet akarok, nem csak annyit, hogy tudom, valaki meg fog halni, mert reggelinél lenyelt egy kapszulát. Többet akarok, nem csak annyit, hogy belökök egy öregasszonyt a kőbányába. *A kezemet akarom használni.*

Greta most már félt. Ő, akihez az óta a nap óta hozzátartoztam, hogy Hamburgban összetalálkoztunk, összetalálkoztunk, mire én megjátszottam, hogy megbetegedtem, otthagytam az állásomat, hogy vele maradjak. Igen, akkor hozzá tartoztam, testestül–lelkestül. Most már nem tartoztam hozzá. Magam voltam. Egy másfajta királyság lett az enyém, mint amiről álmodtam.

Félt. Imádtam látni, hogy fél, és a nyaka köré szorítottam a kezemet. Igen, még most is, ahogy itt ülök és leírom ezt az egészet magamról (ami, megjegyzem, nagy boldogságot okoz) – hogy az ember mindent megír magáról, hogy min ment keresztül, mit érzett, gondolt, és hogyan csapott be mindenkit – igen, ez csodálatos dolog, igen, csodásan boldog voltam, amikor megöltem Gretát…

24

Ezután igazából már nincs mit mondani, ügy értem, ezzel a dolgok elérték a csúcspontot. Az ember, úgy gondolom, megfeledkezik róla, hogy már nem jöhet utána semmi jobb – hogy már minden megvolt neki. Hosszú ideig csak ültem ott. Nem tudom, *Ők* mikor jöttek meg. Nem tudom, hogy vajon egyszerre jöttek–e mind. Az egész idő alatt nem lehettek ott, mert akkor nem hagyták volna, hogy megöljem Gretát. Azt észrevettem, hogy először Isten volt ott. Nem Istent akartam mondani, összezavarodtam, úgy értettem, hogy Phillpot őrnagy, ügy gondolom, némely tekintetben eléggé hasonlít Istenre, ügy értem, ha Isten emberi lény lenne, és nem valami természetfeletti – valahol fenn az égben. Nagyon tisztességes ember volt, nagyon tisztességes és kedves. Vigyázott mindenre és mindenkire. Mindent megtett az emberekért.

Nem tudom, ő mennyit tudott rólam. Emlékszem, milyen különös pillantást vetett rám aznap az árverésen, amikor azt mondta rám, hogy a „vesztemet" érzem. Kíváncsi vagyok, mit gondolt, miért éreztem a vesztemet aznap.

És amikor odaértünk ahhoz a kis rongycsomóhoz a földön, ami azelőtt Ellie volt a lovaglóruhájában… Kíváncsi vagyok, tudta–e akkor, vagy gondolta–e, hogy van hozzá valami közöm.

Greta halála után csak ültem ott a székemben, és a pezsgőspoharamba bámultam, üres volt. Minden nagyon üres volt, tényleg nagyon üres. Csak egyetlen lámpát kapcsoltunk fel Gretával, de az a sarokban volt. Nem sok fényt adott, a nap meg – azt hiszem, a nap már jó ideje lement. Csak ültem ott, és valami tompa kíváncsisággal azon tűnődtem, hogy ezután mi fog történni.

Gondolom, ekkor kezdtek el érkezni az emberek. Lehet, hogy egyszerre sok ember jött. Ha igen, nagyon halkan jöttek, mert én nem hallottam, nem vettem észre senkit.

Talán ha Santonix ott lett volna, ő megmondja, mit tegyek. Santonix meghalt. Ő másfelé ment, mint én, vagyis nem tudna segíteni nekem. Igazából senki nem tudna.

Egy idő után észrevettem dr. Shaw–t. Olyan csöndben volt, hogy először szinte észre sem vettem. Egészen közel ült hozzám, valamire várt. Egy idő után azt gondoltam, arra vár, hogy megszólaljak. Azt mondtam neki:

– Hazajöttem.

Valahol a háta mögött pár ember motoszkált. Mintha vártak volna, mintha valamire vártak volna, amit dr. Shaw fog megtenni.

– Greta meghalt – mondtam. – Én öltem meg. Szerintem az lenne a legjobb, ha elvinné a holttestet, nem?

Valahol valaki egy vakut villantott fel. Biztosan a rendőrségi fotós volt, aki a holttestet fényképezte. Dr. Shaw elfordította a fejét, és élesen azt mondta:

– Még nem.

Majd ismét felém fordította a fejét. Odahajoltam hozzá, és azt mondtam:

– Ma este láttam Ellie–t.

– Tényleg? Hol?

– Odakint, az egyik fenyőfa alatt állt. Azon a helyen, ahol először láttam meg, tudja. – Egy pillanatra elhallgattam, majd azt mondtam: – Nem látott engem… Nem látott, mert nem voltam ott. – És egy idő után azt mondtam: – Ez felkavart. Nagyon felkavart.

Dr. Shaw így szólt: – A kapszulában volt, ugye? Cián volt a kapszulában? Azt adott be Ellie–nek aznap reggel?

– A szénanáthájára volt – mondtam –, megelőzésképpen mindig bevett egy kapszulát az allergiája ellen, mielőtt kilovagolt. Gretával egy–két kapszulát megbuheráltunk a darazsak elleni szerrel, amit a fészerben találtunk, aztán újra összeillesztettük őket. Odafent csináltuk, a Hóbortban. Ravasz, mi? – nevettem fel. Fura egy nevetés volt, magam is hallottam. Inkább amolyan eszelős kis kuncogás. Majd azt mondtam: – Mindent megvizsgált, amit szedett, ugye, amikor eljött, hogy ellássa a bokáját? Az altatóit, az allergia elleni kapszuláit, és minden teljesen rendben volt, ugye? Ártalmatlan volt valamennyi.

– Ártalmatlan – mondta dr. Shaw. – Mindegyik teljesen ártatlan volt.

– Ez meglehetősen agyafúrt dolog volt, ugyebár? – mondtam.

– Meglehetősen agyafúrt volt, igen, de nem elég agyafúrt.

– Azzal együtt nem értem, hogyan jött rá.

– Akkor jöttünk rá, amikor a második haláleset történt, az, ami szándékuk ellenére esett meg.

– Claudia Hardcastle?

– Igen. Ugyanúgy halt meg, mint Ellie. Leesett a lováról a vadászmezőn. Claudia is egészséges lány volt, de egyszer csak leesett a lováról, és meghalt. Ebben az esetben nem telt el túl sok idő, ezért nála még érezni lehetett a cián szagát, amin el lehetett indulni. Ha ő is órákig hevert volna a szabad levegőn, mint Ellie, nem lett volna semmi – semmi, aminek a szagát meg lehet érezni, amit meg lehet találni. Bár azt nem értem, Claudia honnan szerezte a kapszulát. Hacsak nem hagytak hátra egyet a Hóbortban. Claudia néha beugrott a Hóbortba. Voltak ott ujjlenyomatok tőle, és az öngyújtóját is elejtette.

– Biztosan nem vigyáztunk eléggé a kapszulákkal. Meglehetősen macerás volt megtölteni őket.

Majd azt mondtam:

– Maga gyanította, hogy közöm volt Ellie halálához, ugye? Maguk is? – Körbepillantottam az árnyszerű alakokon. – Talán maguk mind?

– Az ember nagyon gyakran tudja. De nem voltam benne biztos, hogy tudunk valamihez kezdeni az ügyben.

– Fel kellene világosítania a jogaimról – mondtam helytelenítőleg.

– Én nem vagyok rendőr – mondta dr. Shaw.

– Hát akkor micsoda?

– Orvos vagyok.

– Nekem nincs szükségem orvosra – mondtam.

– Azt majd meglátjuk.

Phillpotra pillantottam, és azt mondtam:

– Hát *maga* mit csinál? Idejött, hogy ítélkezzen felettem, a tárgyalásomon elnököljön?

– Én csak békebíró vagyok – válaszolta. –Barátként vagyok itt.

– Az én barátomként? – hökkentem meg.

– Ellie barátjaként.

Nem értettem. Semminek nem volt semmi értelme, de, nem tehetek róla, meglehetősen fontos személynek éreztem magamat. Mind ott voltak! A rendőrök meg az orvos, Shaw és Phillpot, aki a maga módján elfoglalt ember volt. Az egész dolog nagyon bonyolult volt. Kezdtem elveszíteni a fonalat. Tudják, nagyon fáradt voltam. Régebben hirtelen szoktam elfáradni, és akkor lefeküdtem…

Az a sok jövés–menés. Emberek jöttek, hogy megnézzenek, mindenféle emberek. Jogászok, egy ügyvéd, vele egy másfajta ügyvéd, meg orvosok. Több orvos. Zavartak, és nem akartam nekik válaszolni.

Az egyikük folyton azt kérdezte tőlem, hogy nem kérek–e valamit. Azt mondtam, csak egyetlen dolgot kérek. Egy golyóstollat kértem meg egy csomó papírt. Tudják, az egészet le akartam írni, hogy hogyan történt. El akartam mondani nekik, mit éreztem, mit gondoltam akkor. Minél többet gondolkodtam magamról, annál inkább úgy gondoltam, hogy mindenkit érdekelni fog. Mert *valóban* érdekes voltam. Valóban érdekes ember voltam, és érdekes dolgokat tettem.

Az orvosok – legalábbis az egyikük – ezt jó ötletnek tartotta. Azt mondtam:

– Mindig meg szokták engedni, hogy az emberek vallomást tegyenek, miért ne írhatnám le én a vallomásomat? Egy napon talán mindenki elolvashatja majd.

Megengedték. Nem tudtam sokáig írni egyhuzamban. Elfáradtam. Valaki egy olyan kifejezést használt, hogy „szűkült felelősségtudat", valaki más meg nem értett vele egyet. Az ember mindenféle dolgot hall. Néha nem is gondolják, hogy az ember odafigyel. Később meg kellett jelennem a bíróság előtt, és be akartam hozatni a legjobb öltönyömet, mert jó benyomást akartam kelteni. Ügy látszik, detektívekkel figyeltettek. Már egy ideje. Azok az új szolgák. Szerintem Lippincott fogadta fel és állította rám őket. Túl sok mindenre jöttek rá rólam és Gretáról. Fura, miután Greta meghalt, nem sokat gondoltam rá… miután megöltem, mintha már nem számított volna.

Megpróbáltam felidézni azt a csodás, diadalittas érzést, ami akkor fogott el, amikor megfojtottam. De még ez is eltűnt…

Egy napon, meglehetősen váratlanul, elhozták az anyámat, hogy meglátogasson. Ott állt az ajtónyílásban, és nézett. Most nem tűnt olyan aggódónak, mint régebben. Szerintem most egyszerűen csak szomorú volt. Nem volt sok mondanivalója, és nekem sem volt. Csak annyit mondott:

– Én igyekeztem, Mike. Nagyon keményen igyekeztem, hogy megtartsalak. Nem sikerült. Mindig attól féltem, hogy nem sikerül.

Azt mondtam: – Semmi baj, Anyu, nem a te hibád volt. Én választottam azt az utat, amin jártam.

És hirtelen az jutott eszembe: – Ezt mondta Santonix. Ő is féltett engem. Ő sem tudott semmit sem tenni ellene. Senki nem tudott volna tenni semmit – kivéve talán saját magamat… Nem tudom. Nem vagyok benne biztos. De néha–néha eszembe jut – eszembe jut az a nap, amikor Ellie megkérdezte: – Mi jár az eszedben, amikor így nézel rám? Én meg visszakérdeztem: – Hogy nézek rád? – És ő azt mondta: – Mintha szeretnél. – Gondolom, a magam módján szerettem. Tudtam volna szeretni. Olyan édes volt, olyan édes…

Gondolom, az volt velem a baj, hogy mindig is túlságosan akartam a dolgokat. És hogy könnyen akartam megkapni őket, a mohók módján.

Az az első alkalom, aznap, amikor először jöttem a Cigánytanyára és találkoztam Élűével. Amikor lefelé mentünk az úton, találkoztunk Estherrel. Aznap vettem a fejembe, amikor óva intette Ellie–t, akkor vettem a fejembe, hogy lefizetem. Tudtam, hogy olyan ember, aki pénzért bármire képes. Le fogom fizetni. Elkezdi majd figyelmeztetgetni Ellie–t, ijesztgetni, elhiteti vele, hogy veszélyben van. Azt gondoltam, ettől majd valószerűbbnek látszik, hogy Ellie a sokkba halt bele. Azon az első napon azonban, most már tudom, biztos vagyok benne, Esther tényleg félt. Tényleg féltette Ellie–t. figyelmeztette, intette, hogy menjen el, köze se legyen a Cigánytanyához. Persze, arra figyelmeztette, hogy *hozzám* ne legyen köze. Ezt nem értettem meg. Ellie sem értette meg.

Tőlem félt Ellie? Azt hiszem, igen, bár ő maga sem tudta. Azt tudta, hogy valami fenyegeti, hogy valamilyen veszélyben van. Santonix is felismerte bennem a gonoszt, úgy, mint az anyám. Talán mindhárman tudták. Ellie tudta, de nem bánta, soha nem bánta. Különös, nagyon különös. Most már tudom. Nagyon boldogok voltunk együtt. Igen, nagyon boldo-

gok. Bárcsak tudtam volna akkor, hogy boldogok vagyunk… Kaptam egy esélyt. Egy esélyt talán mindenki kap. Én – hátat fordítottam neki.

Fura egy dolog, nem, hogy Greta egyáltalán nem számít?

És még a gyönyörű házam sem számít.

Csak Ellie… És Ellie már soha nem tud rám találni – Örök éj… Ez a történetem vége…

Minden végben ott a kezdet – ezt szokták mondani az emberek.

De *mit* jelent ez?

És egyáltalán hol kezdődik a történetem? Meg kell próbálnom gondolkodni rajta…